

Tiểu thuyết
Hà Giang dịch

Diệp Lạc Vô Tâm

Yêu là thế

AMun vh NXB VĂN HỌC

Mục lục

- [1. Chương 1: Khoảng Khắc Đáng Nhớ Nhất Của Đời Người](#)
- [2. Chương 2: Sự Xuất Hiện Của "Phiền Nhân"](#)
- [3. Chương 3: Về Chuyện Cãi Nhau Nhỏ Nhặt](#)
- [4. Chương 4: Nguồn Gốc "Diệp Lạc Vô Tâm"](#)
- [5. Chương 5: Trợ Lý Nhỏ Vạn Năng](#)
- [6. Chương 6: Đời Người Nếu Chỉ Như Lúc Mới Gặp](#)
- [7. Chương 7: Iq Đỉnh Chỉ Dậy Thì](#)
- [8. Chương 8: Một Quả Quýt Dẫn Đến Vụ Án Giết Người](#)
- [9. Chương 9: Nhà Trọ "Tình Yêu"](#)
- [10. Chương 10: Thật Ra Rất Dễ Thích](#)
- [11. Chương 11: Không Có Chỗ Sắp Xếp Trái Tim](#)
- [12. Chương 12: Nếu Như Chuyện Này Không Tính Là Yêu](#)
- [13. Chương 13: Lựa Chọn Tốt Nhất](#)
- [14. Chương 14: Võng Du \(Thế Giới Áo\)](#)
- [15. Chương 15: Tình Bạn Thuần Khiết](#)
- [16. Chương 16: Trải Nghiệm Tình Yêu Đầu Tiên](#)
- [17. Chương 17: Thời Điểm Tiến Tới Tình Yêu](#)
- [18. Chương 18: Yêu Người Con Trai Kiêu Ngạo Đáng Yêu](#)
- [19. Chương 19: Về Một Số Vấn Đề Tôi Nghi Hoặc Nhiều Năm](#)
- [20. Chương 20: Thời Gian Sống Chung](#)
- [21. Chương 21: Tình Yêu, Không Thuận Buồm Xuôi Gió](#)
- [22. Chương 22: Phiền Ngoại Về Những Người Bạn Đó, Những Tình Yêu Đó](#)
- [23. Chương 23: Tình Yêu Cuối Cùng "An Nghi"](#)
- [24. Chương 24: Luyện Thành Thành Tiến Sĩ Như Thế Nào?](#)
- [25. Chương 25: Con Điều Phải Bay Về Phía Bầu Trời](#)
- [26. Chương 26: Ký Ức Khó Quên Nhất](#)

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

1. Chương 1: Khoảng Khắc Đáng Nhớ Nhất Của Đời Người

** Action 1: Tô tình

13/6/2003, tôi nhớ rất rõ bởi vì hôm đó là sinh nhật tôi.

Bệnh SARS đã kéo dài được hai tháng và ngày tốt nghiệp sắp đến, dường như làm cho cả vườn trường chìm đắm trong bầu không khí biệt ly. Tôi bị chèn ép đến cực hạn, chỉ cần xúc động một chút thôi là lại hẹn Phiền Nhân đi bar uống rượu, khi ngà ngà say thì những tình tiết tiểu thuyết trong tôi lại được dịp phát tác. Tôi nói với Phiền Nhân:

- Trong năm này, em luôn nghĩ đến anh...giờ sắp phải chia ly rồi, em muốn nghe anh nói rõ ràng với em một câu: anh không thích em, chưa từng thích... như vậy em có thể chết tâm, có thể hoàn toàn quên anh, bắt đầu một cuộc sống mới của em...

Sau một lát trầm mặc, Phạm Nhân nói:

- Nếu anh nói... thích thì sao?

- Hả...

- Anh thích em, rất lâu rồi.

- Anh, tại sao anh không sớm nói cho em biết?

- Anh cho rằng những việc anh làm đã đủ rõ ràng rồi.

Tôi đau đầu, rượu uống đủ rồi, đầu óc có chút hỗn loạn. Tôi không thể hiểu nổi, hẳn thích một người thì tại sao chỉ làm mà không nói.

Mười năm sau, khi tôi đã hiểu rõ hẳn đến tận xương tủy, tôi mới hiểu có một loại tình yêu gọi là hành động----Anh chưa từng nói yêu em, nhưng bất luận việc gì, chỉ cần em nói ra thì anh sẽ làm được.

** Action 2: Cầu hôn

Vào một kỳ nghỉ hè, vào một buổi sớm hoàn toàn không nhớ rõ ngày tháng, tôi đang ôm chăn mơ một giấc mộng đẹp, mẹ lại bắt đầu lái nhái bên tai tôi:

- Con đã 26 rồi, khi nào mới kết hôn, con xem XX bằng tuổi con, đã có con lớn tướng rồi, còn cả XX, bé hơn con 3 tuổi, hai ngày nữa là lấy chồng, con có thể lớn chút được không?

Tôi cảm thấy mẹ nói vô cùng chuẩn, thò tay lấy điện thoại ở đầu giường gọi cho Phạm Nhân.

Nghe giọng còn ngái ngủ của Phiên Nhân, tôi đoán anh vừa bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cho nên lời ít ý nhiều:

- Có chuyện gì?

Tôi cũng vẫn còn buồn ngủ, cho nên chạy thẳng vào vấn đề:

- Anh tính khi nào thì lấy em?

- ... chưa nghĩ qua.

- Giờ nghĩ đi!

-

Rất lâu không có động tĩnh, tôi nghĩ rằng anh đã lại ngủ rồi, đang định ngắt điện thoại ngủ tiếp thì anh đột ngột lên tiếng, giọng vô cùng thanh tĩnh:

- Đợi sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh.

- Được.

Ngắt điện thoại, tôi nói với mẹ là sau khi tôi tốt nghiệp nghiên cứu sinh sẽ kết hôn.

Mẹ lập tức gọi điện cho tất cả người quen để thông báo, tôi chui vào chăn tiếp tục ngủ.

Hoa tươi, nến, cơm tây, nhẫn trong truyền thuyết, còn có quỳ xuống đâu ra?

Quả nhiên chỉ có trong tiểu thuyết ngôn tình.

**** Action 3: Kết hôn**

Tỏ tình là tôi, cầu hôn là tôi, khi tôi nghĩ rằng kết hôn cũng nhất định là do tôi nói ra thì một việc bất ngờ xảy ra, bất ngờ đến nỗi tôi không kịp đánh răng rửa mặt.

Hoàn toàn không nhớ rõ ngày tháng, sáng vừa tỉnh dậy, tôi ngáp dài ngáp ngắn vào phòng vệ sinh.

Phiền Nhân vừa chọc thông cái đường ống dẫn nước, vừa khinh bỉ cái việc tóc của tôi rụng quá nhiều, cảnh cáo tôi từ nay trở đi không được viết đến thâu đêm suốt sáng, trước 12h phải đi ngủ, vì hãn mà chăm sóc thân thể, hầu hạ hãn đến già, đến cả lúc chết.

Nhằm hóa giải cục diện căng thẳng, tôi diễn một tình tiết trong ngôn tình, đau đớn chỉ vào hãn:

- Anh chán ghét em rồi đúng không? Anh không muốn em rồi đúng không?

Phiền Nhân vĩnh viễn không có được sự dịu dàng của những nam chính trong tiểu thuyết, lạnh lùng liếc tôi một cái:

- Đi lấy thùng rác đến đây.

Tôi tiếp tục cố gắng:

- Anh đây là không muốn em rồi, không muốn lấy em rồi! Anh không muốn thì phải nói sớm với em, phía sau còn một hàng dài đang đợi em kia kìa, trong đó có mấy người em vô cùng hợp ý, em đang buồn không có cơ hội xem xét thực tế...

Phiền Nhân trực tiếp ngắt lời tôi:

- Đi thay quần áo, chúng ta đi văn phòng nước ngoài của trường

- Đi làm gì?

- Lấy hộ khẩu, đi Cục dân chính lĩnh giấy chứng nhận...

- Hà ...

Vừa rồi tôi nói đến đâu rồi nhỉ?

- Nghe nói hôm nay là ngày tốt, thuận lợi lấy vợ gả chồng, không thuận để làm việc khác.

Anh nói.

- Thật sao? Không cần thay quần áo đâu, chúng ta đi.

Vừa đến văn phòng nước ngoài, thì lại vướng vào một ông chú cảnh sát nhiệt tình:

- Định đi làm gì?

Tôi hôn hờ nói:

- Rút hộ khâu.

- Hai người đổi việc rồi sao.

- Không phải, chúng cháu muốn đi làm giấy chứng nhận kết hôn.

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

2. Chương 2: Sự Xuất Hiện Của "Phiền Nhân"

Có người hỏi tôi:

- Sao cậu lại gọi hắn là Phiền Nhân? Có phải có nội hàm gì không?

Tôi kiên định lắc đầu:

- Không có nội hàm gì cả, là ý nghĩa bề mặt đó.

- Rốt cuộc hắn phiền chỗ nào, sao tớ không nhìn ra?

- Đó là bởi vì, hắn chỉ làm phiền mỗi tớ....

- Ví dụ?

Những ví dụ như vậy nhiều vô cùng, tôi có thể viết ra một cuốn sách 50 nghìn chữ cũng được, chắc chắn có thể viết ra, nhưng mà giấy có hạn, tôi chỉ có thể nói ra mấy chuyện không làm mất hình tượng của hắn lắm thôi.

** Action 1:

Châm ngôn sống của Phiền Nhân là:

- Chuyện có thể nhờ người khác, tuyệt đối không làm khổ bản thân.

Yêu đương với hắn 12 năm, kết hôn 8 năm, phương châm sống của hắn luôn luôn ứng trên người tôi.

Có một ngày, tôi đang đánh máy đến độ linh cảm bùng phát, nam nữ chính đang trùng phùng sau một thời gian dài xa cách.

Đột nhiên Phiền Nhân hét lên:

- Vợ, nhanh đến giúp anh, mau giúp anh lấy cái điều khiển ti vi đến đây!

- Ờ, em đến đây!

Tôi theo tiếng gọi chạy vào phòng ngủ, vừa vào đến nơi liền thấy hấn đang dựa người ở đầu giường, còn điều khiển đang nằm ở cuối giường.

Tôi giơ tay nhéo hấn:

- Anh dối tư thế là có thể lấy được, lại còn gọi em đến giúp, anh có thể lười hơn được không?

Hấn cười hì hì gỡ tay tôi ra:

- Anh lười, nhưng mà không phải anh lười lấy điều khiển, mà là anh muốn nhìn em một cái nhưng anh ngại xuống giường tìm em!

- Anh ...

Con người này thật quá phiền!

** Action 2:

Có một ngày, tôi và Phiền Nhân xem một Chương trình truyền hình đang rất hot, một người con trai trông có vẻ không tệ lại không được ai chọn, MC rất cảm khái, tôi cũng vô cùng cảm khái.

Tôi nói ra kiến giải của mình:

- Em thấy con gái đối với con trai không cần quá kén chọn, đẹp trai hay không đẹp trai, điều kiện kinh tế có tốt hay không, có tiền đồ hay không, tất cả đều không quan trọng, quan trọng nhất là đối tốt với mình!

Phiền Nhân lạnh lùng liếc tôi một cái:

- Nói thật đi!

Tôi nhất thời không phản ứng lại được:

- Há? những cái em nói đều là lời thật lòng mà!

Phiền Nhân ném cho tôi một ánh mắt cảnh cáo, tôi lập tức phản ứng lại, vội vàng sửa lại:

- Con người em cái gì cũng tốt, chỉ là lúc chọn bạn trai rất là kén chọn, nhất định phải đẹp trai, có tiền, còn phải có năng lực phi phàm, có tài năng hơn người. Nếu không, ngay cả nhìn em cũng không nhìn một cái...

Phiền Nhân lập tức cười lên:

-Ừ, anh thích nghe em nói những lời thật lòng.

Tôi:...

Con người này, có thể phiền hơn được không?

** Action 3:

Từ khi có Tiểu Phiền Nhân, tôi bận đến nỗi ngay cả thời gian lên weibo đổi status cũng không có, mệt đến nỗi cả người rã rời.

Tôi nhịn không được oán than với Phiền Nhân:

-Anh có thể tự mình đi chăm sóc tiểu tình nhân kiếp trước của anh không? đừng có đem tất cả tội nợ kiếp trước của anh cho mình em gánh

vác.

Phiền Nhân phân trần:

-Không phải anh không muốn chịu trách nhiệm, anh với nó thực sự không hợp, nó EQ thấp khoong nói, làm việc hoàn toàn không hợp logic, anh với nó thực sự không có chung ngôn ngữ...

Tôi tiện tay thả con gấu winny của Tiểu Phiền Nhân xuống đập vào đầu hấn:

-Nó mới một tuổi, anh không thể tha cho nó một chút được sao! đi, hát cho con nghe một bài hát thiếu nhi, dỗ con ngủ!

Phiền Nhân thấy tôi lại cầm chiếc xe oto đồ chơi quá cỡ của tiểu Phiền Nhân thì lập tức ôm con chạy vào phòng ngủ.

Sau đó, tôi nghe thấy giọng hát từ phòng ngủ vọng ra:

-Mùa xuân ở đâu, mùa xuân ở đâu, mùa xuân ở trên những ngọn núi xanh...mẹ ở đâu? mẹ ở đâu? mẹ ở trong chăn của ba...

Tôi:...

Tiểu Phiền Nhân là con ruột của anh đó, anh có phải không vậy?

** Action 4:

Ngày kia, theo Kẻ Đáng Ghét ra ngoài dự buổi tiệc xã giao đến nửa đêm, chúng tôi đánh xe về nhà.

Vừa lên xe, bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, tôi hỏi hấn: "Chúng ta đi về nhà anh hay về nhà em?"

Kẻ Đáng Ghét im lặng một lúc, ông anh lái xe dưới ánh mắt nghi ngờ trả lời tôi: "Về nhà em, mẹ của anh bây giờ trở lại rồi."

Anh trai lái xe nhìn khinh bỉ lập tức chuyển hướng xe chạy về hướng nhà tôi, dùng ánh mắt ta đây "tiểu tam" Lăng Trì xử tử.

Ôi! Hắn luôn luôn phối hợp với tôi như vậy đó!

**** Action 5:**

Bởi vì làm việc cùng một đơn vị, nên tôi và Phiền Nhân không hẹn mà gặp thường xuyên chạm mặt nhau ở hành lang ký túc xá.

Có một ngày, tôi đang muốn đi đến phòng thí nghiệm, trên đường đi gặp phải Phiền Nhân, chân hắn bước nhanh hơn về phía tôi, thuận thực bắt chuyện: "Mỹ nữ, tối nay có rãnh không?"

Tôi không quay đầu lại, tiếp tục bước về phía trước: "Không rãnh, hôm nay chồng tôi không đi công tác."

"Vậy khi nào chồng em mới đi công tác?"

Thấy hắn không có ý định bỏ giọng điệu trêu đùa, tôi quyết định trả lời lại một chút. Tôi dừng bước, chớp mắt với hắn, cười ngọt ngào, như có như không sờ soạng hông của hắn: "Đừng nóng lòng mà... chờ hắn đi công tác rồi, em nhất định nói cho anh biết, nha!"

Chắc chắn hành động của tôi rất tốt, Phiền Nhân im lặng cả nửa ngày, nói: "Tại sao anh lại có chút hoảng sợ như vậy nhỉ? Xem ra, sau này anh không thể có bất cứ sai sót nào rồi!"

Chuyện kể rằng, rõ ràng là hắn đang dẫn trước tôi mà!

**** Action 6:**

Mấy ngày sau, tôi lại gặp Phiền Nhân tại góc rẽ hành lang, lần này tôi chủ động đuổi theo, dùng vai huých vào người hấn một cái: "Ngày hôm nay chồng em đi công tác rồi!"

"..." Phiền Nhân quay đầu lại liếc tôi một cái, không nói gì.

Tôi vẫn cười ngọt ngào: "Tối nay tới nhà em nha? Em mới mua một cái áo ngủ, màu tím yêu thích của anh đó..."

Phiền Nhân lập tức lên tiếng cắt ngang lời tôi: "Em không phát hiện phía sau em có người à?"

Tôi: "Ấy...Em có việc phải đi trước rồi!"

** Action7:

Phiền Nhân thường hay nói với tôi, cuộc đời này mơ ước lớn nhất của hấn là được nuôi tình nhân nhỏ.

Đáng tiếc, nhà của chúng tôi giáo dục quá nghiêm khắc, đừng nói hồng nhan tri kỉ, có là hồng nhan tri kỉ đi chăng nữa, cũng bị tôi bóp chết không thương tiếc.

Thế là, gặp gỡ vào ngày lễ cùng với tình nhân cái gì cơ chứ, chẳng hạn như ngày 14 tháng 2, ngày 21 tháng 5, mồng 7 tháng 7, vân vân, tôi luôn nhận được thông báo chuyển khoản chi trả từ Phiền Nhân, chuyển khoản một số tiền bình thường mà mọi ngày vẫn cho phép.

Thuận tiện kèm theo một câu dặn dò: "Tình nhân nhỏ, mẹ của anh quản lý rất chặt chẽ, ngày hôm nay không thể đi chơi cùng với em rồi, một mình em tùy thích mua chút gì đó, coi như là quà tặng của anh cho em - mãi mãi là người yêu của em!"

Tôi: "..."

Tôi bỗng nhiên xúc động có ý nghĩ muốn bóp chết hẳn!

Còn có một lần, hẳn đang đi công tác ở bên ngoài, bỗng nhiên chuyển cho tôi một số tiền, tôi lật đật dỡ lịch ra xem, cũng không phải ngày gì đặc biệt.

Tôi gọi điện thoại cho hẳn: "Sao lại chuyển tiền cho em?"

Phiền Nhân nói với tôi bằng giọng hết sức buồn bã: "Ừm! Ngày mai anh không về được, nghĩ tới việc ngày mai em đi shopping, rồi quẹt thẻ, nên đừng gọi điện cho anh, kéo mẹ anh phát hiện, ...phải giải thích với bà ấy!"

Hẳn đây là, ý nghĩ muốn nuôi tình nhân nhỏ khiến hẳn phát điên rồi sao?

**** Action 8:**

Về việc chúng tôi nghiêm khắc chuyện dạy kèm tại nhà, Phiền Nhân đã từng nỗ lực đấu tranh, nhưng đều bị tôi phát hiện, có năng lực, có thể trấn áp rồi.

Ví dụ:

Phiền Nhân lời lẽ chính nghĩa nói: "Cô nàng A là bạn học của anh."

Tôi nói: "Ngày trước chúng ta cũng là bạn học."

Phiền Nhân: "..."

Ví dụ:

Phiền Nhân lời lẽ chính nghĩa nói: "Anh và cô B chỉ là bạn bè bình thường mà thôi."

Tôi nói: "Trước kia chúng ta cũng là bạn bè bình thường."

Phiền Nhân: "..."

Ví dụ:

Phiền Nhân lời lẽ chính nghĩa nói: "Cô nàng C là tiểu sư muội của anh."

Tôi nói: "Em học tiến sĩ so với anh chỉ muộn học nửa năm, cũng là tiểu sư muội của anh."

Phiền Nhân: "..."

Ví dụ:

Phiền Nhân lời lẽ chính nghĩa nói: "Quan hệ giữa anh với cô D chỉ là đồng nghiệp bình thường."

Tôi nói: "Chúng ta cũng là quan hệ đồng nghiệp."

"..." Phiền Nhân cuối cùng phản ứng lại, "Chúng ta đã kết hôn rồi."

"Cũng đúng nha. Vậy chúng ta ly hôn đi, anh nhìn xem em có thể chỉ trong vài phút đồng hồ đã vạch trần năm rở anh trong lòng bàn tay."

Phiền Nhân tưởng thật suy nghĩ một phen: "Quên đi, ly hôn rồi hai ngày sau lại phục hôn, người ta không biết lại tưởng chúng ta mua hai căn hộ đấy, mất mặt!"

Đến tận sau này, Phiền Nhân không xã giao với bất kỳ bạn học nữ nào, không xã giao với bất kỳ bạn nữ nào, không thân mật với đồng nghiệp nữ nào, mọi người đều nói hãnh lạnh nhạt với con gái.

Chỉ có tôi biết rằng, trên đời này không có đàn ông đích thực nào lại lạnh nhạt với người con gái đẹp, chỉ có đàn ông sợ vợ!

**** Action 9:**

Nhớ rõ thời gian viết , vì để tăng điểm kích dẫn, làm đủ trò tình cảm, đến mức tôi không ngừng vò đầu.

Lật xem mọi loại tài liệu, các thể loại YY đoạn cao trào, không có kết quả, tôi đành phải mặt dày xin Phiền Nhân giúp đỡ.

Mỗi lần sau đó, Phiền Nhân thà bị tôi làm phiền, cũng tuyệt đối không để tôi tìm người khác giúp đỡ.

Hơn nữa, còn bảo đảm dạy không biết mệt, mãi đến khi tôi tìm được cảm hứng mới thôi.

Về sau tôi bắt đầu viết , Giáo sư Dương được gọi là một người nho nhã nhé, được xem là một người lãnh đạm đấy!

Cuối cùng, Phiền Nhân đợi đến mức sốt ruột, không thể chờ hơn được nữa, chạy tới nhìn một chút, và trịnh trọng đề nghị tôi rằng: "Lần sau em đừng viết thể loại đề tài thanh xuân nữa, vẫn là đề tài hắc đạo tốt hơn."

Tôi hỏi: " Sao vậy hả? Em thấy mọi người rất thích mà."

Phiền Nhân giải thích: "Mấu chốt là anh đợi lâu như vậy rồi, cũng không có lúc dùng binh!"

Tôi che mặt: "Đáng ghét, anh sang bên kia chơi một mình đi, đừng làm phiền em viết văn!"

**** Action 10:**

Đổi điện thoại mới, tôi lười sao chép danh bạ mới, thẳng tay ném đi động cho Phiền Nhân: "Copy danh bạ vào lại điện thoại giúp em đi chứ."

"Không phải em nên tự mình làm sao?"

"Em đây là đang cho anh cơ hội, để cho anh chứng minh mình không phải là người vô dụng đó!"

"... Cảm ơn!"

Phiền Nhân giăng co trong chốc lát, rồi ném điện thoại trả lại cho tôi.

Tôi cầm di động tới trước máy tính, màn hình hiện lên một đoạn tin nhắn mới, đến từ: Bé Ngoan.

Tôi nghĩ cả nửa ngày, cũng không nhớ ra người này xuất hiện từ đâu, lập tức chạm mở tin nhắn ra xem thì thấy:

Bé Ngoan: [Vẫn là xưng hô thế này mới có thể thể hiện tính cách của anh.]

Con người này đúng là phiền nhất - chưa thấy ai tự mình biết rõ mình như vậy!

Vi Vi nghe tôi nói xong, hoàn toàn không tìm được lời bình nào, chỉ khô khốc nói một câu: "Hai người thực sự là trời sinh một đôi!"

Tôi nhấp một ngụm cà phê đầy đau khổ, nói với cô ấy rằng: "Trên đời này không có người nào với người nào là trời sinh một cặp cả, trong hôn nhân toàn bộ là chịu đựng và khoan dung, kiêu hãnh cùng với tầm thường, cho và trả, còn có lặng lẽ hiểu nhau, đều là do hai người chung sống với nhau lâu dài mà ra..."

Hôn nhân vô tình mài bằng những góc cạnh đau khổ đau khổ của đối phương, các bạn đã là một cặp trời sinh rồi đó!

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

3. Chương 3: Về Chuyện Cãi Nhau Nhỏ Nhặt

Cuộc sống vốn chẳng thuận buồm xuôi gió, giống như tình yêu không thể nói mãi lời ngon tiếng ngọt được.

Phiền Nhân đúng là Xử Nữ. Những người thuộc chòm sao Xử Nữ yêu cầu tính hoàn mỹ rất cao, rất dễ khiến người ta bị áp lực, không chừa một ai, không phải tôi trách móc đâu.

Còn tôi, chòm sao Song Tử, nhân vật điển hình cho góc nghề chằng biết gì, vô tâm vô mật, mơ mơ màng màng, dùng lời của Phiền Nhân nói thì ưu điểm lớn nhất của tôi là chịu đựng tốt, khuyết điểm lớn nhất chính là kiên nhẫn chịu đựng.

Tưởng tượng là có thể thấy, chúng tôi sống cùng nhau hai năm không có giây phút nào yên ổn, tình cảnh lúc nào cũng hỗn loạn.

Lâu ngày, lúc Phiền Nhân phát hiện ra bản thân không thể thay đổi được kết quả, đành phải thay đổi thái độ.

****Action 1:**

Mười hai giờ năm phút đêm Phiền Nhân qua cửa vào nhà, tôi nhanh chóng đóng đoạn tình tiết quan trọng trong cuốn tiểu thuyết đang viết, giả bộ đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh trách móc hằn: "Anh xem bây giờ mấy giờ rồi, sao giờ này mới về? Em không bỏ qua cho anh đâu, không phải nói trước mười hai giờ phải về sao?"

Phiền Nhân: "Vốn dĩ về sớm rồi nhưng anh tài xế taxi đi nhầm đường! Anh sai rồi! Anh cam đoan lần sau sẽ về đúng giờ đúng khuôn phép!"

Tôi: "Nghe thì đúng là không phải lỗi của anh ... đi tắm rồi đi ngủ đi."

****Action 2:**

Bốn ngày sau, mười hai giờ hơn mười phút Phiền Nhân mở cửa vào nhà, tôi giận: "Anh mỗi ngày ngoài trừ đi công tác, hoặc là ra ngoài chén chú chén anh, đến đêm hôm khuya khoắt mới về, anh xem em là cái gì hả? Nhân viên phục vụ khách sạn sao?"

Phiền Nhân lập tức phản bác: "Mỗi ngày? Em dùng từ rất không chính xác rồi, ngày hôm qua anh tan làm về nhà liền, hôm trước mười giờ anh đã về, hôm kia mười hai giờ đã về tới cửa."

"À..."

Có vẻ như tôi là người có lỗi, trách lầm hẵn rồi.

Về phần hôm trước tôi thực sự không nghĩ ra, việc đó đúng là vượt ra ngoài phạm trù trí nhớ của tôi.

****Action 3:**

Một tháng sau, chúng tôi bởi vì một chút chuyện nhỏ mà làm ầm ĩ lên.

Tôi tức giận, liền thu dọn đồ đạc muốn bỏ đi.

Phiền Nhân nhanh tay nhanh mắt ngăn tôi lại: "Em đi đâu?"

"Em không muốn nhìn thấy anh, em đi!"

Hẳn lập tức đứng chặn ở cửa, nói chết cũng không mở cửa.

Tôi thẳng tay ném quần áo của hắn đi: "VẬY anh đi đi, đừng để em nhìn thấy anh."

"Anh đâu có ngốc như vậy đâu!"

Nấn, hắn là đang chửi tôi ngốc nhỉ?

Tôi đứng phắt lên, hắn chỉ chỉ tay lên đồng treo trên tường, "Đã tám giờ rồi, em không muốn đi cập nhật tiểu thuyết sao, độc giả sốt ruột rồi, đừng vì ân oán cá nhân mà làm lỡ việc, không phải phong cách của em."

"Anh..." Nói cũng có chút lý lẽ, "Được! Anh cứ chờ đi, chờ em cập nhật Chương mới xong sẽ quay lại tính sổ với anh!"

** Action 4:

Còn có một lần, vì sự việc gì đó tôi không nhớ rõ nhưng tôi rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

"Lần này em tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh, nhất định không tha!"
Tôi nói chắc chắn.

Hắn nói: "Anh mời em ăn thịt nướng."

Tôi rộng to hơn: "Đừng tưởng rằng cho em ăn một trận thịt nướng là có thể giải quyết vấn đề!"

"Hai bữa, hai bữa thịt nướng vấn đề giữa chúng ta chẳng lẽ không giải quyết được sao?"

Cơn giận của tôi vẫn không giảm bớt: "Chuyện này thì không giải quyết được!"

Hắn lập tức hiểu được vấn đề này thực sự nghiêm trọng, cười mỉm ngồi xuống bên cạnh tôi, tay không an phận ôm chầm tôi: "Tự anh phải giải

quyết thôi."

"Anh... Thời gian cãi nhau anh có thể đứng đắn một lúc không?"

"Hai lần!"

"Anh có thể không... Uhm..."

Chỗ này lược bớt một vạ chữ.

XX phút đồng hồ sau.

Tôi hoàn toàn quên mất tại sao mình lại tức giận, chỉ cảm thấy cần phải ăn một trận để tăng cường sức khỏe: "Đi, đi ăn thịt nướng."

** Action 5:

Nhớ khoảng thời gian viết , bị say đắm theo sư huynh nào đó, mỗi ngày tôi đều đắm chìm trong tiểu thuyết không thể thoát ra được, phải nhốt Phiền Nhân ngoài cửa phòng sách, không cho phép hấn tới gần, để tránh ảnh hưởng tới tôi thao thao bất tuyệt chìm đắm trong tình cảm của sư huynh nào đó.

Phiền Nhân cuối cùng không nhịn được nữa, bùng nổ. Quá trình cãi nhau thế nào tôi đã sớm quên sạch sẽ, tóm lại kết quả là: hấn năm lần bảy lượt nhận sai, năm lần bảy lượt cam đoan từ nay về sau không nổi giận với tôi nữa, tôi không thèm để ý tới hấn, tự nhốt mình trong phòng sách, không chịu đi ra ngoài.

Mãi đến ba giờ sáng, hấn vẫn cố chấp gõ cửa như vậy.

Tôi quát lên với hấn: "Anh có thôi không hả? Anh không giống một đại trượng phu được sao? Cứ làm gì vậy chứ?"

Hắn nói: "Không thể, bởi vì ngày trước em đã nói, lúc tức giận em không ngủ được, anh sợ em mất ngủ..."

Mắt tôi bỗng nhiên ươn ướt.

Tôi mở cửa: "Đi, em đi ngủ đây, mệt chết rồi!"

** Action 6:

Phiền Nhân ra ngoài xã giao đặc biệt nhiều, ngày nghỉ lễ cũng không ở nhà, mấy chuyện này tôi đều nhịn, có thể ban ngày cùng mỹ nữ ăn cơm, lại còn là mỹ nữ theo hắn từ trung học đến lớn, ngang nhiên ăn cơm cùng nhau, ngang nhiên uống rượu say, điểm máu chốt là --- ngang nhiên dấu điểm tôi!

Nếu mỹ nữ kia không gọi điện cho hắn hỏi hắn có về nhà an toàn không, tôi còn tưởng rằng hắn lại đi ra ngoài xã giao với khách hàng, còn ngây ngốc pha trà giải rượu cho hắn nữa chứ!

Tôi tức giận nắm lấy vạt áo của hắn mà chất vấn: "Anh với cô nàng kia rốt cuộc có quan hệ gì?"

Phiền Nhân chỉ tay lên trời thề: "Chỉ là quan hệ bạn học cũ, cô ấy đến thành phố S, gọi điện thoại cho anh, về tình về lý, anh không phải nên mời cô ấy ăn bữa cơm sao?"

"Chỉ là ăn cơm? Vậy sao anh không nói cho em biết?"

"Anh cũng vì sợ em quá nhạy cảm. Nếu em không để ý, ngày mai cô ấy muốn gặp em, cùng biết về nhau."

Tôi kìm nén bức bối, hừ lạnh: "Em để ý, em rất để ý!"

"Được rồi được rồi, đã không để bụng rồi!"

"Từ nay về sau không cho anh tiếp tục ăn cơm một mình cùng với cô ấy nữa."

"Được! Anh bảo đảm!" Nhìn tôi thấy vẫn không bỏ được, Phiên Nhân nịnh nọt ôm lấy tôi, "Anh với cô ấy thật sự không có gì hết, em ngẫm nghĩ lại mà xem, nếu quả thật anh với cô ấy có gì đó, anh chắc chắn sẽ chuốc say cô ấy, anh có thể uống nhiều rượu như vậy sao?"

Lời của hắn nghe cũng không phải không có lý, theo logic bình thường, nếu một người đàn ông có ý đồ bất chính, hắn nhất định sẽ chuốc say người nữ, mà không phải bị người nữ chuốc say.

Nhưng mà bạn học nữ kia, bạn đã chuốc say chồng của tôi, rồi cuộc xu hướng của mấy người là sao?

"Vợ ơi, hôm nay anh uống nhiều quá, đầu óc không tỉnh táo, chúng mình đi ngủ trước, đợi ngày mai đầu óc của anh tỉnh táo chúng ta lại tiếp tục bàn luận về chuyện này."

"À, được rồi." Đêm hôm khuya khoắt như vậy rồi, quả thật nên đi ngủ, không thích hợp làm gì cả.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, tôi đang vui vẻ đánh răng, Phiên Nhân cười mỉm đứng ở cửa phòng vệ sinh, nói với tôi: "Thật ra, tối hôm qua anh có ý định chuốc say cô ấy, đáng tiếc là tửu lượng của cô ấy quá tốt, anh không uống qua cô ấy..."

Tôi: "..."

Chỉ trách tôi bình thường tính tình quá tốt, phải không?

** Action 7:

Có một lần, Thiền Nhân đã chạm đến ranh giới chịu đựng của tôi, tôi nộ khí công tâm, quyết định cần phải vứt bỏ hẳn.

Thiền Nhân nói: "Em muốn vứt bỏ anh, được thôi, nhưng mà em có thể nói cho anh biết, trong đám người em quen, ai thích hợp với em hơn anh, anh A sao?"

Tôi nghĩ đến gương mặt của anh chàng A: "Không thể, bộ dạng quá xấu!"

Thiền Nhân: "Anh chàng B sao?"

Tôi lắc đầu: "Quá hẹp hòi, em ghét nhất là nam nhân đại trượng phu mà lòng dạ hẹp hòi."

Thiền Nhân: "Anh C thì sao?"

Tôi thử suy nghĩ một chút, sờn gai ốc rơi đầy đất: "Hắn quá buồn chán, ở cùng một chỗ với hẳn nhất định sẽ chết vì buồn chán."

Lặp lại như thế, bàn luận đến anh chàng Z, nhớ tới bộ dạng đần độn của anh chàng Z, tôi ngồi cạnh Thiền Nhân nản lòng: "Quên đi, em đành chịu đựng anh vậy."

Thiền Nhân tán thành cách sâu sắc, cười hì hì nói: "Đúng. chịu đựng đi!"

"Nhưng em vẫn muốn đem anh đi chinh sửa một lượt từ đầu đến chân!"

"Được, miễn là hàng không giám sát, muốn sửa bao nhiêu lần cũng được!"

**** Action 8:**

Tôi hay oán trách Phiền Nhân: "Nhất định là em rất dễ bị dụ, nên anh mới không kiêng dè gì mà chọc em tức giận."

Phiền Nhân dùng ánh mắt xem xét kỹ lưỡng nhìn tôi: "Thôi đi! Anh đâu có dụ dỗ em, chẳng phải dụ đến miệng đắng lưỡi khô. Anh so với người hay nổi giận như em, thời điểm anh tức giận, em chỉ cần dụ dỗ sơ qua một chút, anh nhất định ngay lập tức hết giận."

Ban đầu tôi không tin, sau này hai lần tìm cơ hội thực hiện, phát hiện hãn đúng là rất dễ dụ.

Có một buổi tối, Phiền Nhân đi xuống lầu lấy đồ vật này nọ, tôi suy nghĩ nhất thời, đem chìa khóa nhốt tôi với hãn ở trong nhà, khiến cho tôi với hãn mặc quần áo ngủ bị nhốt ở bên ngoài.

Phiền Nhân giận dữ, ghét bỏ tôi từ đầu đến chân, cuối cùng hỏi vặn lại tôi một câu: "Em nói xem, cả người em có điểm nào tốt không?"

Tôi vô tội nháy mắt vài cái: "Có nha! Mắt tìm chồng của em cực kỳ tốt nha."

Phiền Nhân cố nhịn không bật cười: "Nói cũng đúng... Được rồi, em đi tìm một chỗ ngồi nghỉ một lát đi, anh đi tìm nhà anh Mã lấy chìa khóa dự phòng."

Tôi đi làm ở văn phòng bên cạnh niềm vui nho nhỏ, một mặt nghĩ --- Phiền Nhân quả thực không gạt tôi, hãn là người rất dễ dụ.

**** Action 9:**

Tôi từng được cử đi du học ở Nhật Bản, Phiền Nhân ở lại.

Mấy ngày trở về nước thăm người thân, Phiền Nhân nhàn nhã mà xem tivi, tôi vui vẻ ở bên cạnh hãn lên mạng trò chuyện QQ.

Một lưu học sinh Nhật Bản nhắn tin hỏi tôi: [Tâm Tâm, lúc nào thì bạn quay lại?]

Tôi trả lời: [Cuối tuần này mình về, bạn có đồ gì muốn mình mua hộ không?]

Hắn quay sang: "Em quay về là được, (*^__^*)." ."

Tôi: ...

Tôi xin thề, quan hệ giữa chúng tôi rất trong sáng.

Phiền Nhân rõ ràng là xem tivi rất nhập tâm, bỗng nhiên nhảy dựng lên, việc ấy sôi sục mãnh liệt cơn giận dữ, nghiêm túc chính là muốn tôi đem vứt bỏ tiết tấu nhịp điệu.

Tôi sợ hãi, vội vàng giải thích, cũng có thể hắn không tin tôi, không phải nói tôi với nam sinh kia làm chuyện mập mờ, nếu không người ta sao lại nói: Em quay về là được

Tôi ngậm đắng nuốt cay, cuối cùng chỉ có thể kéo tay áo của hắn, vè mặt chân thành lắc lắc: "Anh biết rõ người ta mà, người ta trong lòng chỉ có mình anh thôi...không tin anh cứ nghĩ xem, anh đẹp trai như vậy, hài hước như vậy, thông minh như vậy, chu đáo như vậy, đáng yêu như vậy, có tiền đồ như vậy, quan trọng là anh tốt với em như vậy, người ta làm sao có thể lại động lòng với nam nhân khác được chứ, không phù hợp với logic nha!"

Sau mười giây đồng hồ trầm mặc, Phiền Nhân gật gật đầu: "Nói rất có lý."

Tôi: "..."

Người này từ trước tới nay sẽ luôn nhận biết câu bốn chữ "tự mình biết mình"!

Tôi vừa nổi lỏng tâm trạng, liền nghe Phiền Nhân nói: "Tạm thời tin tưởng em, chờ có cơ hội anh nhất định sẽ đi 'khảo sát thực địa' một phen, để buộc tội em."

Tôi choáng! Lúc trước là ai nói quá bậ, không thể đi Nhật Bản cùng tôi chứ?

....

Bây giờ, thời gian đã mài bằng những góc cạnh của nhau, mà công việc cơ hồ như chiếm dụng toàn bộ quỹ thời gian của chúng tôi, chúng tôi không còn tâm sức để cãi vã nữa, cho dù có một khoảng thời gian không vui gì, chỉ cần ngấm lại những mưa gió đạ cùng nhau trải qua trong thời gian lâu dài, trong lòng đối phương vẫn còn tin tưởng lẫn nhau, cả hai dốc hết sức lực cho một tương lai chung, những chuyện vụn vặt khác không còn quan trọng nữa.

Trong cuộc sống vốn sẽ không có bạch mã hoàng tử, vốn sẽ không quay đầu vì công chúa Bạch Tuyết.

Vì hấn say rượu mà nhẹ nhàng đắp chăn cho hấn, mỉm cười.

Không ngại phiền toái mà nhật trên gối những sợi tóc rụng bừa bộn, không nói gì.

Đây mới là cuộc sống.

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

4. Chương 4: Nguồn Gốc "Diệp Lạc Vô Tâm"

Từ khi lên đại học, các bạn cùng phòng ưu ái đặt cho tôi cái tên, tiểu Mơ Hồ. Tôi thật sự mơ mơ màng màng, đi học thì quên mang sách, tan học thì quên mang cặp sách, ăn cơm quên mang phiếu cơm, ra ngoài quên mang chìa khóa, điều này coi như xong, đau buồn nhất chính là... tôi không nhớ được tất cả các chữ số.

** Action 1:

Tôi không bao giờ nhớ được những ngày kỷ niệm, quên mất ngày kỷ niệm cầu hôn, quên ngày kỷ niệm đám cưới, quên ngày lễ tình nhân, cái này cũng không sao, dù sao bình thường Phiền Nhân cũng bận rộn với công việc, xã giao nhiều, cũng không rảnh cùng tôi trải qua, nhưng rốt cuộc tôi lại quên ngày sinh nhật của Phiền Nhân.

Thế cho nên, năm đầu tiên nói lời yêu đương, hẳn luôn nói: Em quên sinh nhật anh.

Năm thứ hai nói lời yêu đương, hẳn luôn nói: Em hai lần quên sinh nhật của anh.

Năm thứ ba nói lời yêu đương, hẳn luôn nói: Em liên tiếp ba lần quên ngày sinh nhật của anh.

Năm thứ tư nói lời yêu đương, hẳn rốt cuộc thông minh hơn, không chờ món quà sinh nhật bất ngờ mà ngạc nhiên mừng rỡ nữa, vừa qua tháng chín luôn miệng nói:

Còn hai mươi ngày nữa là sinh nhật anh rồi.

Còn ba ngày nữa là đến sinh nhật.

Ngày mai sinh nhật anh.

Hôm nay là sinh nhật của anh... .

Tôi cuối cùng không thể chịu đựng nổi: "Anh đúng là phiền mà!"

Người ta còn muốn cho hẳn một món quà bất ngờ đó!

**** Action 2:**

Từ kinh nghiệm dồi dào đám bạn nói: Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, đàn ông nắm giữ mạch sống kinh tế, chặt đứt ý nghĩ không an phận hưởng về tiểu tam.

Tôi giác ngộ chân lý sâu sắc.

Ngày thứ nhất Phiền Nhân nhận được lương, tôi lập tức yêu cầu hẳn nộp tiền lương cho tôi giữ, đặc ý nói: "Em muốn quản lý tiền bạc."

Phiền Nhân nói: "Em xác định em có thể quản lý tiền bạc?"

Tôi vỗ ngực bảo: "Có thể."

Phiền Nhân hỏi: "Hôm qua em mua khoai tây chiên bao nhiêu một bọc?"

Tôi: "Á... "

Phiền Nhân hỏi: "Hôm trước em mua cái váy hết bao nhiêu tiền?"

Tôi: "Hả...?"

Phiền Nhân hỏi: "Tuần trước em mua cái đồng hồ đeo tay bao nhiêu tiền?"

Tôi: "À..."

Phiền Nhân không cam tâm hỏi nữa: "Nhà chúng ta gửi tiết kiệm bao nhiêu?"

Tôi: "Ừm... tiền lương anh cứ giữ lại đi."

Phiền Nhân hài lòng: "Cuối cùng em cũng phát hiện mình không thích hợp quản lý tài sản rồi sao?"

Tôi lắc đầu: "Em sợ anh mỗi ngày đi khắp nơi hỏi em tiền lương còn lại bao nhiêu, em còn muốn đi thăm dò, mệt chết được."

**** Action 3:**

Mật mã QQ của Phiền Nhân đặc biệt phức tạp, vừa có chữ vừa có số, mỗi lần tôi muốn đăng nhập QQ của Phiền Nhân là một lần hỏi mật khẩu: "Mật khẩu của anh là cái gì?"

Thời điểm lần thứ N hỏi, Phiền Nhân rốt cuộc không thể chịu được nữa: "Em có thể xem bản ghi chép cuộc trò chuyện QQ của anh, có thể hiểu rõ anh hay không? Em không nghĩ đến cảm nhận của anh hả?"

Tôi cảm thấy đuối lý, nhỏ giọng nói: "Nhưng mà người ta nhiều năm mới đăng nhập một lần, đương nhiên phải quên rồi."

Phiền Nhân: "Lấy vở ghi lại."

"Ý kiến hay!"

.....

Rất lâu sau này, tôi dè dặt hỏi Phiền Nhân: "Mật khẩu QQ của anh là gì?"

"Vậy thì em nhớ cái gì." Hấn bực mình nói.

"Nhưng mà, em không tìm thấy cuốn vở..."

"Em... đợi đó."

"À!"

Mười phút sau, Phiền Nhân nói cho tôi biết: "Anh đổi mật khẩu của anh giống mật khẩu QQ của em rồi."

Tôi nhào về phía trước: "Yêu anh chết mất!"

Sau này Phiền Nhân đều đổi mật khẩu di động cũng như mật khẩu nhà giống của tôi hết.

**** Action 4:**

Ngày nào, đồng nghiệp tron văn phòng cũng nói chuyện phiếm.

Đồng nghiệp A nói: "Gần đây trí nhớ của tôi kém đi rồi, ngày trước tôi có thể thuộc hết số điện thoại của tất cả đồng nghiệp, giờ năng lực của tôi giảm nhiều rồi."

Đồng nghiệp B nói: "Tôi cũng vậy, giờ tôi chỉ có thể nhớ rõ những số điện thoại hay dùng thôi."

Tôi giữ vẻ trầm lặng, im lặng là vàng.

Lúc này Phiền Nhân cố tình vào góp vui, gọi điện thoại cho tôi: "Anh mới đổi di động giữ lại bao nhiêu số?"

Tôi đang ở cùng đồng nghiệp sợ soi mói, nói: "Anh chờ một chút, em kiểm tra một chút."

Phiền Nhân, thở dài.

Đồng nghiệp nhin không được khen chúng tôi: "Hai người các người đúng là trời sinh một đôi!"

Tôi lau mồ hôi.

Tôi không hiểu được, số điện thoại không phải tồn tại trong điện thoại là được rồi sao, bọn họ là gì mà phải thuộc lòng số của họ chứ?"

** Action 5:

Tôi cùng Phiền Nhân đi làm giấy khai sinh cho tiểu Phiền Phúc, bác gái công đoàn hỏi chúng tôi giấy hôn thú đâu, tôi lau mồ hôi: "Thật ngại quá, cháu quên mang theo rồi."

Phiền Nhân nhần nhin, quay lại nói giọng dịu dàng nài nỉ với bác gái, bác gái thấu tình đạt lý một lần: "Được rồi, anh chị không mang giấy chứng nhận phải không. Vậy giấy chứng nhận được cấp ngày nào?"

"Ngày cấp?"

"Anh chị nhận giấy hôn thú từ ngày nào?"

"Năm 2008 hay là 2007..." Tôi nhìn Phiền Nhân cầu xin sự giúp đỡ, "Ngày nào ấy nhỉ?"

Phiền Nhân vẻ mặt nghiêm túc nghiêm nghị giáo huấn tôi: "Sao em có thể khôn nhớ ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta? Em có thể nhớ điểm gì hả?"

"Ân oán cá nhân của chúng ta về nhà rồi giải quyết, ngoan, trước tiên phải nói cho bác gái biết ngày chúng ta được cấp giấy hôn thú đã."

Phiền Nhân trầm mặc hai giây, xoay người đi về phía cửa.

"Này! Anh đi đâu?"

"Về nhà lấy giấy hôn thú!"

"..."

Anh! Sao anh có thể quên ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta chứ? Anh cho rằng anh chạy đi là xong xuôi sao, về nhà xem em trừng phạt anh!

** Action 6:

Không biết bắt đầu từ ngày nào, lúc trước ngày nào chúng tôi cũng đi làm cùng nhau, Phiền Nhân sẽ không ngại phiền toái mà nhắc nhở tôi:

"Đừng quên mang di động."

"Nhớ mang theo chìa khóa."

"Bây giờ nhiệt độ hạ thấp, nhớ mang theo áo khoác ngoài... "

Một ngày, tôi tò mò hỏi Phiền Nhân: "Gần đây sao anh không chê em mờ hồ nữa?"

Hắn cười rộ lên sờ sờ đầu của tôi: "Những chuyện nhỏ nhặt này để anh nhớ được rồi! Em chỉ cần nhớ -- yêu anh, vậy là được!"

** Action 7:

Con gái bảo bối ngoan ngoãn "Tiểu Phiền Phúc" của tôi vừa tròn ba tháng tuổi, tôi ôm con bé đi tiêm ngừa.

Kết quả không cần thận tôi đánh mất điện thoại cùng với vì tiền, một chút tiền cũng không có.

Tôi rất đau lòng, đành mượn di động của người khác gọi cho Phiền Nhân: "Em đúng là ngốc quá mà, để mất điện thoại với bóp tiền rồi."

Phiền Nhân được tôi luyện cho tâm lý mạnh mẽ, bình tĩnh hỏi: "...con cũng làm mất luôn sao?"

"Chưa"

"Tốt, anh đang đi đón em và con. Mất cái gì cũng không quan trọng, em và con có thể trở về là tốt rồi!"

Trái tim tôi lạnh lẽo, trong nháy mắt ấm áp đến lạ.

**** Action 8:**

Đừng nhìn tôi có cảm giác khờ khạo với mấy con số, tôi cũng có lúc làm cho Phiền Nhân nhìn tôi với con mắt khác.

Phiền Nhân xem qua phim điện ảnh hay truyện hình toàn bộ đều lãng đi, ngay cả tên cũng không nhớ được. Còn tôi, chỉ cần xem qua một lần kịch điện ảnh, trên tivi xuất hiện một hai phân đoạn, tôi lập tức có thể nói ra tên phim, diễn viên chính, tình tiết cốt truyện, thậm chí nhớ rõ cả lời thoại quan trọng.

Vậy nên tôi hoàn toàn tin tưởng: Nếu Thương để đóng một cánh cửa của bạn, nhất định sẽ mở một cái cửa sổ cho bạn.

Bên ngoài hưng phấn, tôi quyết định, tôi muốn bắt đầu con đường sáng tác của tôi.

Tôi sắp xếp thời gian quyết định đăng lên mạng Tấn Giang, tôi nghĩ đến một bút danh đặc biệt phù hợp với văn phong của tôi: Diệp Lạc Có

Tâm.

Hoan hoan hỉ hỉ đi hỏi ý kiến Thiền Nhân, Thiền Nhân nói: "Mặc dù là bút danh, em phải tôn trọng sự thật. Em nói xem, tâm của em rộng cỡ nào?"

Tôi không nói gì lảng lạng đổi bút danh là: Diệp Lạc Vô Tâm.

Tuy nhiên đến giờ tôi vẫn cảm thấy... rất không phù hợp với văn phong của tôi.

** Action 9:

Theo biên tập viên Việt Nam nói, tiểu thuyết của tôi ở Việt Nam rất được hoan nghênh, tôi nghe nói món phở ở Việt Nam liền sốt ruột muốn một lần đi qua đó, kỳ thực tôi thực sự muốn gặp người hâm mộ của mình.

Lần đầu tiên tôi nói với Thiền Nhân: "Em muốn đi Việt Nam."

Thiền Nhân lời ít ý nhiều nói với tôi hai chữ: "Không được."

"Tại sao?"

"Anh có một người vợ như em, bỏ nhiều tiền nuôi em như vậy, ngộ nhờ thất lạc, tổn thất rất lớn!"

Tôi: "..."

Được rồi, tôi nhịn!

Một năm sau, tôi đề xuất vô số lần dưới mọi hình thức nhưng không có kết quả, bạn tôi Đan Đan nhịn không được, cô ấy bênh vực tôi: "Chủ nghĩa đàn ông của anh quá lớn rồi đó, không phải chỉ là xuất ngoại một chuyến, có thể xảy ra chuyện gì, có thể không về sao?"

Phiền Nhân nhìn tôi vẻ mặt chờ đợi, cuối cùng đồng ý bàn bạc vấn đề với Đan Đan giúp tôi ra nước ngoài.

Trước khi đi, Phiền Nhân lần nữa dặn dò Đan Đan: "Ngàn vạn lần để ý trông chừng cô ấy, đừng để cô ấy rời khỏi tầm mắt của em."

Cô ấy nói: "Anh đừng nói nhiều nữa, không lạc được đâu!"

Kết quả, máy bay vừa cất cánh đi Việt Nam, tôi chợt nhớ tới hành lý của mình vẫn còn ở sân bay chỗ tiệm miễn thuế...

Đan Đan im lặng nhìn tôi hồi lâu, thở dài: "Hẳn quả thật nói không sai, cậu rất có khả năng không thể về nhà được!"

Tôi khẩn nài nhìn cô ấy: "Cậu ngàn vạn lần đừng nói cho Phiền Nhân biết mình làm mất rương hành lý... Nếu để anh ấy biết, mình từ nay về sau đừng hòng nghĩ đến chuyện đi du lịch ở nước ngoài."

**** Action 10:**

Mặc dù ở trong nhà, tôi bị Phiền Nhân ghét bỏ đủ thứ, ghét tôi không có tâm rộng, ghét trí nhớ tôi không lâu, ghét việc tôi không viết truyện sủng cường chiều hẳn, cũng không biết tại sao, tất cả bạn bè của Phiền Nhân đều rất gần gũi với tôi.

Có một ngày, mười một giờ đêm Phiền Nhân gọi điện cho tôi, nói hẳn có một người bạn chưa gặp tôi bao giờ, muốn gặp tôi một chút.

Hẳn bảo tôi sửa soạn, mười phút sau hẳn đến dưới lầu đón tôi.

Vì nể mặt Phiền Nhân, tôi bò ra từ trong chăn ấm, uống một ly lớn cà phê đậm đặc, xuống lầu cùng Phiền Nhân đi gặp bạn bè.

Bạn mới của Phiền Nhân nhìn thấy tôi, lập tức bưng chén rượu ngồi bên cạnh tôi, đưa ly rượu kiểm điểm nói: "Mỗi lần hẳn nhắc đến em, đều

khen em, khen đến mức chúng tôi căm ghét."

Tôi kinh ngạc nhìn về phía Phiên Nhân: "Anh khen em sao?"

"Anh chỉ khen sau lưng em thôi." Hãn nói khẽ bên tai tôi, "Ánh mắt kém không sao, nhưng không thể để cho người khác biết!"

Tôi bật cười tức giận: "Anh khen trước mặt em, khó lắm sao?"

Hãn nói: "Em lại kiêu ngạo."

Đêm hôm đó, tôi mới hiểu được cái đạo lý: Nếu một người đàn ông thực sự ghét bỏ bạn, hãn tuyệt đối sẽ không nửa đêm canh ba lôi bạn ra ngoài gặp gỡ bạn bè của hãn.

Từ nay về sau, tôi có thể không ngại gì mà mơ mơ màng màng, dù sao cũng sẽ có người chấp nhận mà không ghét bỏ tôi.

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

5. Chương 5: Trợ Lý Nhỏ Vạn Năng

Đang viết kết thúc cho tiểu thuyết ngôn tình trên Tấn Giang, tôi kết bạn với rất nhiều người có tình yêu màu hồng, cũng kết bạn được với rất nhiều người cùng chung chí hướng, bạn bè cùng nhau đồng cam cộng khổ, tiểu trợ lý Vi Vi của tôi là một trong số đó.

** Action 1:

Tôi là cái loại người phản xạ nhận biết hình vòng cung cực dài, chỉ có cái loại người tình cảm, là người có ý chí đặc biệt kiên cường, mới có thể kiên nhẫn chờ cho tôi kịp phản ứng, ví dụ như Phiền Nhân nhà tôi, còn có tiểu trợ lý vạn năng Vi Vi.

Lúc tôi mới quen Vi Vi,

Tôi là cái loại người phản xạ nhận biết hình vòng cung cực dài, chỉ có cái loại người tình cảm, là người có ý chí đặc biệt kiên cường, mới có thể kiên nhẫn chờ cho tôi kịp phản ứng, ví dụ như Phiền Nhân nhà tôi, còn có tiểu trợ lý vạn năng Vi Vi.

Lúc tôi mới quen Vi Vi, cô ấy vốn là nhà văn kiêm chức biên tập viên của trang web K, có hơn một trăm tác phẩm của các tác giả. Sau khi xem qua , chủ động liên lạc QQ với tôi, cùng tôi trò chuyện.

Lần đầu tiên nói chuyện, cô ấy thẳng thắn nói cho tôi biết: "Tâm Tâm, tôi là biên tập của trang web K, vô cùng thích cách viết về tình yêu của bạn, tôi muốn bạn biết điều đó."

Thấy lời mở đầu như vậy, tôi kiên quyết cho rằng: Cô ấy chắc chắn muốn đực khoét tôi ở trang web K. Còn cái gì mà yêu thích cách viết về tình yêu của tôi, đó đều là những lời nói lời kéo.

Một tháng trôi qua, biên tập Vi Vi không hề đề cập đến chuyện của trang web K, chẳng qua là muốn thăm dò cảm nghĩ của mọi người về , tôi nghĩ, vị biên tập này rất có tính nhẫn nại, am hiểu mọi lộ trình quanh co.

Một năm sau, biên tập Vi Vi vẫn không đề cập gì đến chuyện trang web K, vẫn chuyên tâm thảo luận tình tiết trong tác phẩm mới của tôi, tôi nghĩ, vị biên tập này rất cố chấp, không đạt được mục đích là không bỏ qua.

Hai năm sau, biên tập Vi Vi vẫn theo sát bàn luận về tác phẩm của tôi, không hề đề cập gì tới chuyện trang web K, tôi cuối cùng bị sự nhẫn nại của cô ấy chinh phục, chủ động hỏi cô ấy: "Trang web K thích hợp với tôi sao?"

Không hề nghĩ tới Vi Vi quay lại với tôi bình tĩnh nói: "Trang Tấn Giang thích hợp với cô hơn."

Tôi nghĩ, cái này trong truyền thuyết không phải gọi là chống cự lại ham muốn sao, đoán chừng cô ấy đang đợi kết thúc hợp đồng của tôi với Tấn Giang, toàn tâm toàn ý tập trung vào dự định ôm ấp bấy lâu của cô ấy.

Nếu cô ấy không đề cập tới, tôi cũng chẳng đề cập tới rồi.

**** Action 2:**

Sau khi quen biết nhau năm năm, biên tập Vi Vi rời khỏi trang web K, mỗi khi không có việc gì làm sẽ cùng bàn luận về tiểu thuyết với tôi, hơn nữa cô ấy còn rất thích , muốn chuyển nó thành bản audio.

Tôi không nhận được hỏi: [Cô là biên tập chỉnh sửa âm thanh của trang web sao?]

Cô ấy quanh co: [Không phải, tôi thích tác phẩm này, muốn đem nó làm thành bản audio, để nhiều người biết đến.]

Tôi vò đầu: [Há, chẳng lẽ cô thực sự yêu thích văn của tôi sao? Ban đầu cô liên lạc với tôi là vì yêu thích văn của tôi chứ không phải muốn tôi gia nhập vào trang web K sao?]

Vi Vi bị đá kích cả nửa ngày không nói nên lời, qua một lúc lâu mới nhả lại trả lời lại: [Cô không nghĩ rằng tôi đang lợi dụng cô đấy chứ?]

Tôi lau mồ hôi: [Hôm nay tôi mới biết được, vốn dĩ cô đối với tôi là chân thành đó!]

Vi Vi gửi một biểu tượng lau mồ hôi: [Rốt cuộc cuối cùng hôm nay tôi cũng hiểu được, vì sao Phiền Nhân thầm mến cô hơn hai năm, cô cũng không phát hiện ra hẳn thích cô, bởi vì phản xạ của người quá chậm chạp! Nhưng mà như vậy cũng tốt, người có tâm kiên nhẫn chờ phản ứng của cô, nhất định là người yêu cô thực sự!]

Tôi nghĩ, không phải cung phản xạ của tôi dài, tôi chỉ không có lòng tin mạnh mẽ như vậy thôi, nghĩ đến xung quanh tôi toàn người tốt bụng, họ đều là những người thật lòng yêu tôi!

**** Action 3:**

Vì đền bù cho nội tâm yếu ớt bị tổn thương của Vi Vi cô nương, tôi không chút do dự đem bản quyền giao cho cô ấy.

Tôi vốn tưởng rằng cô ấy chẳng qua cũng chỉ hứng thú, muốn chơi đùa một chút, không nghĩ tới cô ấy phải mất một năm, từng chút từng chút

mài dũa kịch bản, viết lời bài hát, tuyển CV, biên tập lại, quả thật so với tôi còn có tâm huyết hơn.

Cô ấy mang bản audio phát cho tôi xem, tôi nghe hết lần này đến lần khác.

Cô ấy hỏi tôi: [Cảm thấy thế nào?]

Tôi chùi nước mắt nói: [Ngược chết tôi rồi! Cô đem văn của tôi sửa lại thành ngược tâm như vậy sao chứ?]

Cô ấy gửi biểu tượng mặt đen cho tôi: [Tôi hoàn toàn tôn trọng bản gốc, một câu trong lời thoại cũng không sửa đổi.]

Tôi lập tức nhảy lên mở nguyên văn ra xem, nửa giờ sau, tôi mới nhận ra một sự thật, nguyên văn không phải là câu chuyện tình yêu lãng mạn ấm áp, mà từ đầu đến cuối đều là văn ngược!

Vi Vi lại nói cho tôi biết: [Tôi muốn bắt đầu làm , cô tiếp tục chuẩn bị tiếp khăn giấy mà nghe.]

Tôi hỏi: [Tại sao lại chuẩn bị khăn giấy? cũng rất ngược sao? Rõ ràng là hệ tình yêu ấm áp hạnh phúc mà?]

Vi Vi lập tức gửi đến mấy cái mặt đen: [Chờ cô nghe bản audio sẽ biết!]

[Được rồi, tôi đang chờ đây!] Tôi tiếp tục bổ sung thêm một câu: [Tôi xin thề, tác phẩm mới không ngược, muốn ngọt sủng, muốn ngọt ngào, mọi người không chịu nổi!]

Vi Vi trả lời rất nhanh: [Được rồi, tôi chờ đây!]

** Action 4:

Có một khoảng thời gian, Vi Vi thường xuyên oán trách tôi: "Sao cô chỉ có thể chỉ mãi miết viết văn mà không biết đẩy mạnh tiêu thụ."

Tôi nói cho cô ấy biết: "Tôi thực sự là không có thời gian. Phiên Nhân một lòng chuyên tâm vào công việc gửi lên cấp trên, mang tất cả việc nhà ném cho tôi, tôi cần phải làm việc, cần phải viết văn... Thà rằng lấy thời gian dùng đẩy mạnh tiêu thụ để suy nghĩ phải viết tình tiết như thế nào để thu hút độc giả."

Vi Vi ngay tức khắc nói: "Tôi có thời gian, Tôi làm trợ lý cho cô. Cô viết văn của cô, tôi tìm cơ hội giúp cô, trước tiên tôi đem (là truyện Sự cảm dỗ cuối cùng) mang ra ngoài giúp cô đẩy mạnh tiêu thụ."

"Được, từ nay về sau, tôi phải dựa vào cô rồi!"

Từ đó về sau, Vi Vi trở thành trợ lý nhỏ vạn năng của tôi, cô ấy giúp tôi tìm kiếm biên tập viên xuất bản, có bất kỳ thủ tục bản quyền nào tôi đều bắt cô ấy xuất hiện giúp tôi đánh giá.

Tôi kệt ý tưởng viết văn, liền gõ cô ấy xuất hiện giúp tôi gỡ rối dòng suy nghĩ.

Tiểu thuyết của tôi có lỗi chính tả, tôi sẽ gõ cô ấy xuất hiện chỉnh sửa bản thảo.

Tiểu thuyết của tôi chưa có trang bìa, tôi cũng gõ cô ấy xuất hiện thiết kế trang bìa cho tôi.

Ngày hôm đó đến nửa đêm tôi không ngủ được, cũng gõ gọi cô ấy cùng tôi bàn nói chuyện chỉnh sửa bản thảo như thế nào...

Cô ấy vĩnh viễn không bao giờ nói "Không".

Tôi nhin không được nói với Phiền Nhân: "Nếu phải lựa chọn một lần nữa, em nhất định chọn một người chòm sao Bạch Dương làm chồng, thật tình so với chòm sao Xử Nữ sẽ đánh gục ngay!"

Phiền Nhân cãi lại ngay lập tức: "Ai nói? Anh cực kỳ tốt nhé, không tin em cứ bồ nhào vào anh một chút thử xem."

Tôi liếc mắt nhìn hăn trên ghế sofa nóng lòng chờ đợi: "Đáng ghét... Em không mắc mưu của anh đâu!"

**** Action 5:**

Năm thứ sáu nhận Vi Vi làm trợ lý, cô ấy đến thành phố S chơi, chúng tôi hẹn gặp nhau.

Phiền Nhân nghe nói tôi muốn đi gặp người chưa gặp mặt bao giờ, kiên quyết phản đối: "Không được! Em không được đi! Ngộ nhớ cô ấy lừa em, có toan tính gì với em thì làm thế nào?"

"Bọn em quen biết đã sáu năm rồi, em nói rồi, cô ấy hoàn toàn thật tâm với em."

Phiền Nhân vừa nghe, lại càng kiên quyết phản đối: "Vậy em càng không thể đi, em tán gẫu cùng với cô ấy sáu năm, thổ lộ tâm tình sáu năm, ngộ nhớ đó là một người đàn ông, rất có thể em sẽ bỏ chạy cùng với hăn."

"Anh nghĩ em như vậy á!"

Phiền Nhân: "... Đúng."

"Em xin thề, đó là con gái."

"Anh đi cùng với em vậy."

Tôi kiên quyết phản đối: "Không được, lẽ như cô ấy là một mỹ nữ, rất có khả năng anh bỏ chạy cùng cô ấy."

Phiền Nhân: "Em nghĩ anh như vậy à!"

Tôi: "... Dạ!"

Sau một lúc tranh luận khôn có kết quả, tôi hỏi Phiền Nhân: "Anh có cảm thấy hay không, hai chúng ta đều có chút quá... không tin tưởng lẫn nhau?"

Phiền Nhân gật đầu: "Cảm thấy sâu sắc."

"Như vậy có phải không tốt lắm không?"

Phiền Nhân lắc đầu: "Rất tốt, chứng tỏ chúng ta rất quan tâm đến đối phương, đều sợ mất đi."

"Nói rất có lý, vậy chúng ta cứ giữ loại cảm giác không tin tưởng đối phương này đi!"

.....

Cuối cùng, tôi vẫn gặp trợ lý Vi Vi, đồng thời làm theo yêu cầu của Phiền Nhân, chụp một cái ảnh của tôi với trợ lý Vi Vi gửi qua cho hắn, dùng cái đó chứng minh, vị này là tiểu trợ lý chứ không phải đàn ông!

** Action 6:

Ở trên mạng quen biết trợ lý Vi Vi đã sáu năm, từ cảm giác lúc bình thường nói chuyện phiếm giữa hai người, tôi đã nghĩ rằng cô ấy là một người đặc biệt thông minh lanh lợi, là một người chị đặc biệt giỏi giang. Gặp rồi mới biết, tiểu cô nương chòm sao Bạch Dương này là một cô em gái yếu đuối, thân hình nhỏ nhắn, tóc dài đến eo, giọng nói nhỏ nhẹ ấm áp ngọt đến động lòng người.

Tôi tán gẫu cùng Vi Vi về cuộc sống của nhau, thế là không tránh khỏi việc nói ra quan điểm của mình về tình yêu.

Cô ấy hỏi tôi: "Chị có tin vào tình yêu không?"

Là một người hâm mộ tiểu thuyết ngôn tình lâu năm, tôi lập tức trả lời: "Tin chứ! Nhưng chị không tin chuyện tình yêu của Cô bé lọ lem."

"Chị viết văn không phải là về chuyện tình cô bé lọ lem à!"

"Đúng, nhưng cũng không đúng!" Tôi nói với cô ấy "Ngày trước lúc chị mười tám tuổi đã xem qua rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình, sau đó chị nhận ra một chân lý: Trên đời này không có ai lại vô duyên vô cớ mà yêu em cả, nếu em muốn gả vào nhà giàu có, ít nhất em phải là một nữ minh tinh; nếu em muốn được gả cho giáo sư đại học, ít nhất em phải là học sinh và đọc qua nghiên cứu của hã; nếu em muốn giữ chân một Tham mưu trưởng, ít nhất em phải lấy được học bổng du học Nhật Bản, tốt nhất phải ở cạnh sát vách phòng hã... Nếu em là Cô bé lọ lem, suốt ngày chỉ biết ở trong bếp nấu cơm, biến chính mình thành mặt xám mày tro, vậy thì em thực sự cần có bà tiên hóa phép như trong truyện cổ tích, mới có thể đến gặp hoàng tử..."

Vi Vi tán thành gật đầu lia lịa: "Khi trở về em nhất định sẽ học tập thật tốt, đi Nhật Bản đợi ngày gặp cái người tham mưu trưởng nào đó."

Nghe cô ấy nói, tôi không khỏi nhớ lại chính mình thời trung học. Khi đó, tôi vì tương lai muốn tìm được một người chồng tốt đã liều mạng bỏ nhà mà học... Nghĩ đến sự ngây thơ của mình tôi bất giác cười lớn.

"Chị cười cái gì. cười em quá ngây thơ sao?"

Tôi vội vàng lắc đầu: "Không phải, không phải. Chị nhớ lại bản thân mình lúc mười tám tuổi cũng từng mơ mộng như em vậy, muốn học thật giỏi để tìm một người chồng tốt."

"Còn sau này? Chị tìm được rồi chứ?"

"Đương nhiên tìm được rồi, tìm được Phiền Nhân rồi! Chị cho rằng trong cả cuộc đời mình quyết định chính xác nhất đó là nuôi chí lớn thi vào trường đại học T..."

Vi Vi lập tức hỏi: "Chị làm sao tìm được Phiền Nhân, cho em biết chút đi, để em học hỏi sau này còn biết cách tìm chồng tốt."

Vi Vi là một cô bé học vô cùng tốt, kiên quyết cố chấp muốn tôi kể thật cụ thể, truyền đạt kinh nghiệm cho cô ấy một cách tỉ mỉ chi tiết, vì hạnh phúc chung thân của cô ấy, tôi nghiêm túc kể cho cô ấy nghe khoảng thời gian khắc sâu trong tâm trí nhớ của tôi.

Ký ức, khoảng thời gian tươi đẹp nhất trong tôi là thời thanh xuân!

** Action 7:

Tôi của mười tám tuổi năm ấy, nuôi chí lớn thi vào Đại học T.

Tôi có giấc mộng cao vời như vậy không phải vì nghe trường T có môi trường học tập tốt mà là do chị họ tôi nói cho tôi biết: "Ở trường Đại học T tỉ lệ nam nữ mất cân đối nghiêm trọng, mỹ nữ đốt đèn lồng cũng chưa chắc tìm được chỗ ngồi, nhưng đáng giá để phó thác suốt đời cho người đàn ông tốt, vào đó nhắm mắt cũng vô được."

Lúc đó, tôi vừa mới mê tiểu thuyết ngôn tình, vừa nghe nói "đàn ông tốt" liền nghĩ đến nam chính trong tiểu thuyết vô cùng thâm tình, đến chết cũng không thay đổi tình yêu.

Tôi nháy mắt hỏi chị họ: "Nữ sinh có hình dạng béo như em, đàn ông tốt cũng để ý sao?"

Chị họ liếc nhìn cơ thể dư thừa dinh dưỡng quá mức của tôi, do dự đôi chút, cổ vũ tôi: "Biết cách ăn mặc đẹp, cũng còn hy vọng."

Từ sau đó, tôi liêu mạng nhỏ học tập cực khổ, còn yêu cầu mẹ tống tôi vào "nhà tù" trung học cách nhà 500 km, ba mẹ tuy đau lòng, thấy tôi hạ quyết tâm, nên ngậm nước mắt đem tôi đi.

Trong thời gian một năm học ở trường trung học, tôi không một người thân, không có bạn bè, đến cuốn tiểu thuyết ngôn tình yêu thích nhất cũng không, thậm chí ít thịt để sống cũng không...

Mẹ tôi mấy lần gọi điện thoại cho tôi nói: "Không chịu nổi thì về nhà đi."

Tôi chùi nước mắt bảo: "Con có thể chịu được!"

Suốt một năm trời, vì giấc mộng đi tìm đàn ông tốt ở Đại học T, tôi cắn chặt răng, mỗi sáng bốn giờ rưỡi thức dậy, buổi tối mười hai giờ đi ngủ, một ngày ba bữa đều ăn trong phòng học.

Cuối cùng, ông trời không phụ người khổ tâm, tôi nỗ lực giảm được 20 cân, từ khuôn mặt đầy thịt thành gương mặt trái xoan, cuối cùng đổi lại mảnh giấy thông báo trúng tuyển từ trường Đại học T.

Có người nói, lý tưởng rất phong mãn, hiện thực lắm cốt cảm.

Nhưng tôi từ đầu đến cuối luôn tin, khi người ta vì lý tưởng mà dốc hết sức lực, vì theo đuổi cái gì đó đến mệt mỏi thân thể mà hiện thực đến cảm động, cho dù bạn ôm một ước vọng không phong mãn, bạn cũng đã cách điều đó không xa nữa rồi...

Cho nên, so sánh với "hiện thực lắm cốt cảm", tôi thích câu nói của Thiền Nhân: "Vì muốn làm gì đó mà dốc hết sức lực, cho dù em có thất bại,

em cũng có thể坦然 nói với chính mình: Tôi đã nỗ lực hết sức, tôi không hối hận, không tiếc!"

--< Bí kíp tình yêu > khóa thứ nhất --

Tình yêu không phải là tất cả đối với phụ nữ, nhưng không có tình yêu, đối với phụ nữ mà nói là hoàn toàn không thể. Bất luận hiện tại bạn bao nhiêu tuổi, từ lúc bắt đầu, bạn phải cố gắng làm cho mình trở nên tốt hơn, như vậy bạn mới có cơ hội gặp được người chồng tốt.

Nếu bạn đang học trung học, thì hãy bỏ tiểu thuyết ngôn tình xuống, tạm buông thần tượng ra, đi mà học cho tốt, thi vào Học viện Kỹ thuật, chọn một chuyên ngành kỹ thuật, bởi vì -- ở trong đó đúng là không thiếu đàn ông tốt!

Nếu như bạn đang học Đại học, thì đóng máy tính lại, để điện thoại di động xuống, ăn mặc xinh xắn rồi đi đến phòng tự học ngồi một chút, nghiêm túc quan sát xung quanh một chút có nam sinh nào độc thân hay không...

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

6. Chương 6: Đời Người Nếu Chỉ Như Lúc Mới Gặp

Nhớ rõ có một ngày, tôi nhìn thấy một câu trong tiểu thuyết ngôn tình được dùng trong câu thơ vụn vặt "Nhân sinh nếu chỉ như lúc mới gặp", tôi rất xúc động, thuận miệng hỏi Phiền Nhân ở bên cạnh đang xem ti vi: "Nếu chúng ta cả đời giống như mới gặp, chúng ta bây giờ sẽ như thế nào?"

Hắn không hề nghĩ ngợi, đáp lại tôi một câu: "Cả đời không qua lại với nhau."

Tôi dùng sức vỗ vỗ vai hắn: "Hiếm khi chúng ta có cùng ý kiến thống nhất như vậy."

**** Action 1:**

Năm 1999, tôi toại nguyện thi đỗ vào trường Đại học T -- tôi năm mơ cũng muốn học Đại học.

Đại học T, cũng giống như trong tưởng tượng của tôi, tòa nhà chính trang trọng, thư viện mộc mạc, con đường nhỏ tràn đầy bóng râm, soái ca tụ tập trên sân thể dục, âm nhạc nổi lên đầy mơ mộng ở quảng trường, bất đồng duy nhất -- chính là tòa nhà đã trở thành di sản văn hóa lại là phòng ngủ của học sinh nữ.

Đồng đồ nát kia, thật sự không làm thất vọng lịch sử lâu đời của trường Đại học T.

Xách túi lớn túi nhỏ vào phòng ngủ, căn phòng rộng vài thước vuông có sáu cái giường cùng một cái bàn lớn, không gian vốn dĩ đã chật chội lại

còn chất đầy rương hành lý bừa bãi làm cho người ta hoàn toàn không có chỗ đặt chân.

Còn cách vạ trượng trở ngại, tôi tò mò nhìn về phía trong phòng, bạn cùng phòng của tôi tất cả đã đến rồi. Xem ra tôi có sở trường tìm ra thẩm mỹ quan xinh đẹp, bạn cùng phòng của tôi đều là mỹ nhân.

Sau đó có một phen nói chuyện đầy nhiệt huyết cùng bạn tốt, tôi nhận ra mỹ nữ phong độ trước mặt là Trác Trác cùng mỹ nữ Cát Cát anh tuấn cùng ban học 1, mỹ nữ mặt tròn Niếp Niếp cùng mỹ nữ đáng yêu Lưu Lưu là ban 2, có cảm giác mỹ nữ Phì Phì cùng với tôi là ban 3.

Tôi hết sức tò mò về cách thức bố trí phòng ngủ: "Vì sao nhà trường không xếp các nữ sinh cùng ban vào chung một phòng? Là vì muốn thúc đẩy giao lưu sao?"

Niếp Niếp giỏi ăn nói nói cho tôi biết: "Nữ sinh ba ban gom về mới đủ một phòng ngủ."

"Nữ sinh ba ban có sáu người! Vậy có bao nhiêu sinh viên nam?"

"Nghe nói có bảy tám chục."

Tôi nhất thời nhiệt huyết sôi trào, tỉ lệ nam nữ như vậy tôi không tìm được đàn ông tốt rồi, tôi dứt khoát đi đập đầu quên hết mọi chuyện đây.

** Action 2:

Lần đầu tiên mắt nhìn thấy Phiền Nhân nhà chúng tôi, là một tháng sau khai giảng ở lớp học toán cao cấp của khóa trên, đương nhiên, khi đó Phiền Nhân chưa gọi là nhà của chúng tôi, tôi vẫn thường gọi hắn là bạn học tiểu Trình.

Bậc thang trong phòng học chứa gần hai trăm người, tôi liếc mắt liên nhìn thấy hấn.

Không phải bởi vì hấn có một ánh mắt không giống người khác, bên trong hoàn toàn yên tĩnh cách rời hoàn toàn với cái ồn ào bên ngoài, cũng không phải bởi vì hấn có khuôn mặt tuấn tú khiến một hàng dài các tiểu 'thịt tươi' dờ bâng theo đuổi, mà là vì hấn ngồi sau vị trí tôi, tôi vừa quay đầu lại, đúng lúc trông thấy hấn.

"Niếp Niếp, mau nhìn nam sinh nhỏ nhỏ phía sau mình đi, hình như là học sinh trung học, là học sinh trung học phụ thuộc đến cộ xét khóa học sao?" Tôi hạ giọng hỏi Niếp Niếp, cô ấy là hệ thống Vạn Sự Thông của chúng tôi.

"Bạn nói Trình Trạch à, hấn là sinh viên ban nhất."

"Hấn là sinh viên ban nhất?" Hấn thoạt nhìn có vẻ giống nam sinh lớp mười. "Không thể nào, dậy thì cũng trễ quá đi!"

"Không phải đâu. Hấn ít tuổi hơn chúng mình, hình như mới mười sáu tuổi."

Tôi choáng váng, chị họ tôi mười sáu tuổi mới lên lớp mười, hấn nhảy lớp sao!

Tôi quay đầu lại liếc mắt với hấn một cái, tôi nháy mắt cảm thấy mình già thật rồi, già cõi thật rồi!

**** Action 3:**

Phần sau của tiết học toán cao cấp, tôi không có tâm tình suy nghĩ mấy cái tích phân vi phân nhằm chán, chuyên tâm theo sát Niếp Niếp Bát Quái vấn đề tuổi tác của nam sinh tiểu Trình.

Tôi hỏi Niếp Niếp: "Hắn từ lớp thi thiếu niên đến đây sao?"

Niếp Niếp lắc đầu: "Hình như không phải, lớp thiếu niên không phải thi Đại học sao?"

"Chẳng lẽ là nhảy lớp sao? Từ lớp chín nhảy thẳng lên lớp mười hai?"

"Có thể nhảy như vậy hả?"

Bát Quái đến cuối cùng không có kết quả gì, tôi len lén quay đầu lại nhìn hắn một cái.

Những tia nắng ấm áp của mùa thu chiếu vào cửa sổ, vàng ánh nhàn nhạt. Hắn thả công thức suy luận chặt chẽ xuống, giương nhẹ ngòi bút lướt qua, chữ viết thanh thoát nhàn nhạ thoải mái.

Khoảnh khắc đó, trong lòng tôi bỗng nảy sinh một loại tình cảm chảy nhẹ róc rách trên da thịt, đương nhiên, cái loại tình cảm này rất mỏng, đơn giản như một giọt nước nhập vào hồ nước, mặt hồ không hề gợn sóng nhấp nhô, chỉ ở sâu dưới đáy hồ đã từng chuyển động gợn sóng.

** Action 4:

Nghỉ ngơi giữa tiết học, tôi rảnh rỗi trò chuyện, lại nhịn không được nghiên cứu vấn đề tuổi tác của người nào đó.

Mười sáu tuổi học Đại Nhất, đề tài số học này quả thật làm cho tôi trăm mối vẫn không có cách giải.

Không nhịn nổi lòng hiếu kỳ, tôi lại len liếc hắn một cái, đúng lúc hắn cũng nhìn lại tôi.

Bốn mắt nhìn nhau, đầu óc tôi nóng lên, hỏi: "Cậu thực sự mới mười sáu tuổi? Là học sinh lớp mười tham gia thi tốt nghiệp trung học sao?"

Tôi xin thề, tôi lúc đó chỉ đơn thuần tò mò về hấn, tuyệt đối không có ý diễn trò ý tứ với hấn.

Hấn mấy máy khóe miệng, không dễ dàng nhận ra là hấn đang tức giận: "Không phải."

Nam sinh bên cạnh thêm vào giúp hấn: "Ngày hôm qua vừa hết sinh nhật hấn, hấn đã mười bảy tuổi rồi. Cậu quan tâm đến tuổi của hấn như thế, chẳng lẽ muốn giới thiệu bạn gái giúp hấn?"

Nhìn bạn học tiểu Trình vẻ mặt lãnh đạm so với tuổi tác, tôi bỗng nhiên đặc biệt muốn trêu chọc hấn, cười cười hỏi hấn: "Tôi có một người em họ, năm nay mười bốn tuổi, tuổi của các cậu cũng thích hợp, chờ các cậu trưởng thành, chị gái sẽ giới thiệu cho các cậu!"

Hấn liếc tôi một cái, nhìn không ra cảm xúc, hoặc là tôi không nhìn ra được: "Tôi thích người nhỏ tuổi, càng nhỏ càng tốt."

"À, chị gái còn có một đứa cháu gái, vừa đầy tháng."

Khóe miệng hấn khẽ nhúc nhích, không thể che hết mím cười. "Còn có nhỏ hơn sao?"

Tôi choáng váng, khẩu vị của hấn thật nặng.

Nhưng không thể không nói, hấn cười lên nhìn rất đẹp.

Giáo viên môn toán cao cấp hắng giọng một cái, tôi vội vàng quay đầu lại tiếp tục học, kết thúc cuộc trò chuyện 'vui vẻ' lần đầu tiên của chúng tôi.

Đây cũng là cách quen biết của tôi với bạn học tiểu Trình. Khi đó, tôi chưa hề nghĩ rằng mình sẽ thích hấn, càng không nghĩ đến chúng tôi sẽ dây dưa với nhau cả đời, nếu như nghĩ tới, tôi nhất định . . . thổ lộ với hấn sớm một chút!

Nhiều năm sau, một buổi sáng sớm nào đó, tôi cùng bạn học tiểu Trình lần đầu tiên nói về lý tưởng nhân sinh, bên này bên kia cùng nói về quá khứ của mình, hiện tại và tương lai.

Bạn học tiểu Trình hỏi, hẵn bốn tuổi bắt đầu đến trường, mặc dù nghỉ học một năm vì tai nạn xe, nhưng so với các bạn cùng học vẫn là cậu bé nhỏ hơn hai tuổi. Trung học hồi đó, nam sinh dậy thì cực kỳ nhanh, chỉ có hẵn chưa tới thời kỳ dậy thì, thường xuyên bị bạn bè cười nhạo, mọi người sau lưng đều gọi hẵn là "tiểu bất điểm".

Độ tuổi nam sinh nữ sinh đẹp yêu nhau sớm, hẵn cô độc lặng lẽ học khoa học về Trái Đất, đá cầu. hẵn không chơi bóng rổ, bởi vì... khung giờ bóng rổ đối với hẵn mà nói là xa không thể chạm tới.

Cho nên, bạn học tiểu Trình có một khoảng thời gian rất dài, có chút bóng ma tâm lý trong lòng, không thích người khác bàn luận về tuổi tác của hẵn, hơn nữa rất ghét nữ sinh chất vấn tuổi tác của hẵn, mà cuộc đối thoại đầu tiên của tôi, lại trực tiếp giẫm vào khu vực có mình!

Tôi nói cho hẵn biết, tôi thật sự không cố ý hỏi như vậy.

Tôi từ bé đã dậy thì sớm so với bạn bè cùng trang lứa, cơ thể khỏe mạnh, sắt, kẽm, can-xi, ma-giê các loại vi-ta-min gì gì không thiếu, duy chỉ mỗi lần ăn gà, mẹ tôi đều lựa ra quả tim gà mang bỏ vào trong bát tôi, đặc ý nói: "Ăn gì bổ đó!"

Bạn học tiểu Trình nói: "... Bà ấy thực sự là mẹ cô!"

Chính xác là mẹ tôi, đáng tiếc là, tôi ăn hai mươi năm, vẫn còn thiếu a

---< Bí kíp tình yêu > khóa thứ hai --

Nếu lúc đó tôi không hỏi hẵn: "Cậu thực sự mười sáu tuổi?", hẵn cũng sẽ không cười rộ lên một cách đáng yêu mà chú ý đến tôi, có thể toàn bộ

những năm học Đại học cũng sẽ không nói với nhau câu nào, mặt khác tôi có thể không nhớ nổi tên của các nam sinh giống nhau như thế.

Trong lúc không quen biết nhau, luôn có một người đánh tan sự trầm lặng, làm cho hai bên quen nhau.

Nếu người đánh tan sự trầm lặng giữa hai người không phải là kẻ kiêu ngạo đáng yêu như hẳn, vậy tại sao không phải là bạn chứ?

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

7. Chương 7: Iq Đình Chi Dậy Thì

Cuộc sống sinh hoạt năm nhất của tôi đơn giản nhưng không nhàm chán, dường như mỗi ngày không phải lên lớp. Hơn nữa, Chương trình học của khoa vật lý kỹ thuật môn môn đều học sách giống nhau, trong đó khác thường còn phải kể đến

Mỗi lần tôi nhìn thấy trong sách tính toán hai cơ số, cuối cùng không tự chủ được suy nghĩ, Trần tiên sinh dùng tâm huyết cả đời chứng minh rằng $1+1=2$, tại sao đến lại thành $1+1=10$ rồi.

Suy nghĩ của bọn họ đã được Goldbach và Trần lão tiên sinh cảm thụ rồi sao?

**** Action 1:**

Trong toàn bộ Chương trình học Đại học, tôi không thể chịu đựng được chính là tiết học trên máy bay bằng , mỗi lần thầy cô giáo để lại một đề tài cao thâm khó lường, để mọi người tự do biên soạn theo trí tưởng tượng, thầy không thấy rồi, thầy hoàn toàn không nghĩ cho em đây là đưa học trò thuộc loại không có khả năng tiếp thu sao.

Lại trong tiết học trên máy bay, tôi đang nghiên rãng nghiên lợi nghiên cứu đề tài giáo viên để lại, chỗ trống phía bên cạnh bỗng nhiên được lấp đầy bởi một người, mang theo một mùi vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Tôi tò mò quay đầu lại, trông thấy bạn học tiểu Trình đang ôm cuốn sách , ung dung ngồi xuống, bắt đầu lên QQ, tôi còn nhớ lúc đó QQ còn được gọi là OICQ.

Xét thấy tôi và bạn học tiểu Trình đã hơn một lần trò chuyện "vui vẻ" với nhau, tôi bị Niếp Niếp nhìn khinh bỉ suốt một tuần vì khẩu vị nặng của mình, lần này tôi quyết giữ gìn vẻ thực nữ, im miệng không nói, toàn tâm toàn ý biên soạn Chương trình của tôi.

Một lần rồi lại thêm một lần vận hành Chương trình, mỗi lần đều hiển thị lỗi, tôi ở bên này đau khổ vô cùng, còn bạn học tiểu Trình lại đang trò chuyện chuyện trên QQ trông rất vui vẻ. Chỉ thỉnh thoảng nhìn tôi than thở một thời gian, liếc mắt một cái thấy tôi vận hành Chương trình thất bại, sau đó, nhìn tôi tùy ý lục lọi sách, rồi lại tiếp tục nói chuyện phiếm.

Thời gian kết thúc tiết học đến, tôi cuối cùng không đành lòng thiên tài trẻ tuổi đắm chìm trong truy lục như thế, hỏi hần: "Sao cậu không viết Chương trình, cuối giờ phải nộp bài đó."

"Vì sao phải tự mình viết? Người khác viết được rồi, thi cử đứng nhất không phải là được sao." Hần giương mắt nhìn tôi, trả lời như điều đương nhiên.

"Này, được không?"

"Có thể nhờ người khác làm, hà tất phải phiền đến bản thân mình làm gì chứ?"

Tôi: "..."

Lô-gic này, sao nghe có vẻ như có chút đạo lý nhỉ?

Tôi bỏ qua học thuyết nguy biện xằng bậy của hần, tiếp tục lấy giọng điệu của chị đại khuyên hần: "Cậu không tự mình biên soạn, đến hôm thi làm sao chứ?"

Hần co kéo khóe miệng: "Tôi xem cô biên soạn đã nửa giờ rồi, cũng không thấy cô đúng được một phần con của Chương trình nữa."

"Hả? Cậu nhìn ra rồi?"

Hắn kéo cái ghế lại gần tôi một chút, chỉ chỉ vào màn hình máy tính của tôi: "Chỗ này phải là dấu phẩy."

Hắn dựa vào rất gần, tôi gần như có thể cảm nhận được sợi tóc mềm mại của hắn. Không thể không nói, tóc của hắn thật sự rất tốt, vừa đen vừa bóng, rũ xuống rất tự nhiên, mang theo hương vị nhàn nhạt của biển nhẹ lướt qua như tơ tằm.

"...Chuyến đi này, cô phải cho nhiều hơn một cái dấu ngoặc, dòng thứ ba, cần phải thay đổi lộ trình sắp xếp... Cuối cùng, cô đã quên chấm hết câu."

"Thật không?"

Thấy tôi chuẩn bị cúi đầu lật sách chứng thực, hắn trực tiếp nói với tôi: "Trang thứ 24 có một cái ví dụ tương tự như vậy."

"Sao không nói sớm!"

Sau khi tôi theo lời hắn sửa sai, Chương trình quả nhiên vận hành thành công.

Trông thấy vẻ mặt vân đạm phong kinh của hắn, còn đang ngẫm nghĩ đến bộ dạng chính mình đã vắt hết trí óc, tôi không thể không nghi ngờ, tôi hy sinh 20 cân ở thời trung học, có phải cũng bao gồm cả tế bào não?

Khóa học trên máy bay kết thúc, tôi lòng tràn đầy tự ti mà trở về phòng ngủ, Niếp Niếp đang dùng dầu gội có mùi biển gội đầu, tôi ngửi được hương vị đó, suy nghĩ bỗng nhiên ngăn ngơ một chút, cũng không biết là tại sao.

** Action 2:

Từ sau khi học khóa học trên máy bay, tôi vô cùng hâm mộ chỉ số thông minh của bạn học tiểu Trình, còn hẳn đánh giá tôi quá đơn giản khắc nghiệt -- "Chỉ số thông minh của cô đã ngừng phát triển từ hồi tiểu học."

Lúc hẳn gián tiếp đánh giá tôi nhiều lần như vậy, từ miệng Trác Trác truyền đến tai tôi, lúc đó tôi có bao nhiêu tức giận suy nghĩ cũng có thể biết.

Tôi cố hết sức cũng không giữ được hình tượng thực nữ, ở trong phòng ngủ đập bàn dựng lên: "Chỉ số thông minh của tôi thấp? Tại sao chỉ số thông minh của tôi thấp, các cậu đi nói cho hẳn biết: 'Chỉ số thông minh của phụ nữ dậy thì như một cái rằm, cơ thể dậy thì tốt là được rồi!' "

Tôi lúc đó thật sự là tức đến váng vất đầu óc, mới có thể nói vậy, thực ra sâu trong nội tâm tôi, tôi vẫn biết là phụ nữ thông minh thì mới ăn no mặc ấm được, mới có khả năng tìm được nam nhân tốt mà gả cho, cho nên tôi luôn luôn nỗ lực hướng tới mục tiêu đó, mặc dù con đường quanh co, nhưng tôi tin chắc cần cù bù thông minh.

** Action 3:

Sinh hoạt năm nhất bận rộn thi cử từng môn từng môn rồi cũng qua.

Trong một năm này, tôi đã hiểu sâu sắc tại sao Đại học T lại ít nữ sinh đến như vậy, nơi này căn bản chính là đào tạo "dân công" của địa phương.

Hồi năm nhất, lão giáo sư hầu như ngày nào cũng điếm danh, không ngại phiền phức, chỉ cần ba lần nghỉ học, đi thi một trăm phần trăm cũng vô dụng, vì vậy, tất cả mọi người đều đến lớp đúng giờ, không dám trốn tiết.

Vào năm nhất, đề bài kiểm tra bao giờ cũng khó, bất kể mọi ngày bạn đi học nghe giảng bài chăm chỉ cỡ nào, cho dù trước ngày thi liều mạng nhỏ ôn tập, chắc chắn không đạt chất lượng, vì vậy tôi có thói quen ngâm mình trong phòng tự học.

Vào năm nhất, bạn rất khó tìm được một người cả ngày không ở trong phòng tự học, ngoài thư viện của trường ra. Nhưng nếu bạn muốn đến thư viện trường để tự học sẽ phải xếp hàng ở cửa lúc 5 giờ 30 sáng để chiếm chỗ ngồi, nếu không chắc chắn sẽ không có chỗ ngồi, vì vậy mỗi ngày tôi đều mắt nhắm mắt mở bò dậy, tùy tiện rửa mặt một cái rồi chạy đến thư viện xếp hàng.

Vào năm nhất, tòa nhà dạy học rất nhiều, khiến cho mọi phòng học đều trở nên khẩn trương, hai tiết học thường xuyên cách xa nhau vạn dặm, mười phút nghỉ giữa tiết phải nhanh chóng rời đi mới không đến trễ tiết học tiếp theo, vì vậy tôi đã hình thành thói quen bước đi như bay, mắt nhìn thẳng.

Bởi vì thói quen tốt này, tôi thường xuyên ngẫu nhiên gặp được bạn học tiểu Trình, nhưng tôi chưa bao giờ chủ động nói chuyện nhiều với hắn. Bản thân tôi vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện hắn hạ thấp sĩ nhục IQ của tôi, chỉ là cảm thấy hai bên không quen, không cần phải từ xa trông thấy thì lại gần chào hỏi.

Kết thúc môn thi cuối cùng tước kỳ nghỉ hè, việc đầu tiên tôi làm là bò lên giường ngủ bù. Ngủ một phát đến trời tối mịt mù, ngủ đến quên cả ngày tháng.

Chuông điện thoại đáng ghét vang lên, tôi mở mắt nhìn nhìn, phòng ngủ một mảng tối đen như mực, tất cả mọi người đều ngủ say, Cát Cát bị điện thoại làm cho tỉnh thì nguyên rủa một tiếng, trở mình tiếp tục ngủ.

Tôi nửa tỉnh nửa mê bò dậy, mò lấy ống nghe từ trên bàn, mang theo giọng mũi nong đậm hỏi: "Xin chào! Xin hỏi bạn tìm ai?"

Trong điện thoại thoáng trầm mặc, truyền đến một giọng nam rất nam tính: "Xin hỏi Trác mơ mộng có ở đây không?"

Tôi ngửa đầu nhìn giường Trác Trác, đã không có ai, đoán chừng hôm nay thi xong cô ấy đã về thẳng nhà. Nhà cô ấy chính là thị trấn T, về nhà vô cùng thuận tiện.

Tôi tiếc nuối nói cho hẳn biết: "Cô ấy không có ở đây."

Tôi đang định cúp điện thoại, đầu dây bên kia đột nhiên hỏi: "Cô là Bình Tâm sao?"

"À, phải, cậu là?" Thực ra tôi đã nhận ra đó là bạn học tiểu Trình từ câu nói đầu tiên chỉ là muốn xác nhận lại một chút.

"Tôi là Trình Trạch."

"Ồ!" Tôi ngẫm đồng ý với hẳn, cho nên chờ hẳn nói tiếp.

"Có thể phiền cô bận rộn một chút không?"

"Gấp cái gì?"

"Tôi chơi đánh bài với mấy người anh em trong phòng bị thua, hình phạt là gọi điện đến phòng ngủ của nữ sinh, hẹn một bạn nữ đi xem phim."

Tôi nhờ ánh trăng nhìn rõ đồng hồ, lờ mờ nhìn thấy đã quá mười một giờ, bọn con trai này cũng quá Sở Khanh rồi.

"Nếu tôi không đến hẹn thì làm thế nào?" Tôi hỏi.

"Vậy thì lần lượt gọi hết phòng ngủ, cho đến khi gặp được người có tấm lòng tốt bụng, hẹn được với nữ sinh mới thôi."

Những lời này tôi nghe sao lòng lại thấy khó chịu như vậy chứ?

Giống như nếu như tôi từ chối chính là tôi là người có tấm lòng không tốt bụng lương thiện vậy, không giúp đỡ nữ sinh khác. Hẳn có thể khinh bỉ

IQ của tôi, nhưng không thể phủ nhận sự lương thiện của tôi nha!

Thế là đầu tôi nóng lên, hỏi lại: "Có thật là cậu thua cuộc nên hẹn nữ sinh ra ngoài xem phim, không có ý gì khác, đúng không?"

Hắn nói: "Dạ!"

"Được rồi, tôi đi."

Hắn tựa như không hề ngạc nhiên, bình thản nói: "Cảm ơn! Sáu giờ chiều mai, trước cửa rạp chiếu phim của trường, không gặp không về!"

"Được! À, đúng rồi, tính tôi nhớ không tốt lắm, nếu cậu không đợi được tôi, thì gọi điện nhắc tôi một chút, tôi khẳng định không phải tôi cố ý thất hẹn. Số điện thoại của tôi là XXXXXX."

Hắn nói câu "Được" rồi cúp điện thoại.

Ban đêm yên tĩnh không một tiếng động, gió thổi phất lên rèm cửa sổ, tôi thất thần nhìn hồi lâu, không còn cảm thấy buồn ngủ.

Tôi đoán có thể do ban ngày ngủ quá nhiều rồi!

--< Bí kíp tình yêu > khóa thứ ba --

Thường nghe người ta nói: Tôi không gặp được người yêu thích, là bởi vì duyên số chưa tới!

Tôi muốn hỏi một chút: Câu nói này "Trời sinh tôi số mệnh không tốt, cho nên mọi chuyện không may!" có cái gì khác nhau sao? Không có!

Đây đều là tự an ủi bản thân trong việc quan niệm về số kiếp!

Nếu như loại quan niệm số kiếp này nói được một cách thông suốt thuận lợi, vậy thì "Tôi học tập không giỏi, nhất định là vì tôi không có

mệnh học giỏi!", "Tôi không tìm được công việc tốt, là bởi vì công việc tốt cũng chưa đến với tôi!", "Tôi không có tiền, là bởi vì trên trời không rớt tiền xuống, đập xuống đầu tôi!"

Thân mến, người ta có thể dùng quan niệm về số mệnh để an ủi bạn, bạn không thể an ủi mình như vậy!

Bạn không gặp được người đàn ông tốt, là bởi vì bạn chưa bao giờ cố gắng tìm!

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

8. Chương 8: Một Quả Quýt Dẫn Đến Vụ Án Giết Người

** Action 1:

Ngày hôm sau, đầu óc tôi vốn dĩ hay quên một cách mạo danh kỳ diệu địa linh quang, lại có thể nhớ rõ mình có một cuộc hẹn đi xem phim.

Tôi đến sớm mười phút đứng đợi bên ngoài cửa phòng chiếu phim, bạn học tiểu Trình đang đợi, áo sơ mi trắng cùng quần bò ủi thẳng tắp sạch sẽ, trên tay cầm hai chai nước uống ướp lạnh.

Hắn và đồ uống, đứng ở nơi này giữa mùa hè nóng nảy quả thực cảm giác rất mát mẻ, hấp dẫn.

Hành động đó vô cùng ăn điểm với tôi, tôi tự nhiên không khách khí cầm lấy chai nước chanh yêu thích nhất: "Đi thôi, chúng ta vào thôi."

Ngày đó đang chiếu phim, phim điện ảnh tôi thích nhất.

Trước đó tôi sớm đã xem qua, bị nhân vật đảm nhận vai Jack kia chinh phục, bị cảnh tượng thuyền đắm bi tráng làm cho rung động, cũng bị tình yêu ngược oanh oanh liệt liệt chết đi sống lại, cho nên khi phim vừa mới kéo màn che ra, âm nhạc vang lên, tôi liền cảm nhận được một loại bi thương đập đến mặt tôi.

Cho dù thời khắc nam nữ chính phóng khoáng gợi tình, tôi cũng không một phen nước mắt nước mũi chảy dài.

Tôi dùng hết khăn giấy của mình, bạn học tiểu Trình liền ra ngoài mua cho tôi một bọc khăn giấy lớn.

Tôi ôm lấy bọc khăn giấy lớn, xem hết cả bộ phim.

**** Action 2:**

Hết phim, cả rạp xem phim chứa hơn một trăm người chỉ còn hai chúng tôi ngồi lại, tôi ôm bọc khăn giấy nước nở, hăn ngồi bên cạnh tôi, không nói được lời nào.

Mãi đến khi thím trông cửa đến dọn dẹp vệ sinh, chúng tôi mới rời đi.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống con đường nhỏ trên sân trường, đèn đường vàng cùng ánh trăng xen kẽ nhau tạo thành một khung cảnh loang lổ pha tạp, hăn chậm rãi đi bên cạnh tôi, tôi cúi đầu giẫm phải cái bóng mơ hồ của hăn.

Ở giữa quang cảnh đó, gương mặt nhìn nghiêng của hăn phảng phất có nét giống Jack. Có lẽ do tôi vẫn còn đắm chìm cảm xúc trong phim .

Hăn hỏi tôi: "Phim đó thực sự xúc động như vậy sao? Làm cô khóc từ đầu đến cuối."

Tôi dừng bước, ngẩng đầu nhìn hăn nói: "Con người của tôi rất dễ cười, khóc lại càng dễ hơn, nhớ lúc bé xem cũng khóc, xem cũng khóc, ngay cả xem tôi cũng có thể khóc đến sưng mắt..."

Hăn liếc tôi một cái thật sâu, quan sát xung quanh rồi ném ánh mắt khinh thường cho tôi: "Tôi kể chuyện cổ tích cho cô nghe."

Tôi gật đầu, chờ đợi hăn nói tiếp.

"Cá nói: 'Tôi lúc nào cũng phải mở to mắt bởi vì tôi không muốn rời xa bạn.' Nước nói: 'Tôi suốt ngày chảy xuôi không biết mệt mỏi là vì bạn

luôn vây quanh tôi, ôm chặt bạn tốt.' Nồi nói: 'Mẹ nó mau nhanh chín đi, vẫn còn nói nhảm nhiều như vậy à!' "

Tôi không nhìn được bật cười.

"Truyện cười của cậu rất có cố gắng." Nói xong, hấn cũng bật cười.

Dưới ánh trăng khuyết, nụ cười của hấn đặc biệt ấm áp.

Tôi nghĩ, bắt đầu từ khoảnh khắc hai bên cười nói như vậy, giữa hấn và tôi mà nói không còn là người xa lạ nữa.

** Action 3:

Sau một buổi hẹn cấp cứu đi xem phim, tôi và bạn học tiểu Trình vẫn trở thành người xa lạ như trước, không có nguyên nhân khác, đơn giản là vì tôi từ đầu đến cuối cho là chúng tôi vốn dĩ không quen biết nhau, quen biết bạn học tiểu Trình xa xa nhờ bạn cùng phòng kiêm khuê nữ ngọt ngào Trác Trác.

Trong mắt tôi Trác Trác đích thực là một đại mỹ nữ, là loại học sinh nữ tôi ưa thích nhất: tính tình nho nhã gia giáo tốt đẹp, thừa hưởng gene di truyền thông minh thanh khiết, làn da trắng nõn không chút tỳ vết, tóc dài mềm mại tự nhiên như bức màn, tuyệt đối là kiểu nữ thần trẻ tuổi. Còn tôi, tóc dài xỏa vai, toàn bộ nhờ đến khoa học kỹ thuật hấp i-on cứu chữa.

Tóm lại, nếu tôi là một người đàn ông, tôi nhất định sẽ thích Trác Trác, tôi cũng tin chắc bạn học tiểu Trình nhất định có thẩm mỹ quan giống tôi.

Sự thật chứng minh, tôi đã đúng.

Khai giảng học kỳ mới, vì chào đón ngày lễ Quốc khánh, nhà trường phát miễn phí cho mỗi lớp hai vé xem phim.

Bạn học tiểu Trình là bí thư chi đoàn, đúng lúc chịu trách nhiệm phân phát vé miễn phí, hẳn đảm nhận vai trò cấp vé xem phim, không hề nghĩ ngợi lấy một vé đưa cho Trác Trác.

Tôi đã đọc qua vô số tiểu thuyết ngôn tình luyện thành hỏa nhãn kinh tinh, đương nhiên liếc mắt một cái cũng thấy được bạn học tiểu Trình đối với Trác Trác có tâm tư khác.

Tôi kéo Trác Trác nói bên tai cô ấy: "Bạn học tiểu Trình có tình ý với bạn đó! Lấy việc công làm việc tư, nhất định là muốn đi xem phim cùng bạn."

Bạn học tiểu Trình tựa hồ như nghe thấy, quay đầu lại liếc tôi một cái, ánh mắt kia có chút sâu xa khó hiểu, vượt ra ngoài phạm vi hiểu biết của tôi.

Tuy rằng một lúc sau tôi trở về phòng ngủ, nghe nói bạn học tiểu Trình đã đem cái vé còn lại cho mỹ nữ Cát Cát cùng ban với hẳn, chỉ có tôi vẫn tin chắn hẳn là đang giấu đầu lòi đuôi.

**** Action 4:**

Còn có một lần, bạn học tiểu Trình chung nhóm làm thí nghiệm với Trác Trác, hợp tác đặc biệt vui vẻ. Sau đó bạn học tiểu Trình còn mượn bản sao ghi chép thực hành của Trác Trác, Trác Trác trêu đùa nói: "Cậu không mời mình đi ăn cơm à?"

Bạn học tiểu Trình nói: "Được!"

Câu nói đùa này mỗi ngày mọi người đều nói, ai cũng không xem đó là thật, nhưng bạn học tiểu Trình thực sự mời Trác Trác ăn cơm, còn đặc ý viết: nói là làm.

Quý mới tin!

Từ đó về sau, Niếp Niếp cầm đầu mọi người trong phòng ngủ khẳng định rằng hần đang điên cuồng theo đuổi Trác Trác, Trác Trác chỉ cười mà không nói.

**** Action 5:**

Suy đoán bạn học tiểu Trình thích Trác Trác cuối cùng cũng bị tôi chứng thực, vật chứng là một quả quýt.

Ngày đó, tôi cùng Trác Trác đi dạo phố trở về, đang miệng đắng lưỡi khô.

Trước mặt tôi thấy bạn học tiểu Trình đi tới, cầm trong tay một quả quýt vàng óng, nhìn thấy cũng đã ngọt miệng, trong lòng tôi không khỏi dâng lên cảm giác tình cảm đầy sức sống.

Tôi đang nghĩ tới việc đem quả quýt đó tới giải khát, không đợi mở lời, hần trực tiếp đem quả quýt đưa cho Trác Trác, một câu cũng không nói, lướt qua chúng tôi.

Trác Trác tự nhiên chia cho tôi nửa quả quýt, nhưng tôi cảm thấy quả quýt kia đặc biệt chua, chua đến nỗi làm cho tôi ê cả răng.

Tôi không phải một người phụ nữ keo kiệt, nhưng tôi là một người phụ nữ rất có lòng tự trọng. Cho dù tôi có thua kém khí chất của Trác Trác, xinh đẹp không bằng Trác Trác, thông minh không bằng Trác Trác, có thể chỉ có tấm lòng lương thiện, vui vẻ giúp người, quả quýt kia cũng nên cho tôi một nửa sao?

Hần sao lại có thể khing sắc như vậy... Bạn học, tôi rất tức giận.

Tôi quyết định ngay lập tức, từ nay về sau không đùa giỡn cùng hần nữa, quá tổn thương lòng tự ái của tôi mà.

Cho nên, một năm sao đó, cho dù đối diện trông thấy bạn học tiểu Trình, cũng sẽ giả bộ đúng lúc không nhìn thấy, hoặc là đúng lúc nhìn thấy soái ca.

Hắn mới đầu còn chủ động theo tôi bắt chuyện, nhìn ra tôi thờ ơ trả lời, cũng không hề chủ động nữa.

**** Action 6:**

Chớp mắt một cái đã kết thúc năm hai, một lần trong tiết xác suất, phòng học to như vậy, rõ ràng còn rất nhiều chỗ trống.

Bạn học tiểu Trình sau khi bước vào phòng học, quanh quẩn nửa vòng, lựa chọn chỗ trống bên cạnh Trác Trác, ngồi xuống.

Tôi vừa khéo ngồi bên kia của Trác Trác, ánh mắt tôi hơi liếc qua một chút, đúng lúc nhìn thấy hắn.

Một năm không nhìn thẳng hắn, vừa nhìn thấy kia, tôi mới phát hiện thay đổi đặc biệt lớn của hắn, cao lớn, cũng đã gầy đi, trên người thường mặc bộ đồ thể thao cũng đã biến thành quần bò với áo sơ mi đen, xem ra từ khi mới gặp trên mặt hắn đã có vài phần góc cạnh, vài phần trưởng thành, vài phần nội liễm.

Duy chỉ có một phần không thay đổi, hoặc là cái vẻ trầm tĩnh hoàn toàn không hợp với tuổi tác của hắn.

Ở ban đầu bạn học tiểu Trình không mang mắt kính, khó trách mỗi lần tôi đều có thể chú ý tới ánh mắt của hắn.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của tôi, hắn nhìn về phía tôi, khóe miệng chứa đựng một tia cười nhàn nhạt.

Tôi lập tức quay đầu nhìn giáo viên.

Tiết học kia, tôi nghe giảng vô cùng chăm chú, nhìn không chớp mắt, thực ra rốt cuộc giáo viên nói gì một chữ tôi cũng không nhớ được.

-- khóa thứ tư --

Tìm bạn trai phải càng sớm càng tốt!

Đầu năm nay, đàn ông tốt đều nhìn về Trác Trác, bạn không hạ thủ, người con gái khác đã xuống tay trước rồi, chờ bạn muốn ra tay, thực xin lỗi, bạn đã trở thành tiểu tam rồi!

Các bạn cho rằng đàn ông tốt đáng giá phó thác trọn đời đến ba mươi tuổi vẫn chưa kết hôn, là vì sao? Bởi vì xung quanh hẳn con gái bị mù!

Một người đàn ông tốt có khả năng phụ nữ xung quanh hẳn bị mù sao? Không có khả năng, cho nên, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi vẫn chưa kết hôn, có khả năng là một người bạn đồng hành, cực kì bé nhỏ.

Cho dù hẳn hoàn mỹ như "Diệp Chính Thần", bạn cũng không thể gả cho hẳn, bởi vì trong lòng hẳn nhất định chứa một "Nha đầu"!

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

9. Chương 9: Nhà Trọ "Tình Yêu"

** Action 1:

Đại học năm thứ ba, hoàn thành khu nhà trọ Z được trang trí xa hoa lộng lẫy.

Nghe nói khu nhà trọ đó rất tư bản, năm người một phòng xép, một phòng hai người, một phòng ba người, nhà vệ sinh chung, có máy nước nóng, còn suốt đêm không tắt đèn.

Tôi và Trác Trác đầu tiên xin đổi phòng.

Tôi cùng Trác Trác dọn sạch phòng ngủ kia, xuống khu nhà Z thì gặp phải bạn học tiểu Trình, hẳn gọi tới mấy nam sinh gọn gàng khác tới phụ giúp dọn phòng, cái này gọi là một người vồn vã, một chút cũng không sợ bản thân bị phiền.

Sau khi giúp Trác Trác dọn dẹp mấy thứ đồ lặt vặt xong, hẳn còn thuận miệng hỏi tôi có cần giúp không.

Tôi thẳng thừng từ chối: "Không cần! Tôi đã tìm người giúp rồi!"

Tôi vừa mới nói xong thì người đồng hương anh tuần nhã nhận xuất hiện, ra sức giúp tôi dọn dẹp đồ đạc tạp nham của mình.

Người đồng hương nhã nhận anh tuần học nghiên cứu ở một trường nào đó, hơn tôi bốn tuổi. Bởi vì bị mẹ tôi nhờ vả nên mới phá lệ giúp tôi, lần này nghe nói tôi muốn chuyển phòng liền bay nhanh tới giúp.

Tôi liếc mắt nhìn bạn học tiểu Trình một cái, ý là: Người tưởng chị đây IQ thấy thì không có người đến xum xuê bợ đỡ sao?

Hắn dường như lĩnh ngộ được ánh mắt của tôi, xoay người tiếp tục giúp Trác Trác dọn dẹp đồ đạc này nọ, hai người bọn họ trò chuyện tán gẫu hết sức vui vẻ.

Tôi lơ mơ nghe thấy hắn hình như hỏi một câu: "Đó là bạn trai cô ấy sao?"

Trác Trác nhìn tôi một cái, cười lớn đáp: "Bây giờ thì không phải nhưng rất nhanh sẽ phải!"

Tôi ngẩn người, quay đầu nhìn người đồng hương nhã nhặn, hắn từ lúc nào đã gần trở thành bạn trai của tôi? Có ai cho tôi biết chuyện này là gì không?

Chỉ có điều, bất quá nếu tôi cẩn thận chu đáo với vị đồng hương này, tôi cảm thấy cũng không phải không có khả năng.

Dù sao nhà hắn cũng là dòng dõi Nho học, cha mẹ tính tình ôn hòa, hắn ững thực sự siêng năng, biết phấn đấu, hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ quan của tôi.

Tôi có thể suy nghĩ một chút.

** Action 2:

Khu nhà trọ Z của trường Đại học T chúng tôi rất có tiếng là khu trọ "tình yêu", bởi vì Đại học T đã trút bỏ cái chế độ phong kiến, xây dựng một hệ thống nhà trọ Đại học hiếm thấy cho nam nữ ở chung.

Ấy, đương nhiên không thật sự là nam nữ ở chung. Nam sinh trọ từ lâu ba trở xuống, nữ sinh trọ từ lâu ba trở lên, ở giữa không có chướng ngại

ngăn cách.

Tôi và Trác Trác trọ ở phòng 615, tiểu Trình cùng hai người đồng hương trọ ở phòng 310.

Từ khi chuyển vào khu trọ Z, tôi và bạn học tiểu Trình không còn chiến tranh lạnh nữa, bởi vì -- bà con xa không bằng láng giềng gần.

Mọi người đều biết, đời sống của sinh viên rất nhàm chán, từ những ngày tháng dài đằng đẵng lúc trên giảng đường, có một đạo lý chính là yêu nhau phải ở chung với nhau, chiến tranh lạnh cái gì cũng chỉ là phù vân.

Hơn nữa, bạn học tiểu Trình là thật lòng thật dạ với Trác Trác, hề không có việc gì lại đến phòng tâm sự, căn cứ hệt đưa, mượn tay sặc lầy tinh thần gì gì đó. Tôi với tư cách là bạn cùng phòng kiêm bạn học thân thiết của Trác Trác, ít nhiều cũng nên cho Trác Trác chút mặt mũi.

Đêm nào đó tâm tình tôi bình ổn, đang đánh bài ở trên mạng cực kỳ hưng phấn, bạn học tiểu Trình vội tới đưa mẫu đơn cho Trác Trác, tôi khách sáo nói một câu: "Trác Trác đi ra ngoài ăn cơm với bạn học thời trung học rồi, chắc cũng sắp về, cậu có muốn vào phòng ngồi đợi cô ấy về không?"

Ai ngờ hăn đúng là không khách khí, nói một câu: "Được!", thẳng bước vào cửa, có thể thấy được hăn gấp gáp muốn gặp Trác

Trác nhà chúng tôi đến cỡ nào.

Tôi rót cho hăn ly nước, để cho hăn ngồi trên ghế của Trác Trác chờ, bản thân tôi thì quay trở lại ngồi vào máy tính tiếp tục chơi đánh bài.

"Cô cũng thích chơi Máy kéo?" Hăn không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng tôi.

"Đúng vậy, rất vui mà."

Lúc đó ở Đại học T rất thịnh hành kiểu trò chơi "Máy kéo" này, tôi vừa mới học xong, đánh không tốt, lại bị hút vào trong đó không thể tự thoát ra được.

Mong ước lớn nhất mỗi ngày của tôi là "liên minh" vì tích phân chuyển quân phụ làm chính. Nhưng mà, ngày qua ngày, quân phụ của tôi tích càng ngày càng nhiều, tuyên bố chính thức hết hy vọng.

"Chia ra 6, cho K." Bạn học tiểu Trình nói.

"K là phân, ngộ nhờ nhà đối diện ghê gớm hơn tôi, phân không phải ném ra vô ích sao?"

Hắn kiên định nói cho tôi biết: "Nhà đối diện nhất định lớn, cô cứ yên tâm ra."

Tôi thử một chút, quả nhiên đúng như dự đoán của hắn.

"Làm sao cậu biết?" Tôi hỏi.

"Tính toán."

"Ế? Việc này cũng có thể tính toán sao?"

Hắn im lặng không nói gì liếc tôi một, ánh mắt chứa đầy vẻ bất đắc dĩ.

Tôi vội vàng lấy ghế của Trác Trác đặt xuống cạnh ghế tôi để hắn ngồi bên cạnh chỉ dạy. Có hắn chỉ bảo, hơn nữa chuyển bài của tôi đặc biệt tốt, tích phân một đường thẳng tiến.

Từ lúc bắt đầu, tôi hoàn toàn bị chỉ số thông minh của bạn học tiểu Trình chinh phục.

Tôi thành khẩn nhìn hắn: "Cậu giúp tôi đem quân tích đổi thành quân chính, tôi mời cậu đi ăn, được không?"

Hắn im lặng liếc quân tích của tôi một cái, nói: "Tôi sẽ cố gắng."

** Action 3:

Trác Trác trở về sớm hơn tôi dự đoán, hoặc là thời gian trôi qua nhanh hơn so với tôi nghĩ.

Tóm lại Trác vừa vào cửa, bạn học tiểu Trình liền mang mẫu đơn đưa cho cô ấy, nói cô ấy cứ theo mẫu mà viết, viết xong trả lại cho hắn.

Đại khái là không muốn Trác Trác hiểu lầm, hắn nói xong cũng đi luôn, hoàn toàn không đếm xỉa tới tôi đối với ván bài cực kỳ mong đợi.

Ván bài đó tôi thua, thua vô cùng thê thảm, tôi hết hứng muốn rời khỏi trò chơi thì thấy một người chơi cấp bậc cao tương đối bắt mắt tên là "Sa ngã vô tội".

Tôi đang tò mò tại sao đại thần cấp cao lại không chê tôi là phân phụ.

Điện thoại phòng ngủ đột nhiên vang lên, tôi thuận tay bắt máy, thanh âm ngắn gọn mạnh mẽ của bạn học tiểu Trình truyền đến: "Tôi đang ở cùng bàn với cô, nói tên QQ cho tôi."

Tôi lập tức nói tên QQ cho hắn.

Đêm đó, tôi liên tục thắng, liên tục cười.

Đương nhiên không phải vì kỹ năng đánh bài cực kì tốt của bạn học tiểu Trình, mà còn vì chúng tôi gặp hai người "Nhị Hóa" kia. Bọn họ ván nào cũng thua, mà thua còn không chịu đi, theo chúng tôi đến chết. Chúng tôi chơi suốt đêm, cuối cùng liên minh của tôi cũng chuyển từ phụ lên chính rồi.

Mãi đến khi sắc trời hơi sáng, tôi vươn vai vắn eo, trong QQ xuất hiện một cái tin nhắn: "Nhớ mời tôi đi ăn!"

Tôi gửi đi một cái mặt cười: "Phạm vi mời dậm, tùy cậu lựa chọn!"

Đương nhiên, khi đó trò chơi liên minh chưa có chức năng thiết lập cấm IP đồng nhất chơi cùng bàn, nếu có tôi nhất định sẽ tìm ra, hai người đối thủ "Nhị Hóa" kia có cùng IP tài khoản với bạn học tiểu Trình.

** Action 4:

Bạn học tiểu Trình đã mãnh liệt yêu cầu rồi, tôi phải giữ lời, mời hẳn đi ăn ở một quán gần khu trọ Z. Quán cơm rất nhỏ, đồ ăn cũng tương đối ngon miệng.

Vốn dĩ tôi cũng hẹn Trác Trác cùng nhau ăn cơm, vì bạn học tiểu Trình mà tạo cơ hội cho bạn họ, ai ngờ vừa ra để trước cửa, bạn học cao trung gọi điện cho Trác Trác, hỏi muốn tới Đại học T tìm cô ấy mượn sách.

Trác Trác lập tức quyết định ở lại phòng ngủ chờ hẳn, đủ thấy bạn học kia có ý nghĩa rất quan trọng với cô ấy.

Mang theo một chút mất mát cùng một tia mừng thầm, tôi và bạn học tiểu Trình lần đầu tiên ăn cơm cùng nhau.

Bạn học tiểu Trình nói cũng không nhiều, tôi lại không ưa không khí tẻ nhạt nên luôn tìm một chủ đề nào đó để nói.

Tôi hỏi hẳn: "Bài của cậu đánh tốt thật, có bí quyết gì sao?"

Hắn nói: "Rất đơn giản, nhớ kỹ hẳn ra những gì, cô chỉ cần, cô có thể tính được trong tay hẳn còn lại những gì."

Cái này gọi là "rất đơn giản"?

Tôi ôm loại tình cảm sùng bái trong lòng hỏi: "Lợi hại như vậy! Có phải cậu chưa từng thua đánh bài thu hay không?"

"Dĩ nhiên có thua rồi. Chia bài quá xui xẻo hoặc gặp đồng đội giống như heo cũng sẽ thua, ví dụ như lã hện cô đi xem phim."

"Ồ, cậu không nói tôi cũng quên rồi."

** Action 5:

Nói đến chuyện đánh bài, tôi thuận miệng nói câu: "Mấy người trong phòng ngủ của anh thật là Sở Khanh, chỉ là đánh bài thua thôi mà, lại phải để nửa đêm nửa hôm gọi điện hện nữ sinh đi xem phim... Ồ, đúng rồi, cậu tổng cộng gọi điện cho bao nhiêu người?"

"Chỉ gọi một người." Hấn nhìn tôi một cái, nói, "bởi vì nghiêm phạt nên mới gọi chứ không phải tôi thích tùy tiện hện học sinh nữ đi xem phim."

Tôi tỏ vẻ không hiểu: "Tại sao lại là tôi?"

"Mấy người trong phòng ngủ của tôi nhất trí cho rằng: tôi không có khả năng hện được cô!"

Tôi càng không hiểu: "Tại sao hện tôi lại là khó nhất?"

"Bởi vì trong lúc vô tình tôi đã nói những lời không nên nói, cô một năm rồi cũng không thềm nói một câu với tôi."

Ôi! Hấn thực sự đánh giá quá cao trí nhớ của tôi rồi!

Tôi lại nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Nhưng đêm đó tôi nghe điện thoại, rõ ràng cậu nói muốn tìm Trác Trác mà."

Hấn cúi đầu bưng lên chén nước, uống một ngụm: "Buổi chiều hôm đó, tôi nhìn thấy cô ấy thi xong thì về nhà rồi.."

Tôi: "..."

Ôi! Thực ra đầu óc của tôi chỉ dừng lại ở mức độ của học sinh tiểu học, hẳn không cần phải nói quanh có như vậy đâu.

** Action 6:

Vừa ăn vừa nói chuyện, tôi chợt nhớ tới lý thuyết tình yêu đặc biệt của chị họ: nếu một người đàn ông có một trăm đồng lại chỉ đồng ý cho em xài mười đồng, loại đàn ông này nhất định không gả cho hẳn, bởi vì hẳn không đủ yêu em; nếu như một người đàn ông trong túi chỉ có mười đồng, nhưng hẳn bằng lòng cho em xài hết mười đồng, như vậy hẳn rất đáng giá cho em phó thác cả đời.

Vì để nghiệm chứng bạn học tiểu Trình có đáng được Trác Trác phó thác cả đời hay không, tôi nói: "Tôi ra đề tài trắc nghiệm tính cách của cậu, trắc nghiệm cậu có phải người đàn ông tốt hay không."

Hắn để đĩa xuống, chăm chú nghe tôi nói.

"Nếu cậu chỉ có một trăm đồng, cậu sẵn lòng lấy ra bao nhiêu tiền cho người phụ nữ cậu thích muốn mua gì thì mua."

Hắn đáp: "Vậy phải xem món đồ cô ấy thích có giá bao nhiêu tiền."

"Mặc kệ bao nhiêu tiền cậu cũng mua sao?"

"Mua. Nếu như không đủ tiền, tôi có thể đi mượn."

"Tại sao?"

Hắn trả lời: "Bởi vì tiền có rất nhiều cơ hội để kiếm, chiều ý người phụ nữ mình thích, cơ hội này không biết bao giờ mới lại có."

Tôi sửng sốt phải nửa ngày không nói ra được lời nào, tôi phát hiện lô-gíc của hẳn bao giờ cũng. . . càng nghĩ càng có đạo lý.

"Kết quả trắc nghiệm là gì?" Hấn hỏi, "Rốt cuộc tôi là 2đàn ông tốt sao?"

Tôi trịnh trọng nói cho hấn biết: "Bạn là một người đàn ông phá gia bại sản!"

"Trắc nghiệm đỉnh chuẩn!" Hấn nở nụ cười, cầm thìa lên, mới lên chút thịt và nếm bỏ vào rong chén của tôi, "Ăn đi, ăn nhiều một chút."

Tôi chưa kịp cảm động về ôn nhu dịu dàng của hấn liền nghe hấn nói một câu: ". . .bồi bổ não!"

-- khóa thứ năm --

Muốn lựa chọn một người đàn ông tốt, ngàn vạn lần không nên tin vào cảm giác đầu tiên, bởi vì ánh mắt của bạn không phải tia X quang, không thể nhìn một cái có thể nhìn ra ý nghĩ bản chất. Bản chất của một người, còn phải thông qua những ngày dài sống chung với nhau, hiểu biết, khai thông mới có thể biết được.

Cho nên, các bạn thân mến, bắt đầu từ bây giờ, hãy thử làm quen nhiều người khác, cho dù tùy tiện tâm sự một chút, ăn một bữa cơm theo kiểu xã giao bình thường, xem một bộ phim hữu nghị thuần khiết, đồng thời cho người ta cơ hội, đồng thời cũng cho bản thân cơ hội đọc hiểu những điểm khác nhau của đàn ông.

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

10. Chương 10: Thật Ra Rất Dễ Thích

** Action 1:

Đang trong quá trình bổ não, tôi lặng lẽ quan sát hành động của bạn học tiểu Trình.

Tôi và hấn trước đây nhận biết về nam sinh cũng khác nhau.

Hấn rất cẩn thận, trước khi ăn cơm, đầu tiên đem một chiếc đũa tách ra, đặt trên bàn ăn của tôi; hấn sẽ vặn nắp đồ uống ra, đặt ở bên cạnh tay của tôi; hấn còn biết dùng nước trắng rửa sơ qua chén nước cho tôi, lại vì tôi mà rót đầy ly nước, đặt cạnh khay thức ăn của tôi; sau khi hoàn thành việc lựa chọn thức ăn cho tôi, hấn còn bổ sung thêm vài món ăn ngọt mà nữ sinh yêu thích. Hấn muốn đồ ăn đủ cho bốn người ăn nhưng mà sức ăn của hấn còn không bằng một nửa tôi; hấn sẽ vào thời điểm thích hợp đưa giấy ăn cho tôi, cũng sẽ vào thời điểm thích hợp rót đầy nước sôi vào ly nước của tôi...

Dạo gần đây tôi đối với học sinh nam không hề có sức miễn dịch, cho nên khi chứng kiến hấn cứ tự nhiên như vậy mà làm những chuyện này cho tôi, trái tim bé nhỏ cứ từng đợt từng đợt bị một thứ gì đó quẩn quanh lấy, thứ đó phảng phất giống như là một loại tiệc nuối, tiệc nuối đầu tiên là thắm mã quan của tôi chỉ thích nam sinh mười tám tuổi, còn hấn lại nhỏ hơn tôi hai tuổi lẻ ba tháng.

Kỳ thật, trong mắt của tôi chênh lệch hai tuổi cũng không phải là rất lớn, nếu như hấn hai mươi tám tuổi, tôi ba mươi tuổi, vậy chẳng qua cũng chỉ là sự chênh lệch giữa sáng sớm và chiều tối thôi. Nhưng hiện tại tôi đã

hai mươi tuổi, cò hăn chỉ mới mười tám tuổi, vừa mới trưởng thành là một tiểu nam sinh. . .

Nếu như tôi ở cùng một chỗ với hăn, đây không phải là khẩu vị nặng mà là thiếu não rồi!

Giữa không gian tẻ nhạt, bạn học tiểu Trình đột nhiên hỏi tôi: "Vì sao tất cả mọi người đều gọi cô là tiểu Mơ hồ?"

"Bởi vì trí nhớ của tôi không tốt, lúc nào cũng quên trước quên sau. Tôi còn đặc biệt bài xích với các chữ số, không thể nhớ được những ngày quan trọng."

Hăn nói hăn lại trái ngược với tôi, đối với các con số hăn đặc biệt nhạy cảm.

Tôi nhin không được muốn kiểm tra một chút: "Tôi sẽ ra đề kiểm tra cậu thôi."

Hăn im lặng liếc tôi một cái: "Ra đi."

Tôi cười cười, nói dãy số mới của tôi.

Hăn cười rồi lại cười, nói với tôi một chuỗi mười một con số.

Tôi ngoại trừ 139, hoàn toàn không nhớ các con số còn lại.

** Action 2:

Ăn uống no say, tâm tình vui vẻ, tôi đang định lấy tiền ra trả.

Hăn cản tôi lại: "Cất tiền đi, tôi không để cho phụ nữ trước mặt mình trả tiền đâu."

"Tại sao?"

"Đàn ông trả tiền là chuyện đương nhiên, giống như chuyện phụ nữ sinh con vậy."

Bạn học tiểu Trình luôn có lý lẽ sai trái như vậy -- tuyên truyền giác ngộ.

**** Action 3:**

Trở về phòng ngủ, tôi đang ôm di động nhớ lại cái dây số hắc đã nói qua thì âm báo có tin nhắn vang lên.

Nhìn thấy trên màn hình hiển thị một tin nhắn đến từ 139*****, tôi ngay tức khắc đoán được là ai, đúng vậy, đúng là không sai vào đâu được.

Tôi vui mừng mở tin nhắn, thấy phía trên hiển thị: [Tôi đoán cô không nhớ được số di động của tôi, gửi tin nhắn cho cô, tiện cho cô lưu lại.]

Tôi : " . . . "

Con người này, có cần phải giải thích với tôi như vậy được không? Thật mất mặt quá!

**** Action 4:**

Đang cầm điện thoại, tôi ngẩng đầu nhìn về hướng Trác Trác đang viết , mái tóc mềm mại buông xuống một bên mặt, để lộ ra mặt bên trắng ngần nhỏ nhắn, càng hiện rõ khí chất tao nhã như hoa lan của cô ấy.

Tôi hỏi: "Trác Trác, cậu thấy bạn học tiểu Trình là người như thế nào?"

Cây bút trong tay Trác Trác dừng lại một chút, rơi vào trầm tư, một lát sau mới trả lời tôi: "Không tệ. Mặc dù chỉ có mười tám tuổi, nhưng tư

tưởng không dừng ở tuổi mười tám. Nhưng mà cho dù tư tưởng đã trưởng thành, hẳn vẫn còn là một tiểu nam sinh, quá nhỏ rồi . . . "

Tôi lơ mơ cảm nhận được trong giọng nói của Trác Trác có chút tiếc nuối, giống như tâm trạng nuối tiếc quanh quần của tôi vậy.

Tựa vào giường, tôi thất thần nhìn lên trần nhà.

Tôi nhớ lại khi trung học đã từng yêu đến chết đi sống lại, oanh oanh liệt liệt của các tiểu nam sinh mười tám tuổi, bọn họ khi mới bắt đầu có tình cảm, trước đó còn đề cập đến việc "thề non hẹn biển", chỉ cười trừ cho qua chuyện, nhiều nhất cũng chỉ nói một câu: "Lúc trước quá trẻ tuổi!"

Đúng vậy! Hồi đó bọn họ mới mười tám tuổi, ai có thể tin tưởng một người đàn ông từ mười tám tuổi đến tám mươi tuổi sẽ không thay lòng đổi dạ chứ?

Trác Trác không tin, tôi cũng không tin.

** Action 5:

Vài ngày sau, tôi đang buồn chán muốn chết, thiên sứ xinh đẹp Trác Trác quay về phòng ngủ hỏi tôi: "Tâm Tâm, cậu có muốn chơi đánh bài không? Mình vừa mới gặp Trình Trạch, hẳn hẹn xuống lầu dưới chơi đánh bài. . . Cậu muốn đi không?"

Máu huyết tôi ngay lập tức sống lại, từ trên giường nhảy dựng lên.

"Đi, đi. . . Ấy, chờ một chút, mình đi chải đầu, rửa mặt, thay đồ cái đã."

Không biết từ lúc nào, tôi đã bắt đầu để ý hình tượng của mình trước mặt hẳn.

Mặc dù tôi mãi mãi không có được khí chất như Trác Trác, nhưng vẫn còn hy vọng hình ảnh của tôi trong ký ức của hắn, sẽ không quá bết bát.

**** Action 6:**

Lần đầu tiên đến phòng ngủ của bạn học tiểu Trình tôi vô cùng bất ngờ.

Tôi cho rằng giường của nam sinh nhất định rất bừa bộn, tất bản bay loạn xạ, một đồng hỗn độn, không có chỗ đặt chân.

Nhưng mà, bạn học tiểu Trình là chòm sao Xử Nữ, tính thích sạch sẽ phát huy vô cùng chuẩn xác.

Tất cả đồ vật đều được xếp đặt ngay ngắn, trên giá sách còn bày ra một bộ tượng cậu bé bút chì, ra giường ca-rô trải thẳng trên giường, chăn mền gấp chỉnh tề đặt ở đầu giường, phía trên còn dựa vào một cái gối ôm lớn hình cậu bé bút chì, cực kỳ có suy nghĩ, đặc biệt đáng yêu.

"Thật đáng yêu!"

Tôi gần đây rất thích nhân vật hoạt hình cậu bé Shin, thấy thực thể, nhìn không được ôm vào lòng cảm nhận một chút, êm ái dựa vào trên vai, đọng lại một mùi hương vừa xa lạ vừa thân quen.

Ôm cậu bé bút chì đáng yêu, tôi không chịu nổi lòng hiếu kì, hỏi bạn học tiểu Trình: "Cậu rất thích cậu bé bút chì sao?"

"Ừ, trông thấy nó, tôi sẽ nhớ tới bản thân mình khi còn bé."

Bạn bè trong phòng hắn bổ sung giùm hắn: "Khi còn bé Trình Trạch giống như em trai của Shin vậy."

Tôi ngấm gương mặt nghiêng của bạn học tiểu Trình, rồi lại nhìn Cậu bé bút chì Shin một cái, loại so sánh này. . . thật là thách thức trí tưởng

tượng của tôi quá.

**** Action 7:**

Ngày chơi đánh bài đó, bạn học tiểu Trình rút trúng một đội cùng tôi, tôi trong lòng đầy kỳ vọng rằng lần này sẽ thắng lớn một trận, kết quả chúng tôi thua, thua không còn manh giáp.

Tôi hỏi hần: "Vận bài hôm nay của cậu có phải đặc biệt xui xẻo không?"

Hần liếc tôi một cái thật sâu, ánh mắt kiểu sâu không thấy đáy: "Không phải."

Tôi vừa định hỏi, vậy tại sao cậu thua, chợt nhớ tới câu nói hần từng nói.

Tôi ôm Cậu bé bút chì Shin trong lòng im lặng xấu hổ -- hóa ra, tôi chính là đồng đội như heo mà hần nói.

Tôi nhìn ra bên ngoài, đã hơn mười một giờ, tới lúc nên rời đi rồi, nhưng tôi không nỡ bỏ Cậu bé bút chì xuống, thực sự không nỡ.

Khẽ cắn môi, tôi mặt dày hỏi bạn học tiểu Trình: "Em trai của Shin à, cho chị mượn Shin chơi hai ngày nhé!"

"Cô thích? Khi nào về tôi tặng cô một cái." Hần thuận miệng đáp.

Tôi cho rằng hần đang lấy lý do không muốn cho tôi mượn chơi, bị rận mà bỏ xuống.

Không nghĩ tới buổi tối ngày hôm sau, hần thực sự ôm một Cậu bé bút chì Shin giống như con trước mang đến phòng ngủ chúng tôi.

Tôi nhất thời không kịp phản ứng: "Cậu ôm nó tới làm gì?"

"Đưa cho cô."

Tôi vẫn chưa kịp phản ứng: "Tặng tôi? Sao lại tặng tôi?"

"Tôi hứa sẽ tặng, giờ tặng cô đây."

Nói xong ,hắn thẳng tay đưa cậu bé Shin cho tôi, xoay người liền muốn đi.

"Đồng ý liền sẽ tặng? Nếu tôi muốn cậu tặng người thật, cậu cũng tặng?"

Hắn quay đầu nhìn tôi một cái, muốn nói gì đó lại lúng túng không biết mở miệng nói sao.

Tôi lập tức ý thức được, tôi lại phạm lỗi rồi.

Tôi quyết định quay về phòng ngủ đập đầu vào tường tự sát đây.

**** Action 8:**

Xấu hổ mà ôm lấy em trai Shin về phòng ngủ, tôi ngồi ở bên giường.

Tôi nhớ rất rõ, đó là cuối mùa thu, lá cây úa vàng bị gió lạnh thổi bay, khô héo trên mặt đất.

Mọi người đều nói cuối thu lạnh lẽo, lá rơi bạc tình, tôi không cảm thấy như vậy. . .

Mãi cho đến ngày đó, tôi ôm Cậu bé bút chì Shin lông xù, đầu tựa vào đầu nó, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mới phát hiện mùa thu thật là một --- mùa tiêu điều.

Thế sự tiêu điều, lòng người cũng tiêu điều.

. . .

Tôi từ nhỏ đến lớn đối với đồ chơi bằng lông nhưng không hề có cảm giác, Cậu bé Shin mà bạn học tiểu Trình tặng cho tôi là món đồ chơi lông nhưng vui vẻ nhất.

Tôi đem nó đặt ở bên gối, mỗi khi trần trọc không thể ngủ được sẽ gối đầu lên nó trái tim mới có thể an bình.

Rất nhiều năm, Cậu bé Shin kia vẫn luôn được đặt bên gối, cho dù nó chiếm cả nửa cái gối của tôi cũng không cảm thấy nó thừa thãi.

Bởi vì mỗi lần nhìn thấy nó tôi đều nhớ đến người đã tặng nó.

Yêu Trình Trạch, chưa bao giờ oanh oanh liệt liệt, chưa bao giờ đau khổ, tôi cứ từng chút từng chút mà vững vàng giữ hẵn trong lòng, một khắc đều không quên. . .

-- khóa thứ sáu --

Thứ tự yêu thương rốt cuộc là cái quái gì? Mỗi người đều có quan điểm riêng.

Có người cho rằng là như vậy: Gặp hẵn, thích hẵn, biết hẵn, hiểu rõ hẵn. . .

Tôi cho rằng trình tự phải như thế này: Gặp hẵn, biết hẵn, hiểu rõ hẵn, thích hẵn.

Lựa chọn trình tự yêu chính xác, con đường tình yêu mới có thể đi được xa..!

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

11. Chương 11: Không Có Chỗ Sắp Xếp Trái Tim

Thích một người rất đơn giản, một giây động tâm là đủ rồi.

Phải suy nghĩ kỹ càng vấn đề triết học này "Có nên yêu hay không?", là chuyện tương đối khó khăn, có thể cần phải vài ngày, vài tuần, thậm chí rất lâu.

Nhưng mà, đó thực sự rất khó khăn, từ thích biến thành không thích, cũng cần phải rất lâu rất lâu, thậm chí cần phải cả đời.

Từ khi tôi biết mình động tâm với bạn học tiểu Trình vừa mới mười chín tuổi, còn tin tưởng biết được đây là sai lầm, tôi không có lúc nào không chú ý đến loại động tâm này, không có lúc nào không nghĩ tới chuyện thoát ra khỏi phản tình yêu không có kết quả này, mỗi khi tôi cho là mình có thể làm được thì hẳn luôn luôn bất thành linh xuất hiện trên chọc tôi khuấy đảo trái tim thiếu nữ của tôi, không có chỗ sắp xếp. . .

**** Action 1:**

Vào một ngày nhàm chán bình thường như bao ngày, bạn học tiểu Trình gửi đến một tin nhắn:

Bạn học tiểu Trình: [Chán quá, có đề tài trắc nghiệm trí lực không? Ra một cái đề đi.]

Tôi trả lời: [Cậu đoán thử mật khẩu QQ của tôi là gì?]

Bạn học tiểu Trình: [Tên của cô ghép lại.]

Tôi đáp: [(☉o ☉) Hả! Làm sao cậu biết?]

Bạn học tiểu Trình: [Tôi cho rằng cô chỉ có thể nhớ được cái đó.]

Tôi đáp: [Cái này cũng bị cậu phát hiện?]

Bạn học tiểu Trình: [Cô đã nói cô không thể nhớ được các chữ số có liên quan gì đó . . .]

Tôi đáp: [Trí nhớ của cậu tốt như vậy, đang dùng chuyên môn để làm tôi tự ti sao?]

Bạn học tiểu Trình: [Trí nhớ của tôi không tốt lắm, nhưng tôi luôn nhớ những thứ có liên quan gì đó đến mình.]

Rõ ràng là một câu nói dễ hiểu, tôi nhìn màn hình điện thoại, đọc lại từng chữ từng chữ vô số lần, đọc được ánh mắt đau xót, còn không có đọc hiểu.

**** Action 2:**

Vào một ngày buồn chán đọc tiểu thuyết, Bạn học tiểu Trình dùng QQ cợt nhả quấy rầy tôi.

Bạn học tiểu Trình: [Có rãnh không?]

Tâm Tâm: [Không rãnh, đang đọc tiểu thuyết đây.]

Bạn học tiểu Trình: [Tiểu thuyết gì?]

Tâm Tâm: [Tiểu thuyết rất hài hước.]

Bạn học tiểu Trình: [Vậy cô xem đi.]

Ngày hôm sau, tôi xem xong , quyết định cợt nhả quấy nhiễu hẳn:

Tâm Tâm: [Đang bận gì đó?]

Bạn học tiểu Trình: [Cô không cảm thấy ánh chiều rất đẹp sao?]

Tâm Tâm: [Giữa ban ngày ban mặt, ánh nắng chiều đâu ra?]

Bạn học tiểu Trình: [. . .]

Tâm Tâm: [Cậu đọc? Xem từ khi nào?]

Bạn học tiểu Trình: [Tối hôm qua, xem cái mà cô nói là "hài hước" chỉ cái gì.]

Tâm Tâm: [Có phải rất hài hước không?]

Bạn học tiểu Trình: [Hài hước? "Tôi tiếp tục đi nhưng không thoát được bầu trời.", "Tôi cuối cùng cũng không thay đổi được giai đoạn đầu, tại sao không quên kết cục đó đi.", "Tất cả đã biến mất, chỉ có thể để lại ký ức."]

Tâm Tâm: [Ấy, tôi bỗng nhiên muốn khóc rồi. . .]

Khoảnh khắc đó, tôi thực sự muốn khóc, bởi vì tôi đột nhiên phát hiện có một khắc trái tim trưởng thành của hãn cũng mềm mại, hơn nữa hãn còn đọc tiểu thuyết yêu thích của tôi.

Trái tim ngủ đông nhiều ngày, lại bắt đầu rục rịch ngẩng đầu dậy.

Tôi không kiềm nổi có chút nghi ngờ: hãn không có việc gì làm rảnh rỗi trên chóc tôi, có phải có chút yêu thích tôi không?

Nhưng suy nghĩ cẩn thận lại không giống. Nếu hãn thực sự thích tôi, vậy thì hãn nên tìm đủ loại cơ hội tìm gặp tiếp cận tôi, cho dù không bộc lộ trắng ra cũng nên biểu hiện rõ ràng nhiệt tình.

Mà tôi với hắn quen biết nhau đã ba năm, hắn lúc nào cũng như gần như xa với tôi, khi thì ở trên mạng nói chuyện phiếm vài câu với tôi, câu chữ như dao nhọn đâm vào lòng tôi; khi thì vài ngày không để ý đến tôi, giống như quên mất sự tồn tại của tôi; khi thì tôi có việc nhờ hắn giúp đỡ, hắn sẽ xuất hiện đầu tiên; khi thì chúng tôi gặp nhau ở phòng học, hắn chỉ lãnh đạm gật đầu, thoáng lướt qua tôi, không nói dư một câu vô nghĩa.

Qua một hồi tự hỏi lý trí, tôi cho là bạn học tiểu Trình "tao nhiều" (ý chỉ người phiền phức) gần đây cực kỳ rãnh rỗi nhằm chán lấy tôi giết thời gian, hơn nữa "vì yêu người mà yêu luôn cả ngôi nhà cả con quạ đậu trên nóc nhà của người mình yêu"!

**** Action 3:**

Lại một ngày nào đó, tôi nhớ lại mục đích đến Đại học T của mình: Tìm một người đàn ông tốt gả cho hắn.

Vì tôi đau đớn mất hết hai mươi cân thể trọng, tôi tuyệt đối không thể dảm mình hơn nữa. Vì vậy tôi quyết định, tôi phải đi tìm nam nhân tốt.

Nghe nói gần Đại học T có một quán net tập trung rất nhiều nam sinh độc thân khắp địa phương, nhiều nam sinh đến đây chơi đến mỗi một cũng bớt chút thời gian tìm kiếm xung quanh xem có nữ sinh nào nhìn thuận mắt hay không.

Nếu có, bọn họ sẽ liếc trộm tên QQ của nữ sinh đó, gửi tới xin làm bạn, nghiệm chứng thông tin bình thường là: "Tôi là sinh viên Đại học T hệ XX, có thể làm quen không?"

Phì Phì chính nhờ như vậy mới tìm được bạn trai.

Tối hôm đó, tôi ăn mặc cực kỳ xinh đẹp tỏa sáng cả khu trọ Z đi sang quán nét đối diện.

Nhìn quanh có hàng vạn hàng ngàn soái ca trước mắt, tôi liếc mắt liền nhìn thấy bạn học tiểu Trình!

Chân tôi bước loạn xạ, mắt cá chân suýt nữa bị vụng gãy.

Tôi đang nghiêng răng đau đớn, hấn gương mắt, đúng lúc bốn mắt nhìn nhau.

Tôi cứng đờ người mà cười, xua tay: "Này! Trùng hợp thế?"

Hắn nhìn tôi, nụ cười nhàn nhạt đọng ở khóe môi.

Trái tim thiếu nữ của tôi đây, lại không có chỗ sắp xếp rồi!

** Action 4:

Bất chấp khó khăn tìm một chỗ không có người mà ngồi xuống, tôi bắt đầu đăng nhập QQ, ảnh của bạn học tiểu Trình liền lóe lên trên màn hình máy tính của tôi.

Bạn học tiểu Trình: [Sao cô lại tới quán nét?]

Tâm Tâm: [Tôi tới tìm gặp trai đẹp]

Bạn học tiểu Trình: [Tìm thấy chưa?]

Tôi suy nghĩ tàn phế, gửi lại tin nhắn muốn chết: [Gặp cậu, có tính không?]

Bạn học tiểu Trình hồi lâu không trả lời lại, tôi lẳng lẳng liếc nhìn chỗ ngồi của hắn một cái, ngoài ý muốn thấy hắn nhìn lại tôi như đang suy nghĩ gì đó.

Tôi giống như đứa trẻ ăn vụng bị người lớn phát hiện luống cuống đánh chửi: [Nói đùa với cậu thôi, ngàn vạn lần đừng coi là thật.]

Không đợi hẳn trả lời, tôi nhanh chóng nói sang chuyện khác: [Cậu rảnh không? Tôi liên minh tích phân lại phụ nữa rồi, cậu giúp tôi quét quét phụ nhé.]

[Được!]

Đêm đó, tôi và hẳn đánh bài suốt cả buổi tối, tôi rất vui vẻ, hoàn toàn quên đi mục đích tới quán net, quên sạch không còn một mảnh.

** Action 5:

Lại một buổi tối nào đó, tôi buồn chán ở trong phòng ngủ lên mạng, nói chuyện phiếm, đánh bài.

Trác Trác hỏi tôi: "Tâm Tâm, cậu có tua vít không, cổng thoát nước phòng vệ sinh của chúng ta bị nẹt rồi."

Dựa vào một mảnh tình cảm của bạn học tiểu Trình tao nhiều, tôi gửi cho hẳn một tin nhắn trên QQ: [Người đẹp Trác Trác cần cái tua vít, cậu có không?]

Vài giây sau, hẳn trả lời: [Có, tôi mang lên cho cô.]

Tôi chua xót khinh bỉ hẳn: [Ai u! Không phải phong cách của cậu nha! Cậu không phải là người hễ có thể phiền người khác cũng không phiền đến mình sao?]

Hẳn gửi đến một gương mặt sắc biểu tình: [Nhìn người con gái đẹp như vậy, tôi chưa bao giờ phiền người khác.]

Tôi còn chưa nghĩ ra nên nói cái gì để biểu đạt loại tình cảm khinh thường của tôi, tiếng go cửa liền vang lên.

Tôi mở cửa, thấy bạn học tiểu Trình đứng ở ngoài cửa, trong tay còn cầm một bộ tua vít đủ kích cỡ, hẳn hẳn là vừa tắm rửa xong, trên tóc vẫn

còn đọng lại vài giọt nước, trên người vẫn còn vương lại mùi sữa tắm. . .
nhịp tim của tôi bỗng nhiên rối loạn.

Thực ra hẳn chưa được xem là nam sinh anh tuấn, nhưng tuyệt đối khiến cho người khác cảm thấy dễ chịu khi nhìn thấy hẳn, út nhất tôi cảm thấy dễ chịu, nhìn thế nào cũng dễ chịu!

"Cảm ơn nha!" Tôi cố ý né người ra để cho hẳn nhìn rõ người đẹp Trác Trác, xem như chuyến đi này không tệ.

"Cần tôi giúp gì không?" Hẳn hỏi.

"Vô cùng cần!" Tôi lặng lẽ dơ dơ ngón cái với hẳn, trẻ con dễ luôn bảo, "Vào đi."

**** Action 6:**

Thực tế chứng minh, con người không ai tốt đẹp hoàn toàn.

Bạn học tiểu Trình đang ở độ tuổi mười chín phát triển trí thông minh vượt trội nhưng hai tay của hẳn thì không phát triển.

Hẳn chiến đấu với cống thoát nước nửa giờ đồng hồ mồ hôi chảy như tắm, không có kết quả.

Tôi đứng yên lặng phía sau hẳn suốt nửa giờ, cuối cùng nhìn không nổi: "Bỏ đi, để tôi đi sửa cho. Cậu vào trong uống chén nước, nói chuyện với Trác Trác đi."

Hẳn rửa tay, nói: "Cô chờ một chút, tôi đi tìm người khác tới sửa."

Mười phút sau, trước cửa phòng trọ xuất hiện một bác khoan thai mà đến, thuận thực đối phó với cống thoát nước của chúng tôi.

Bác ấy đi rồi, tôi hỏi bạn học tiểu Trình: "Ông bác này nổi tiếng lạnh lùng tuyệt tình, sao cậu mời được bác ấy đến?"

Hắn đáp: "Ở Trung Quốc này, không có chuyện gì là làm không được, chỉ có chuyện cô không kiên trì thôi."

Ít khi thấy hắn có lời bàn ý chí như vậy, tôi tò mò hỏi: "Vậy rốt cuộc tại sao cậu lại kiên trì? Không phải là ôm chân bác ấy van xin chứ?"

"Hai gói thuốc."

Quả thật là Trung Quốc trên dưới năm nghìn năm, văn hóa truyền thống mãi mãi không thay đổi.

Tôi lại dơ dơ ngón cái với hắn: "Soái ca, tương lai sau này của cậu nhất định có tiền đồ!"

"Cảm ơn!"

** Action 7:

Cân nhắc chuyện bạn họ tiểu Trình hy sinh hai gói thuốc mới cho cơ hội lập công lần này, tôi đương nhiên phải giúp hắn mang cơ hội này phát dương quang đại.

"Vào trong uống chén nước đã." Tôi mời hắn.

Hắn liếc một cái thấy Trác Trác đang gọi điện thoại, do dự một chút.

"Vào đi." Tôi đưa tay lấy ly nước vừa mới rót đưa cho hắn, chỉ chỉ cái ghế của tôi.

Hắn ngồi trên ghế, yên lặng uống nước; tôi đứng phía sau, yên lặng nhìn hắn.

Tôi thích nhất nhìn bóng lưng hắn, bởi vì ở góc độ hắn không nhìn thấy, tôi mới không kiêng dè gì mà nhìn ngắm hắn. . .

. . .

**** Action 8:**

Trác Trác nói chuyện điện thoại xong.

Bạn học tiểu Trình cũng vừa uống nước xong.

Tôi phát hiện tôi đứng giữa hai người bọn họ đặc biệt sáng chói.

Tôi đang suy nghĩ xem nên tìm cơ gì để tránh né, điện thoại của tôi vang lên, đồng hồ của tôi gọi tới.

Đồng hồ ở trong điện thoại nói: "Bình Tâm, em cần đề thi máy tính cấp hai phải không, anh tìm được rồi nè, anh mang qua cho em, được không?"

"Tiện quá, tiện quá!" Tôi sâu sắc trong thâm tâm cảm giác vị đồng chí đồng hồ này quả thật đúng là Thiên Sứ có cánh, đặc biệt tới cứu vớt linh hồn tội nghiệp sắp rơi vào địa ngục là tôi đây.

"Em đang ở phòng ngủ đúng không?"

"Đúng, ấy, em ở dưới lầu khu trọ đợi anh."

"Được!"

Tôi cúp điện thoại, lập tức bay nhanh ra cửa, một bên ra cửa một bên xách giày, gấp rút rời đi.

Chạy đến trước thang máy, tôi chợt nhớ tới một việc, tôi còn chưa nói riêng với bạn học tiểu Trình nữa.

Nghĩ đi nghĩ lại, về cơ bản cũng không cần thiết phải vậy, dù thế nào đi nữa hẳn cũng không phải đến thăm tôi.

-- khóa thứ bảy --

Trong tình yêu, giày vò người mình yêu nhất chính là mập mờ, khiến cho người ta hiểu ra cũng tối mờ.

Cái loại khi nóng khi lạnh này, cái loại muốn nói nhưng lại ngừng này, mới có thể làm cho tình yêu càng ngày càng khắc cốt ghi tâm.

Nếu bạn gặp được một người đàn ông tốt, người ấy lại đúng lúc quan tâm đến bạn, vậy thì hãy bỏ công trang điểm bản thân một chút, trước tiên bắt đầu mập mờ cùng với hẳn. Điểm đến là một lần dò xét, không bằng một ánh mắt dịu dàng tình cảm, một cau quan tâm đúng lúc, một nụ cười khẽ với ý nghĩa sâu xa. Tin tưởng tôi, đàn ông cho dù lạnh như băng, cũng không chịu nổi mà hướng về tình cảm dịu dàng ấy. . .

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

12. Chương 12: Nếu Như Chuyện Đây Không Tính Là Yêu

Tôi thề là tôi thuộc dạng "Sát trung niên", chuyên yêu những người đàn ông có tuổi. Nhìn bạn học tiểu Trình phía trước, tôi kiên định cho rằng tôi nhất định sẽ gả cho một người đàn ông lớn tuổi hơn mình, để tôi trở thành người phụ nữ được cưng chiều suốt đời, đó sẽ là một cuộc sống hoàn mỹ.

Nhưng tôi lại động tâm với một nam sinh, rốt cuộc là tại sao, tôi nghĩ hoài vẫn không ra.

Rất lâu về sau, bạn học tiểu Trình mới nói đáp án cho tôi biết: "Bởi vì trên người anh có một loại hấp dẫn em, loại này đúng lúc em lại thiếu."

Tôi hỏi: "Là trí thông minh sao?"

Hắn đáp: "Không phải, là tâm. . ."

** Action 1:

Đêm đó, bạn học đồng hương không chỉ tặng tôi bộ đề thi cấp hai, còn trả cho tôi một sự ngạc nhiên, hoặc nói là kinh hãi - một bó hoa hồng và một lời thổ lộ.

"Bình Tâm, anh thích em!"

Tôi dờ dẫm nhìn hoa hồng, lại nhìn vẻ mặt căng thẳng của đồng hương.

Tôi nghĩ, trong đầu ngay lúc đó không phải bị "một ánh mắt vô cùng dịu dàng" lấp đầy, cũng không lấp đầy cả những khe hở nhỏ xíu, tôi có thể

nóng đầu mà đồng ý tình cảm chân thành đó rồi.

Nhưng mà tôi ép bản thân mình thật lâu, tôi nói ra một: "Thật xin lỗi!"

Hắn có phần thất vọng, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại cảm xúc, hỏi tôi: "Anh có thể theo đuổi em không?"

Hỏi câu hỏi này lúc đó tôi cũng không biết trả lời sao. "Nếu em nói không thể thì sao?"

"Anh vẫn sẽ theo đuổi."

"Vậy anh còn hỏi em làm gì?"

Hắn suy nghĩ cân trọng một chút, dường như cảm thấy chuyện này không được lô-gíc cho lắm, cười gãi gãi tóc: "Vậy nghĩa là anh báo cho em biết. Để tránh anh thoe đuổi em, em lại không biết."

Tôi đổ mồ hôi: "Em đâu có ngực như vậy chứ!"

Con người kia, chung quy hắn vẫn biết thời điểm nào thích hợp mà.

** Action 2:

Không tự chủ được ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa sổ phòng ngủ, không ngờ rèm cửa lại dày đến thế, hoàn toàn không nhìn thấy người ở bên trong.

Tôi không biết Trác Trác và Trình Trạch đang làm gì, nói những gì, cũng không muốn biết, cho nên tôi ngồi ở bồn hoa trước khu nhà trọ.

Đồng hương cũng đi theo ngồi cạnh tôi, để hao hồng ở giữa chúng tôi.

Tôi nhớ rất rõ ràng, hôm đó là ngày 20 tháng 12, thời tiết ở thành phố T cực kỳ lạnh lẽo. Tôi chỉ mặc mỗi cái áo len sợi mỏng manh, ngồi hai giờ

trên cái ghế dài trước cửa khu trọ, gió lạnh luồn vào áo len lạnh đến thấu xương, lạnh đến nỗi hai hàm răng cứ đánh nhau.

Đồng hương nói rất nhiều, tôi hoàn toàn không có tâm trạng nghe, tôi chỉ ân hận trong lòng, hồi hận thời điểm chạy ra khỏi phòng ngủ không mang theo áo bông dày.

**** Action 3:**

Giữa tầng tầng lớp lớp ánh trăng, trước cửa lớn khu nhà trọ như thủy tinh xuất hiện hình ảnh thân quen, trong nháy mắt tôi như quên đi cái lạnh.

Tôi nhìn chăm chú, trông thấy Trình Trạch từ bên trong cửa đi ra, thấy hắn chỉ mặc mỗi cái áo khoác ngoài màu xah đen mỏng manh, vạt áo tung bay trong gió.

Hắn cũng nhìn thấy tôi, bước chân dừng lại một chút, nhìn bó hoa hồng bên cạnh tôi.

Tôi cười cười vẫy tay với hắn, rất vui vẻ chào hỏi: "Này! Muộn như vậy còn ra ngoài hả?"

Hắn gật đầu một cái với tôi, lại liếc nhìn cái áo len sợi trên người tôi, muốn nói gì đó, liếc mắt nhìn đồng hương bên cạnh tôi, lại không nói gì.

Bóng dáng của hắn từng chút từng chút biến mất trong đêm tối, khi không nhìn thấy nữa, tôi mới thu hồi ánh mắt chua xót, cứng đờ đứng lên.

"Em phải về rồi." Tôi nói. Không trở về chắc sẽ chết cóng mất!

Đồng hương vội vàng cầm bó hồng đưa cho tôi, tôi lắc đầu.

Đồng hương nói: "Em không thích có thể bỏ đi, anh mà mang về phòng ngủ nhất định sẽ bị cười."

Tôi nghĩ như vậy cũng đúng liền ôm hoa hồng lên lầu.

** Action 4:

Tôi về đến phòng ngủ thì Trác Trác đã rửa mặt xong xuôi, nằm trên giường nghe nhạc, chuẩn bị ngủ.

Cô ấy thấy tôi ôm hoa hồng vào cửa thì kinh ngạc ngồi bật dậy: "Người đồng hương thổ lộ tình cảm với cậu rồi hả? Cậu đồng ý rồi sao?"

Khí lạnh bao phủ toàn thân khiến tôi không chịu được rung mình một cái: "Không có. Anh ấy rất tốt, nhưng mình không thích kiểu người như anh ấy."

"Cậu không phải rất thích kiểu nam sinh chững chạc trưởng thành sao? Mình thấy anh ấy rất chững chạc."

"Hắn không phải loại trưởng thành, là loại chững chạc."

"Đó là loại thế nào?"

Trong đầu tôi hiện lên ánh mắt yên tĩnh kia, thở dài: "Mình cũng không rõ, dù sao hắn cũng không phải loại mình thích."

"Ồ."

Tôi đặt bó hồng trong tay xuống, hỏi Trác Trác: "Bạn học tiểu Trình đi lúc nào vậy?"

"Cậu vừa đi, hắn cũng đi luôn." Trác Trác xấu hổ cười cười, "Tâm Tâm, sau này cậu đừng cố gắng dùng cách tạo cơ hội như vậy nữa, khiến hắn rất xấu hổ. . ."

Xấu hổ? Cơ hội tốt như vậy hắn có gì phải xấu hổ chứ?

Tôi nói: "Mình không tạo cơ hội cho các cậu, mình thật sự có việc."

Trác Trác trao cho tôi ánh mắt "mình còn không biết cậu sao!", tiếp tục nằm nghe nhạc trên giường.

** Action 5:

Buổi tối hai ngày sau, tôi không buồn ngủ chút nào, chơi đánh bài đến tận khuya.

Bạn học tiểu Trình bỗng xuất hiện, hỏi tôi: [Sao còn chưa ngủ?]

[Không ngủ được, chơi đánh bài một lát. Cậu sao cũng chưa ngủ?]

[Tôi cũng không ngủ được.]

Tôi một bên đánh bài một bên tùy tiện nói chuyện vài câu với hần, bất tri bất giác nói đến vấn đề tình cảm, hần hỏi tôi: [Khuya ngày hôm trước nam sinh ở cùng với cô là bạn trai cô sao?]

Tôi nghĩ ra rất nhiều câu trả lời, nhưng lại gửi đi câu trả lời: [Trước mắt vẫn đang trong quá trình quan sát.]

Hần hỏi tôi: [Cô thích gì ở hần?]

[Không thể nói rõ thích gì, chỉ cảm thấy người đó tốt, trưởng thành, điềm đạm, chất phác. Ba mẹ tôi cũng rất thích hần, nói hần thật sự có chí tiến tới.]

Sau đó tôi lại bổ sung thêm một câu: [À, còn nữa, hần hơn tôi bốn tuổi, mẹ tôi nói tìm người lớn tuổi hơn mình, cuộc sống sau này còn có người chăm sóc.]

Bạn học tiểu Trình gửi tới một gương mặt khinh bỉ: [Đây là quan điểm của người ở xã hội hiện đại sao? ! Chị gái, chị bao nhiêu tuổi rồi?]

[Chị đây hai mươi một tuổi, trước khi có thể bay nhảy, chị đây đã có thể đánh nước tương rồi.] Gửi tin đi, sau đó tôi lại bổ sung thêm một câu: [Cậu còn dám khinh thường tôi, cậu thì bao nhiêu tuổi? Cách nhìn tình yêu của cậu phát triển rồi sao?]

Bạn học tiểu Trình: [Chắc chắn phát triển tốt hơn cô.]

Tâm Tâm: [Cắt, không được trông mặt mà bắt hình dong.]

Bạn học tiểu Trình: [Không có đàn ông nào lại không thích gái đẹp, nhưng tôi lại coi trọng cảm nhận hơn, cảm giác tốt là được rồi.]

Tôi không hề nghĩ ngợi, đánh chữ nhanh như gió: [Cảm giác? Cảm giác có thể duy trì bao lâu? Một năm hai năm. hay là một tháng hai tháng? Nếu cảm giác mất đi sẽ chia tay sao?]

Bạn học tiểu Trình: [Chuyện tình cảm này, vốn dĩ là tập hợp những điều chung với nhau nếu không hợp sẽ tan rã, miễn cưỡng không đến được với nhau. Chẳng lẽ cô với một người đàn ông nói chuyện yêu đương với nhau thì sẽ đời đời kiếp kiếp, biển cạn đá mòn?]

Nhìn thấy câu trả lời này, tôi không khỏi cười khổ. Hẳn quả thật còn quá trẻ, không rõ thế nào là yêu, lại càng không hiểu được cái gì là trách nhiệm, chỉ chú trọng cảm giác của bản thân.

Suy nghĩ cẩn trọng hồi lâu, tôi trả lời hẳn: [Tôi khi yêu không nhất định phải một đời một thế, nhưng tôi nhất định phải tìm được người muốn kết hôn với tôi. Tôi thích một người, sẽ toàn tâm toàn ý yêu người đó, không chừa lại cho mình, cho nên tôi không chịu nổi đau khổ khi chia tay. Tôi không cần tình yêu nhất định phải tu thành chính quả, nhưng nếu tình yêu không có kết quả, tôi tuyệt đối không cần!]

Tôi chờ một lúc lâu hẳn mới trả lời: [Có lẽ, cô đúng.]

Tôi không trả lời lại.

Tôi ôm lấy Cậu bé Shin mềm mại, quay lại nhìn hàng chữ trên màn hình máy tính, nhìn rồi lại nhìn.

Bỗng, tôi nhìn từ đoạn bàn luận về quan điểm tình yêu trong lúc nói chuyện, mơ hồ nhìn thấy mùi "ngược luyến", càng đọc cái phẩm chất của người con trai càng cảm thấy như người con trai đó đang khoe léo khoe phẩm chất tốt của mình nhưng lại bị người con gái vô tình cự tuyệt!

Tôi lại nhìn bản ghi chép cuộc trò chuyện thêm ba lần nữa, cảm thấy càng lúc càng rõ ràng.

Sau đó, tôi nghĩ đến rất nhiều việc, đang nhớ lại lần đầu tiên xem phim, đang nhớ lại bạn học tiểu Trình cả đêm giúp tôi càn quét bộ phận khi chơi bài, đang nhớ lại buổi ăn cơm kia hẳn chăm sóc chu đáo tỉ mỉ với tôi, còn có Cậu bé Shin trong lòng tôi nữa. . .

Tiếp đó tôi mất ngủ! Nằm trần trọc trên giường, trong đầu một mối rối như tơ vò.

Trong đầu rối loạn không chịu nổi, tôi cầm di động lên muốn gửi tin nhắn cho hắn. Tôi soạn một tin nhắn ngắn: [Có phải cậu thích tôi không?]

Sau đó tôi đổi tin nhắn lại thành: [Đêm nay cậu nói với tôi những lời đó là có ý gì?]

Nghĩ đi nghĩ lại tôi lại đổi tin nhắn thành: [Là ai cho cậu cảm giác?]

Cuối cùng tôi thả điện thoại về chỗ cũ, tin nhắn vừa soạn cũng bỏ luôn rồi.

Ngày hôm sau, tôi vẫn cứ loạn lên, bạn học tiểu Trình cũng không chủ động liên lạc với tôi nữa.

Vài ngày sau, hần trước sau cũng không xuất hiện lần nữa, tôi không dẫn được lòng kích động muốn rối loạn quấy nhiễu hần, ở trên QQ hỏi hần: [Có ở đó không?], hần không trả lời.

...

Sự thật tàn khốc ở chỗ, không phải không có được thứ mình muốn, mà là khi bạn đang lún sâu vào mộng tưởng tươi đẹp thì phát hiện ra tất cả chỉ là mơ tưởng hoang đường.

Mấy ngày sau, khi tôi nghe được một tin tức chấn động cả tâm hồn, tôi có cảm giác như mình từ trên mây rơi xuống ngã trên mặt đất vậy, đau đến thịt nát xương tan!

-- khóa thứ tám --

Muốn đánh giá một người đàn ông có phải là người đàn ông tốt hay không, đừng xem hần đối xử với bạn như thế nào, mà cần phải quan sát hần đối xử với người quen biết của hần như thế nào.

Biết rõ hần đối xử với người thân như thế nào, với bạn bè thế nào, với bạn học ra sao, còn có đối xử với người xa lạ thế nào nữa; bạn mới có thể hiểu được, khi tình yêu của hần đối với bạn không hừng hực khí thế thì hần sẽ đối xử với bạn như thế nào. . .

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

13. Chương 13: Lựa Chọn Tốt Nhất

Tôi nhớ lần thứ N em họ thất tình, rất đau lòng, cô ấy nói với tôi, cố ấy nghe nói bạn cùng phòng của cô ấy mang thai con của bạn trai mình, cô ấy nghĩ rằng cả thế giới như sụp đổ.

Tôi hoàn toàn có thể hiểu được cảm nhận của cô ấy, bởi vì tôi nghe nói Trình Trạch và Trác Trác đã bắt đầu giai đoạn qua lại với nhau, cái gương trước mắt tôi giống như vỡ vụn, lớp gạch men trong phòng tắm cũng như vỡ nát ra, tất thảy mọi thứ xung quanh đều vỡ nát ra.

Vài giây đồng hồ sau, tôi nhận ra chẳng có thứ gì vỡ cả, thứ vỡ vụn là trái tim không nhìn thấy của tôi đây.

**** Action 1:**

Vào ngày tết Nguyên Đán đó, Trác Trác không có ở phòng ngủ. Tối hôm qua cô ấy ăn xong bữa cơm "tất niên" cùng bạn học liền về nhà đón tết.

Niếp Niếp và Cát Cát ở lại phòng ngủ cùng tôi, Bát Quái nói ra tin tức nóng hổi sinh động như thật: "Tối hôm qua, Trác Trác đã chấp nhận Trình Trạch rồi."

Tôi khuấy tách cà phê trong tay, một vòng rồi lại một vòng, nói: "Không có đâu, Trác Trác đâu có thích hẳn."

Cát Cát nói: "Là thật đó, mình tận mắt nhìn thấy mà. Tối qua lớp mình họp mặt, Trình Trạch uống rất nhiều rượu, trong chớp mắt đã không thấy

đâu. Mình thấy Trác Trác cầm chai nước suối đi ra ngoài, cũng không thấy
đâu, mình liền đi đến quán cơm xung quanh tìm. Các cậu đoán xem mình
nhìn thấy gì?"

Niếp Niếp vội vàng hỏi: "Thấy cái gì?"

"Mình thấy Trác Trác và Trình Trạch ngồi ở chỗ không có ánh sáng,
ngồi rất gần nhau, Trình Trạch cởi áo khoác ra, choàng lên cho Trác Trác,
Trác Trác không từ chối. Bọn họ thoạt nhìn trò chuyện rất vui vẻ, bữa tiệc
của bọn mình kết thúc, bọn họ vẫn chưa trò chuyện xong, hình ảnh ấy, vừa
nhìn là thấy có JQ (gian tình).

Tách cà phê trong tay tôi nghiêng một cái, cà phê đổ đi mất một nửa,
tôi nhanh chóng chạy vào toilet rửa tay, từng chút từng chút, tôi dùng hết
sức lực mà xoa.

Tôi mở nước chảy rất lớn, không muốn nghe thêm một chữ nào nữa,
nhưng giọng của Niếp Niếp vẫn oang oang truyền tới tai tôi: "Trác Trác rõ
ràng được bạn học tiểu Trình theo đuổi mà! Tin này đúng là sét đánh ngang
tai mà, tôi cần phải bình tĩnh lại chút."

"Có gì mà sét đánh ngang tai?" Cát Cát nói, "Mình đã sớm nói: bạn
học tiểu Trình rất tốt, sớm muộn gì Trác Trác cũng đồng ý."

"Cậu nói sao?"

Cát Cát nói: "Mình nói rồi mà, năm nhất có nói qua một lần rồi đó."

". . ."

Năm nhất, tôi không khỏi hồi tưởng lại chuyện năm nhất, khi đó tôi
cùng Niếp Niếp và Cát Cát cũng đã bàn luận về vấn đề tương tự như vậy.

Thời gian trôi qua rất vui vẻ, chớp mắt đã lâu như vậy rồi, thiếu chút nữa tôi đã quên chuyện "Một quả quýt dẫn đến vụ án mạng".

**** Action 2:**

Niếp Niếp và Phì Phì hán huyền đến khuya mới đi, các cô ấy đi rồi, tôi vài lần cầm di động lên rồi lại bỏ xuống, cuối cùng quyết định gửi một tin nhắn cho Trác Trác: [Bạn thân yêu, nghe nói bạn với Trình Trạch có tiến triển rồi, có thật không?]

Tôi không gọi điện cho cô ấy vì sợ cô ấy nghe ra thanh âm run rẩy của tôi.

Tôi ôm di động hồi lâu, cuối cùng cô ấy cũng trả lời lại: [Cứ cho là vậy đi.]

Từng chữ từng chữ rõ ràng trên màn hình, tôi còn không tin nổi, lại gửi thêm một tin xác nhận: [Cậu đang ở cùng hần sao?]

Trác Trác không trực tiếp trả lời câu hỏi của tôi mà gửi đến một đoạn tin nhắn đầy tâm huyết: [Ngày trước mình cho là hần tuổi còn quá trẻ, không thích hợp với tôi. Nhưng tối hôm qua lớp bọn mình tụ họp, mình nói chuyện với hần rất lâu, mình phát hiện hần rất chín chắn, rất có ý kiến, bọn mình có rất nhiều điểm giống nhau, đặc biệt là chuyện tình cảm.]

Tôi quay lại đọc tin nhắn đó thì Trác Trác lại gửi thêm một tin nhắn trở lại: [Tối qua, hần nói với mình, bất luận hần thích bao nhiêu cô gái, nếu xác định không thể có tương lai với cô ấy, không thể khẳng bản thân có thể gánh vác phần tình cảm đó, hần tình nguyện lựa chọn từ bỏ, cũng sẽ không bắt đầu. Bởi vì hần sợ cảm xúc xúc động chốc lát của mình sẽ làm tổn thương người mình thích.]

Nhìn thấy hàng chữ trên màn hình, một giọt nước mắt rơi trên đó.

Tôi khó khăn ấn phím trên bàn phím: [Nói rất có chiều sâu.]

Trác Trác đáp lại: [Đúng vậy! Mình không nghĩ tình cảm hẳn dành cho mình lại sâu đậm như vậy, mình thật sự rất xúc động.]

Tôi không còn lời nào để nói, run rẩy bấm chữ: [Hành động mai mối bí mật, hai người không định tỏ lòng biết ơn mình một tí chứ?]

Trác Trác trả lời: [Chờ bọn mình xác định quan hệ rõ ràng, nhất định mời cậu đi ăn.]

Tôi đánh chữ "tốt" nhưng không có cách nào gửi đi.

Hắn rốt cuộc cũng theo đuổi được Trác Trác rồi, trái tim hẳn rốt cuộc cũng cảm động vì Trác Trác rồi, còn tôi, đã cho hẳn lĩnh ngộ cái gọi là người nhiệt tình!

Tôi bỗng có chút hối hận, nếu tôi có thể giống Trác Trác, dừng cảm bước một bước này, ngồi bên cạnh Trình Trạch, để người mà hẳn khoác áo khoác lên người là tôi?

Tôi cười khổ lắc đầu, sẽ không, đương nhiên sẽ không! Người hẳn thích từ đầu đến cuối . . . không phải là tôi.

** Action 3:

Đêm giao thừa, tôi trải qua ở trong quán net.

Tôi ôm một bọc khăn giấy lớn, tôi xem , xem đi xem lại ba lần.

Tôi liếc thấy nam sinh bên cạnh nhìn tôi với ánh mắt quái dị, tôi chùi chùi nước mắt, cười cười với hẳn: "Phim này rất cảm động!"

Sai đó, nam sinh bên cạnh cũng bắt đầu xem, cười đến ngả nghiêng. . .

**** Action 4:**

Ba ngày sau, Trác Trác trở về.

Trên ghế của cô ấy vắt chiếc áo khoác, trên đó còn vương lại mùi của cô ấy.

Trên máy tính của cô ấy phát hình Vương Phi đều đặn : "Trà chưa uống xong đã đổi chua, tình yêu cuồng nhiệt trước đây đã mất, mỗi ngày cùng em ở trong vòng luẩn quẩn, quanh quẩn chỉ có thể xem là ngắm. . ."

Tôi không chịu nổi những ca từ chói tai liền ôm sách vở đến phòng tự học, mãi đến khi Trác Trác ngủ rồi tôi mới quay về phòng ngủ ngủ.

Cứ như vậy, ngày qua ngày.

**** Action 5:**

Qua tết Nguyên Đán, chúng tôi chính thức bước vào kì thi tháng.

Vì chuẩn bị cho chiến tranh bước qua cánh cửa cuộc thi, mỗi ngày của tôi đều trải qua ở phòng tự học, không có thời gian lên mạng, cũng không còn thời gian chơi bài, như vậy rất tốt, tôi cũng không có thời gian nhìn thấy Trác Trác và Trình Trạch yêu đương ngọt ngọt ngào ngào với nhau nữa.

Vội vã luống cuống cuối cùng kì thi cũng kết thúc, tôi chuẩn bị thu dọn hành lý về nhà nghỉ ngơi dưỡng sức. tôi ôm tài liệu ôn thi trở về phòng ngủ, thì thấy Trác Trác cùng một nam sinh nào đó đang ở trong phòng ngủ.

Hai người họ đang rúc vào với nhau, bọn họ vờ thấy tôi lập tức tách ra.

Tôi như phải sét đánh!

Giữa ban ngày ban mặt như thế này, bọn ra đang diễn võ kịch câu huyết đây sao?

Trác Trác lúng túng theo sát tôi chào hỏi: "Tâm Tâm, cậu về rồi."

Tôi cả người ngây ngốc không biết nói gì, ngay cả trả lời cũng không thể.

Bạn có từng lĩnh hội qua loại đau đớn như thế này: Có một đồ vật nọ, bạn coi như báu vật, bạn cẩn thận cất giữ nó, bạn thậm chí còn không dám đụng vào nó, sợ đụng vào sẽ bị hư, bị bẩn.

Nhưng bạn lại trở mặt nhìn người trước mặt bạn vô tình mà ném vụn nó, vỡ tan tành. . .

Bạn đau lòng đến tột đỉnh nhưng lại không có quyền đi ngăn cản.

Bởi vì bất luận bạn đau lòng cỡ nào đi chăng nữa thì nó từ trước đến giờ cũng chưa bao giờ thuộc về bạn!

**** Action 6:**

Nam sinh kia đi rồi, Trác Trác mới nói cho tôi biết: "Mình với Trình Trạch không còn gì với nhau nữa."

Tôi bị sét đánh cho chết lạng đi, không hề hay biết mà "À!" một tiếng.

Trác Trác còn nói: "Mình với Trình Trạch . . . quả thật rất không hợp nhau."

Tôi ra sức day day trán, tôi đau đầu, vô cùng đau đớn.

Trác Trác còn nói: "Mấy ngày trước, Lâm Mộc thổ lộ tình cảm với mình, mình cảm thấy bọn mình quen biết nhau đã nhiều năm, hiểu rõ lẫn nhau, có lẽ anh ấy thích hợp với mình hơn. . ."

Tôi hết nhìn lại nhẵn, khi không nhìn được, tôi nói: "Cậu biết không? So với việc chưa bao giờ có được, việc có được rồi lại bỏ đi còn tàn nhẫn hơn."

Trác Trác cúi mặt xuống, tôi nhìn thấy trong mắt của cô ấy có một nét bi thương, tựa hồ như ánh mắt ấy không phải là ấy náy.

"Tâm Tâm, chuyện của mình với Trình Trạch, mình không muốn nhắc lại nữa. . ." Trác Trác nói, "Cậu cũng đừng hòa theo những người khác đề cập đến chuyện của bọn mình, được không? Bọn mình dù sao cũng là bạn học, mình không muốn người khác nói này nói nọ."

"Mình biết rồi."

Tôi mệt mỏi ngồi ở bên giường, Trác Trác yên lặng thu dọn đồ đạc.

Đại học năm ba, chúng tôi cùng ăn cùng ở, chúng tôi như hình với bóng, chúng tôi có trò chuyện bát quái cũng không hết, chúng tôi nói lời ngon tiếng ngọt không hết, chúng tôi chẳng bao giờ cãi vã, chưa từng mâu thuẫn, tôi cho rằng chúng tôi là những người bạn cùng phòng tốt nhất, nhưng hóa ra chúng tôi chỉ là những người bạn đồng hành cô đơn lẻ loi tìm đến nhau để giải sầu, nhìn như thân thiết tuy nhiên lại cẩn thận cất giấu những nỗi lòng của riêng mình. . . chẳng bao giờ thẳng thắn bộc lộ.

** Action 7:

Buổi tối hôm đó, tôi ở trong phòng tự học lòng như dao cắt, tôi kích động xông ra cửa chạy đi đến phòng ngủ của Trình Trạch.

Tôi muốn nói với hần: Trác Trác không thích cậu cũng không sao, còn có tôi đây, tôi làm bạn gái của cậu, tôi thích cậu, tôi thích cậu từ rất lâu rồi.

Tôi muốn nói: Cậu không thích tôi cũng không quan trọng, tôi giúp cậu giới thiệu một nữ sinh hấp dẫn hơn Trác Trác, chúng ta không thể treo

cổ trên một thân cây được.

Tôi còn muốn nói: Trình Trạch, thực ra cậu rất tốt, thực sự rất tốt, giờ chúng ta cũng không còn nhỏ nữa, đàn ông nào chưa từng mười chín tuổi? Ông chú nào mà không từ tuổi trẻ khinh suất trưởng thành? Không phải lớn lên sao!

Tôi nghĩ rất nhiều rất nhiều, nhưng khi tôi bước vào phòng ngủ của hắn, thấy hắn nằm trên giường, ngủ say mà nhú cả lông mày, toàn bộ dũng khí của tôi trong nháy mắt đều biến mất hoàn toàn.

Bạn của hắn ở trong căn phòng nhỏ nói cho tôi biết: "Vừa nãy cậu ấy cùng các thành viên trong phòng tắm đi ăn cơm, uống rượu. Cậu tìm cậu ấy có chuyện gì sao? Mình gọi cậu ấy dậy giúp cậu."

Tôi vội vàng nói: "Không cần không cần, thực ra thì mình cũng không có chuyện gì."

"À, mình đi giặt quần áo, cậu cứ ngồi tự nhiên."

Người bạn kia từ trong phòng nhỏ đi vào phòng vệ sinh hồi lâu cũng chưa thấy xuất hiện, tôi đoán chừng hắn ít nhất phải hai tháng chưa giặt đồ, cho nên mới giặt lâu như vậy. Về sau nghe nói, vị bạn học ở trong căn phòng nhỏ kia rất thích sạch sẽ, không thể để quần áo bẩn qua đêm được.

**** Action 8:**

Đêm yên tĩnh không một tiếng động, tôi ngồi bên giường Trình Trạch.

Tôi biết hắn đã lâu rồi nhưng đây là lần đầu tiên nhìn hắn ở khoảng cách gần như vậy.

Giữa không gian buồn chán kia, nhiệt huyết dâng trào của tôi dần trở nên nguội lạnh.

Tôi bắt đầu sợ hãi, tôi không sợ khi mình thổ lộ tình cảm bị hấn cự tuyệt.

Cái tôi sợ chính là hấn sẽ đón nhận.

Giống như Trác Trác tiếp nhận tình cảm của hấn, nhất thời vội vã mà tiếp nhận một phần tình cảm, trong nháy mắt lại phát hiện chúng tôi không hợp nhau. Sau đó chúng tôi chia tay, chúng tôi trở thành những người xa lạ, chúng tôi trở thành nỗi đau không muốn chạm đến của nhau.

Đây là kết cục tôi không tình nguyện nhìn qua nhất, cũng có rất nhiều kết quả tình yêu sai lầm mà tôi không muốn nhìn qua.

Hơn nữa giữa chúng tôi còn một người là Trác Trác, cho dù cô ấy có không xem tôi là bạn đi nữa, tôi cũng không thể không đếm xỉa đến cảm nhận của cô ấy.

** Action 9:

Tôi đợi không bao lâu thì Trình Trạch tỉnh dậy, mở to mắt nhìn tôi, bật mạnh dậy.

Ánh mắt quét một vòng cảm giác cơn say vẫn chưa tan hết, xoa nhẹ thái dương.

Sau một hồi trầm mặc, tôi nói: "Bạn cùng phòng của cậu đang ở trong phòng vệ sinh giặt đồ."

"Ừ." Hấn hỏi, "Cô tới lúc nào vậy?"

"Vừa tới."

"Tìm tôi có chuyện gì sao?"

Tôi buột miệng nói: "Cho tôi mượn dây sạc điện thoại của cậu."

"Điện thoại của cô không phải là Motorola à?"

"Tôi mượn giùm người khác."

Mấy phút đồng hồ sau, tôi cầm dây sạc điện thoại rời đi, bản thân tôi nhất thời kích động vui mừng.

Cho tới bây giờ, tôi vẫn còn vui mừng.

May mắn chúng tôi quý trọng thời gian không vội vã bắt đầu một đoạn tình cảm, nay hẳn chúng tôi dành thời gian cho nhau, học được cách nhớ nhung, học được cách tôn trọng, học được cách quý trọng, học được cách tiến hành một phầ tình yêu là như thế nào.

-- khóa thứ mười --

Không phải toàn bộ tình yêu đích thực đều nhất định phải dừng cảm tiến tới, không đạt được mục đích không thể bỏ qua.

Một người đàn ông tốt không chỉ muốn có được bạn, hẳn muốn bản thân bạn nhiều hơn. . .

Khi một người đàn ông tốt theo đuổi bạn không ngừng nghỉ thì hẳn không nhất định thật lòng thích bạn; hẳn sẵn lòng dừng bước theo đuổi bạn để hiểu bạn, đọc hiểu đến cuối cùng thứ bạn thích là gì, ít nhất hẳn là một người đàn ông tốt!

Tôi tin rằng so với người miệng lưỡi suốt ngày thề non hẹn biển, một người đàn ông tồn tại muôn thuở sẽ không dễ dàng nói lời hứa hẹn "trọn đời trọn kiếp" với bạn, có lẽ càng khôn phép càng đáng tin cậy!

YÊU LÀ THẾ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

14. Chương 14: Vỡng Du (Thế Giới Áo)

Từ khi tình yêu của bạn học tiểu Trình và Trác Trác chấm dứt, một thời gian rất dài hẳn không chủ động liên lạc với tôi, tôi cũng không chủ động liên lạc với hẳn.

Trên QQ cũng không hiện lên gương mặt đáng yêu nữa, tôi nói chuyện với bất cứ ai cũng chỉ nói vài ba câu, không có hứng thú; chơi liên minh cũng không có bất kỳ đại thần nào giúp xoay chuyển tình thế; trong điện thoại cũng không có bất kì tin nhắn ngắn nào của hẳn, cuối cùng tôi quên mất nó đặt ở chỗ nào rồi, mãi đến khi chuông điện thoại vang lên, tôi mới luống cuống đi tìm khắp nơi. . .

Có một số người, nếu người đó chưa từng tồn tại, cuộc sống của bạn chắc chắn sẽ rất phong phú.

Nhưng khi người đó xuất hiện rồi lại biến mất, bạn mới hiểu được cuộc sống vốn dĩ phong phú của bạn sẽ trở nên buồn tẻ vô vị.

**** Action 1:**

Bắt đầu Đại học năm tư, nhà trường xếp "khu trọ tình yêu" cho nghiên cứu sinh ở, sinh viên chưa tốt nghiệp phải don đi, tôi trở về căn gác đã trở thành di tích lịch sử, bạn học tiểu Trình cũng đi thuê phòng ở bên ngoài.

Chúng tôi cũng không còn xuất hiện trước mặt nhau nữa.

Nếu không phải có một lần ở nhà ăn trông thấy hẳn đang ăn cơm ở đằng xa, tôi suýt nữa cho rằng hẳn đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của

tôi, không để lại một chút dấu vết.

Tôi thường tự nói với chính mình: Trong đại học, cuộc sống tình yêu giống như muối trên khay thức ăn vậy, có muối mới có vị, không muối cũng như nước không vị.

Thế mà mỗi tối tôi nằm trên giường, ôm Cậu bé shin trong lòng đi vào giấc ngủ thì miệng vẫn đầy chua xót muốn ăn một thứ đồ ăn gì đó có vị. . .

**** Action 2:**

Năm tư Đại học bài chuyên ngành ít đến thương cảm, tất cả mọi người đều nhàn rỗi đến nhàm chán, tôi không muốn để bản thân rảnh rỗi, bởi vì một người rảnh rỗi sẽ đa sầu đa cảm.

Vì để cho bản thân trở nên bận rộn, tôi chọn môn tự chọn môn tin học văn phòng học song song với môn học chính.

Giữa lúc bản thân bận rộn, tôi lập kế hoạch hoàn chỉnh cho bản thân: Đợi một năm sau, sau khi lấy giấy chứng nhận học vị cấp hai, tôi sẽ tìm một công ty thương nghiệp điện tử, công tác hoạt động trong mạng lưới internet. Sau khi làm việc, tôi sẽ cố gắng tìm một người đàn ông có kinh tế thích hợp, người đó không cần quá đẹp trai, không cần quá thông minh, không cần có nhiều tiền, người đó chỉ cần cho tôi một cuộc sống an ổn, lúc tôi mệt mỏi hoặc đau khổ thì người đó là người đầu tiên cho tôi một bờ vai ấm áp để tôi dựa vào. Tôi và người đó yêu nhau, kết hôn, trải qua những vui buồn khổ đau, cuộc sống vô vị tẻ nhạt nhưng ấm áp. . .

Vì kế hoạch hoàn mỹ cho sau này, tôi rất cố gắng nâng cao chất lượng bản thân, từ sáng đến tối, nếu không phải ở phòng tự học thì tôi đến giảng đường học.

**** Action 3:**

Đông qua xuân tới, đã đến học kỳ sau của năm tư.

Tôi nghe từ miệng Bách Sự Thông Niếp Niếp: bạn học tiểu Trình bị nghiện game online, mỗi ngày đều chơi trò chơi. Mình nhiều lần gián tiếp nghe được hấn đang chơi , ở trong trò chơi hấn là pháp sư có sức chiến đấu mạnh nhất, tên gọi là "Sa ngã vô tội".

Buổi tối hôm đó, tôi chịu không được xúc động muốn tao nhiều hấn, ở quán net dẫn co cả nửa đêm, cuối cùng cũng thành công học được cách chơi game online.

Sau đó tôi đăng ký một tài khoản, chọn một nhân vật siêu đẹp, tiến vào trò chơi.

Ở trong trò chơi, tôi đi qua tìm tòi công hiệu của người chơi, rất nhanh tìm được một ngọn núi đen biển xanh, nghiêng nhìn thác nước xuyên qua phía trước liền tìm được "Sa ngã vô tội".

Hấn một thân áo bào màu xanh thắm đứng bên vách núi, tóc dài tới eo khẽ bay trong gió, hình ảnh thật là cảm động lòng người.

Bởi vì cảnh sắc quá mức tuyệt mỹ, bóng lưng của hấn nhìn qua rất cô độc làm tôi rất muốn tới gần.

Do dự một lát, tôi đi đến bên cạnh hấn, đứng kề vai với hấn.

Có lẽ hấn không ở trước máy tính, hấn không nói với tôi lời nào.

Tôi không kiềm được tính tình, mở miệng hỏi trước: [Cậu ở đây làm gì?]

Hấn trả lời rất nhanh: [Tôi ngắm nhìn ánh nắng chiều. Thời gian tôi ngắm ánh chiều, không muốn làm chuyện gì cả!]

Câu này trích trong truyện khiến lòng tôi đau xót.

Tôi lại hỏi: [Nhìn lâu như vậy rồi, không buồn chán sao?]

[Vô vị, đúng là không nhìn càng vô vị.]

[Tôi cũng buồn chán, nếu không thì tôi cùng trò chuyện với cậu.] Tôi nhấn phím ngồi xuống. Thấy tôi ngồi xuống, hắn cũng ngồi xuống bên cạnh tôi.

Ngày đó, chúng tôi tán gẫu suốt một đêm, nói chuyện gì tôi không nhớ rõ bởi vì tôi không lưu lại cuộc trò chuyện đó, không thể ôn cố tri hương.

**** Action 4:**

Ở trong trò chơi, phần lớn thời gian "Sa ngã vô tội" cùng đồng đội đi đánh Boss cấp cao, tôi không dám đi theo trợ giúp bởi vì tôi biết càng giúp càng rối.

Đợi hắn đánh Boss xong, một mình bỏ đi, tôi liền lảng lạng đi theo sau hắn.

Hắn đi để trước núi, phía xa là tầng tầng lớp lớp núi, thác nước nghiêng nghiêng trút nước xuống, tôi đứng bên cạnh vai kề vai với hắn.

Thời gian sau đó, tôi cuối cùng cũng có dũng khí ảo tưởng, chúng tôi không phải đang nói chuyện về trò chơi mà chúng tôi đang nói chuyện yêu đương.

Vì vậy tôi nhìn về phía màn hình cười toe toét.

Trên màn hình máy tính đột nhiên hiển thị hắn nói với tôi: [Vì lý do gì mà cô không nâng cấp, không đánh Boss.]

Tôi không hề nghĩ ngợi đáp: [Tôi không có tư chất chơi game, từ nhỏ đến lớn bất kể trò chơi nào, chắc chắn tôi sẽ rớt từ vòng thứ nhất. Cậu biết

trò Super Mario chứ? Tối bây giờ tôi cũng chưa từng thấy qua hình dạng cửa thứ hai.]

Hắn lại hỏi: [Vậy tại sao cô lại chơi trò này?]

Tôi nghĩ cả nửa ngày: [Tôi đến xem phong cảnh. Nghe nói phong cảnh chỗ này rất đẹp.]

Hắn: [. . .]

** Action 5:

Thời gian ở trong trò chơi theo "Sa ngã vô tội" đi ăn lúc hỗn loạn rất vui vẻ, từng đêm trong ấn tượng tôi đều cười đi vào giấc ngủ.

Tôi ngây ngốc cho rằng quãng thời gian được yêu một chút sẽ trở thành bí mật mãi mãi trong lòng tôi, đến tối lại nhớ lại khoảnh khắc hạnh phúc đó.

Nhưng không ngờ có một ngày tôi náo nhiệt thấy đau lưng, nhịn không được nói với "Sa ngã vô tội": "Đói bụng quá! Thật muốn ăn một cái bánh bơ ngọt."

Hắn nói: [Cô đói bụng? Chưa ăn cơm tối sao?]

[Ừ, tôi lười, không muốn di chuyển! Nếu bây giờ có người tặng tôi cái bánh ga-tô ngọt, tôi nhất định sẽ gả cho hắn.]

Hắn khinh bỉ tôi: [Cô lấy điều này làm tôn chỉ theo đuổi tình yêu?]

Tôi thở dài: [Nếu lấy đó làm tôn chỉ theo đuổi tôi, sẽ không có ai theo kịp tôi đâu.]

Một giờ sau, một dãy số xa lạ gọi điện thoại tới, nói tôi xuống cửa phòng trọ lấy bánh ga-tô ngọt.

Tôi hoảng sợ, nhìn hình ảnh trắng thanh gió mát trong trò chơi, hỏi: [Bánh ngọt không phải cậu tặng tôi chứ?]

Hắn trả lời: [Phải.]

Tôi hỏi: [Làm sao cậu biết tôi ở đâu?]

Hắn nói: [Lần sau cô có thể không dùng toàn bộ tên ghép lại làm mật khẩu được không? Rất dễ bị trộm.]

Tôi thật sự muốn lấy cái bánh ga-tô ngọt đập chết mình!

** Action 6:

Cầm bánh bơ ngọt trở về, tôi cẩn thận mở ra.

Trên mặt bánh ga-tô ngọt vàng óng, phủ đầy một tầng dâu tây.

Tôi vội vã ném một miếng bơ, ngọt ngào từ trên môi lan ra đến đáy lòng.

Ngọt ngọt tê tê đến tận cả lòng, tôi mặt dày đánh chữ: [Bánh ga-tô rất ngọt, cảm ơn!]

Hắn không trả lời, trực tiếp từ trong trò chơi gửi yêu cầu "kết hôn".

Tôi thiếu chút nữa bị bơ ghen chết.

Quả quyết chấp nhận yêu cầu "kết hôn", tôi hỏi hắn: [Cậu lúc nào thì biết đến tôi?]

Lời thoại vừa gửi đi, tôi phát hiện mình nói không minh bạch, đang muốn bổ sung thêm câu: từ khi nào cậu nhận ra tôi là ai?

Chữ tôi chưa đánh xong hắn đã trả lời: [Từ ngày đầu tiên cô xuất hiện.]

Tôi kinh ngạc hỏi: [Sao cậu phát hiện ra?]

Hắn nói cho tôi biết: [Ngày đó cô hỏi tôi: "Cậu ở đây làm gì?" Tôi trả lời: "Tôi ngắm nhìn ánh nắng chiều, thời khắc nhìn ánh chiều việc gì cũng không muốn làm", người bình thường sẽ không hiểu tôi đang nói gì, nhưng cô lại hiểu.]

Cô lại hiểu.

Ba chữ kia nhìn như đơn giản, nhìn như bình thường, trong đó lại ẩn chứa bao nhiêu sự thấu hiểu lẫn nhau, bao nhiêu ẩn ý, bao nhiêu bất đắc dĩ, ai có thể thực sự hiểu được. . .

Có điều tôi đã quên một việc, thời điểm Tề Thiên đại thánh nói những lời này hẳn vẫn lưu luyến không quên được tình yêu cũ không có kết quả. .

Hắn đã cho tôi hiểu, thì ra tôi cũng không hoàn toàn hiểu hết.

-- khóa thứ mười một --

Nếu một người đàn ông từ trước đến nay chưa từng nói trong lòng anh ấy bạn quan trọng đến nhường nào, cũng chưa bao giờ nói anh ấy vì bạn đã nỗ lực ra sao, thậm chí chưa từng nói: 'Anh thích em' với bạn!

Nhưng anh ấy luôn xuất hiện vào những lúc bạn cần.

Vậy thì chắc chắn anh ấy rất thích bạn!

Người đàn ông như vậy nhất định phải cho anh ấy cơ hội tiếp cận bạn, bởi vì anh ấy hiểu cái gì gọi là - tình yêu!

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

15. Chương 15: Tình Bạn Thuần Khiết

Tôi nhớ từng nghe ai nói: Giữa con trai và con gái không có tình bạn thuần khiết.

Tôi suy nghĩ sâu sắc, những lời này, rất có đạo lý!

Mới lên Đại học, tôi trẻ người non dạ tin rằng giữa con trai và con gái có thể xuất hiện tình bạn trong sáng vĩ đại, ví dụ như tình huynh đệ giữa Niếp ca và Thao đệ, điều đó làm cho hết thảy mọi nữ sinh cảm thấy kính nể. Hiện tại hai người bạn trẻ này đã có thể đánh nước tương rồi.

** Action 1:

Từ ngày bạn học tiểu Trình vạch trần thân phận của tôi, cả ngày tôi ngượng ngùng đi theo hăn ngắm phong cảnh, tinh thoảng cũng làm bộ giả vờ đánh Boss, luyện lên cấp.

Khi tôi nhiệt tình bước vào giai đoạn sơ cấp thì bạn học tiểu Trình bỗng nói cho tôi biết, hăn không hề chơi , tôi khó tin trừng mắt nhìn chăm chăm màn hình máy tính, tay lướt nhanh trên bàn phím: [Cái gì kích động cậu?]

Bạn học tiểu Trình: [Tôi đã từng suy nghĩ chín chắn rằng tôi còn nhiều việc phải làm, không thể tiếp tục mê muội game online được.]

Tôi: [. . .]

Hắn không nghĩ đến cảm nhận của người khác, người khác đã mê muội rồi a!

Hắn con nói: [Với lại tôi sợ nếu tiếp tục nữa tôi sẽ càng ngày càng lún sâu.]

Mới đầu tôi còn ôm một tia ảo tưởng, cho rằng bạn học tiểu Trình chỉ là một lúc xúc động nhất thời muốn bỏ mạng, hắn rất nhanh sẽ không cưỡng lại nổi mê hoặc sẽ chạy về tiếp tục đánh Boss. Giống như rất nhiều nam sinh nói sẽ bỏ thuốc, vài ngày sau lại rút điều thuốc ra hút còn nhiều hơn so với trước; giống như rất nhiều nữ sinh nói cần phải giảm cân, nhưng khi thấy thức ăn ngon liền dứt khoát kiên định chạy tới, kéo cờ nào cũng không kéo ra được.

Nhưng tôi đã sai!

"Sa ngã vô tội" thực sự biến mất khiến bốn bề nổi lên khói thuốc "chiến tranh", mặc cho tôi thỉnh thoảng bị tôi ép buộc khiêng đến, hắn cũng chỉ đứng ở vách núi ngắm phong cảnh.

Tôi cảm rằng, tôi nghiêng rằng, con người này đáng hận nhất chính là hắn có thể kiên quyết đến cùng, cũng có thể quyết đoán vứt bỏ.

** Action 2:

Gần tới ngày tốt nghiệp Đại học, rất nhiều bạn học thuê nhà ở bên ngoài đều dọn về phòng ngủ, bạn học tiểu Trình cũng tạm thời trở về, bắt đầu bận rộn cho đề án luận văn.

"Sa ngã vô tội" biến mất, tôi đi ngao du khắp nơi tìm cũng không thấy hắn, tôi gửi tin nhắn trên QQ và trên điện thoại quấy rầy hắn.

Có lúc tôi nhờ hắn download một bộ phim truyền hình đang nổi, có lúc tôi nhờ hắn giúp lưu mấy cái tài liệu quan trọng.

Tôi thề tôi không có ý gì khác, tôi chỉ là muốn tìm cơ hội nhìn hẳn một cái, mà hẳn bao giờ cũng phối hợp giúp tôi hoàn thành mong muốn nhìn hẳn một cái, xoay người liền đi, không nói một câu dư thừa nào.

Tôi cũng không nói thêm gì với hẳn, bởi vì vừa nhìn thấy hẳn trong lòng tôi liền rối loạn, hoàn toàn mất đi chức năng ngôn ngữ.

**** Action 3:**

Tình cờ tôi nghe được bạn cùng phòng nói chuyện rằng bạn học tiểu Trình ký tên chọn nơi công tác, là đơn vị trực thuộc quốc gia ở thành phố B, cả công việc và thu nhập đều ổn định.

Nhìn trên bản đồ, thành phố B cách thành phố T cũng không đến nỗi mỗi người một nơi. Nhưng từ trước đến nay người có tình bao giờ cũng dễ gặp khó tụ họp; gặp lại lần nữa e rằng như mùa hoa anh đào cũ, cảnh còn người mất.

Tôi cười khở sờ sờ em trai Shin to lớn mà suy nghĩ: "Cha mà muốn đi, phất ống tay áo, không vương áng mây!"

**** Action 4:**

Đêm đó tôi nằm mơ một giấc mơ kỳ quái.

Tôi mơ thấy mười năm sau, lớp chúng tôi họp mặt bạn bè, tôi thấy bạn học tiểu Trình tới, hẳn trưởng thành, chững chạc, cũng đã cưới vợ sinh con rồi.

Tôi nói với hẳn: "Trình Trạch, cậu biết không? Năm chúng ta học Đại học thì tôi có thích cậu, nhưng tôi không có dũng khí thổ lộ với cậu. . . Giả như, tôi nói là giả như, Ngay từ lúc đầu tôi thổ lộ với cậu, cậu có đón nhận tình cảm của tôi không?"

Hắn nhìn tôi vẫn với ánh mắt yên tĩnh như trước: "Chị gái, chuyện cho tới bây giờ, nói những lời này còn có ý nghĩa sao?"

Tôi vỗ một cái thật mạnh vào vai hắn: "Cậu có thể nói một câu tiếng người không!"

Hắn lập tức nói: "Có thể chứ!"

Tôi cười, vỗ từng cái vào vai hắn, nhịn không được mà cười, cười đến sau này gục lên vai hắn mà khóc!

Tỉnh lại trong giấc mơ đau đến tê tâm liệt phế, tôi nhìn phòng ngủ quen thuộc tưởng mình bị ảo giác xuyên không đến thời đại nào đó.

Ash! Xuyên không đến thời nào chứ, rõ ràng là nằm mơ mà!

Nếu không lớp chúng tôi họp mặt, làm gì có bạn học tiểu Trình hả?!

** Action 5:

Buổi tối ngày 12 tháng 6 năm 2003, tôi nhớ rất kỹ ngày này vì hôm sau là sinh nhật của tôi.

Bạn học tiểu Trình gọi điện cho tôi, nói: "Cô cần tôi download phim truyền hình, tôi lưu trong đĩa CD rồi, chừng nào cô lấy?"

Tôi không chút do dự đáp: "Bây giờ!"

Hắn nói: "Tôi đang ở bên ngoài, cổng trường giờ này đóng rồi, tôi không vào được."

"Ồ." Giọng của tôi đầy tiếc nuối.

"Nếu không như vậy đi, tôi ở cửa sau khu trọ của cô đợi cô."

Tôi lập tức vui vẻ. "Được!"

**** Action 6:**

Rất nhiều năm sau, tôi vẫn không quên đêm hè hôm đó, nhiệt độ rất dễ chịu hợp lòng người.

Cách lan can màu xanh lục của trường học, tôi đứng trong sân trường, hẳn đứng ngoài sân trường, chúng tôi vừa nhìn đã thấy nhau, thật lâu thật lâu. . .

Tôi hỏi hẳn: "Chứng nào thì cậu đi báo danh ở đơn vị làm việc?"

Hắn đáp: "Lấy giấy chứng nhận tốt nghiệp xong tôi sẽ đi."

"À."

Tôi không nói tiếp, hẳn xoay người, tôi trông thấy bước chân lưỡng lự của hẳn, có thể cuối cùng hẳn không dừng lại.

Tôi rất muốn đuổi theo hẳn, nhưng cái hàng rào đó đã ngăn cản con đường của tôi.

Nhìn xung quanh người xe đi qua đi lại, một câu: "Trình Trạch, tôi thích cậu!" kia tới bên miệng, tôi lại không biết xấu hổ nói bật ra.

**** Action 7:**

Ngày hôm sau, 13 tháng 6, sinh nhật tôi.

Giữa cảm xúc buồn phiền vì tốt nghiệp, chủ đề của các bạn học là: không biết ngày nào tháng nào mới gặp lại.

Tôi càng ngày càng không thể chịu nổi, trái tim như đang ở trên bếp bị đốt nóng lên, chỉ chốc lát không được an bình.

Đúng lúc bạn học tiểu Trình gửi tin nhắn cho tôi, hỏi tôi muốn quà sinh nhật là cái gì.

Tôi nói: [Cậu muốn tặng gì?]

Hắn nói: [Tôi muốn tặng Cậu bé bút chì Shin người thật, cô muốn không?]

Tôi cố giữ cho suy nghĩ của mình trong sáng, dù sao quan hệ giữa chúng tôi cũng là bạn bè thuần khiết.

Tôi nói: [Tôi mời cậu đi uống rượu, tôi phải say một trận mới được.]

Tôi căng thẳng chờ đợi hồi lâu, hắn mới trả lời: [Tối nay tôi có việc.]

Tôi nói: [Vậy bỏ đi, hôm khác đi.]

Hắn trả lời: [Được, hôm khác.]

**** Action 8:**

Tối hôm đó, tôi một mình trước cổng vườn trường đi tới đi lui.

Tôi muốn đi ra ngoài tìm hắn, đành tự mình lách luật trốn ra cửa sau, sân trường vào ban đêm được canh chừng nghiêm ngặt, anh đại bảo vệ đang canh gác ở cửa, không để cho tôi một chút cơ hội.

Tôi kích động xông ra, leo lên tường nhảy ra ngoài, té xuống cánh tay máu chảy đầm đìa, may mà tôi mặc áo khoác tay dài có thể che đi vết thương.

Tôi nhịn đau tùy tiện chui vào một quán bar. Ngồi ở trước quầy rượu tôi gửi tin nhắn cho bạn học tiểu Trình: [Tôi đang ở quán bar, cậu có thể tới không?]

Hắn trả lời rất nhanh: [Một mình cô?]

Tôi trả lời: [Ừ.]

Hắn lập tức nói: [Chờ tôi mười phút.]

Chưa đến mười phút, hắn đúng hẹn mà tới, mang theo chút hơi men, vừa nhìn là biết hắn từ một bữa tiệc khác đến đây.

Hắn không hỏi tôi tìm hắn có chuyện gì, trực tiếp kéo tôi vào một gian phòng riêng, kêu vài chai bia.

Thấy tôi trầm mặc uống liền mấy chai bia, hắn nhìn không nổi nữa, phá tan im lặng: "Tâm trạng cô không tốt à?"

Tôi nói: "Phải."

"Vì chuyện gì?"

"Vì cậu, muốn đi gặp cậu."

Hắn không nói thêm gì, chỉ nhìn tôi.

Nhớ tới giấc mơ ngược tàn bạo kia, tôi ngửa đầu lại uống một ly bia, cố lấy toàn bộ dũng khí nói: "Hiện giờ chúng ta đã đường ai nấy đi, tôi muốn nghe một câu rõ ràng từ cậu: cậu thích tôi không, từ trước đến giờ đã từng thích tôi chưa. . . vậy thì tôi có thể chết tâm rồi. . ."

Câu hỏi như vậy của tôi chủ yếu là để tiện cho hắn dễ dàng từ chối, cũng vì để cho tôi không quá mất mặt khi bị từ chối.

Nhưng tôi thực sự không ngờ, sau vài giây ngắn ngủi trầm lặng, hắn hỏi lại tôi: "Nếu tôi nói . . . thích thì sao?"

"Hả?"

Hắn đến bên cạnh tôi, cách tôi rất gần, tôi không dám ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy phần ngực hơi phập phồng của hắn: "Anh thích em, từ lâu lắm rồi."

"Anh, sao anh không nói cho em biết sớm?"

"Anh nghĩ rằng mình cần phải làm rõ một số chuyện."

Tôi xoa trán, liều mạng day trán, tôi hoàn toàn không hiểu nổi.

** Action 9:

Đêm đó, hắn nói rất nhiều lời với tôi, rất bộc trực thành khẩn, cũng rất trịnh trọng.

Hắn nói: Hắn đã sớm nhìn ra tôi có cảm giác với hắn, cũng nhìn ra được tôi đang trốn tránh. Hắn không thổ lộ với tôi, bởi vì hắn biết rõ cho dù hắn nói, tôi cũng sẽ không đón nhận hắn, hắn không phải lựa chọn lý tưởng của tôi.

Tôi không nói gì. Hắn nói không sai, thực sự không phải lỗi của hắn.

Hắn nói: Hắn biết rõ tôi cần chính là người đàn ông trưởng thành chững chạc, có trách nhiệm, có thể hứa hẹn trở thành người đàn ông tương lai của tôi, những việc đó hắn đều không làm được.

Hắn nói rất đúng, hắn không làm được.

Hắn nói: Hắn mới hai mươi tuổi, chưa từng yêu đương thực sự, cũng không biết tình yêu có bền lâu hay không, hứa hẹn một đời một kiếp mà nói đối với hắn là gánh nặng.

Tôi cúi đầu sờ lên chén rượu lạnh lẽo, trái tim cũng lạnh theo.

Hứa hẹn một đời một kiếp, cuối cùng hắn không thể cho tôi được!

Sau cùng hắn nói: "Những lời nên nói anh đã nói hết rồi, em cũng hiểu rồi, trở về tìm người đồng hương đi, hắn thích hợp với em hơn."

Tôi nhìn hắn gần trong gang tấc, tôi không xác định tương lai sau này sẽ như thế nào, nhưng tôi khẳng định, hắn đang ở trước mắt tôi, chỉ cần vươn tay là có thể chạm được hắn.

Tôi không chút do dự cầm lấy ống tay áo của hắn, cúi thấp đầu không dám nhìn hắn, nhưng ngữ khí lại kiên quyết không gì sánh được: "Em đồng ý!"

"Hả? Cái gì?"

"Em đồng ý tiếp nhận, coi như không có kết quả cũng được."

Hắn sững sốt thật lâu: "Không phải em nói tình yêu không có kết quả thì không cần sao?"

"Đúng, em không cần. Nếu có một ngày, em và anh chia tay, em nhất định sẽ rất đau khổ, nhưng nếu như em và anh. . . ngay cả thử cũng chưa thử mà đã buông, em nhất định sẽ hối hận suốt đời. Em thà đau lòng, cũng không muốn bản thân hối hận!"

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, tôi đang chờ câu trả lời của hắn, đợi suốt một phút đồng hồ.

Hắn nói: "Em uống nhiều rồi, chuyện này ngày mai nói tiếp."

"Hức. . ."

"Anh tiễn em về phòng ngủ."

Thực ra tửu lượng của tôi tốt lắm, chẳng qua lúc này tôi bị đau đầu mà thôi!

** Action 10:

Cả đêm ngủ không ngon.

Sáng sớm hôm sau, tôi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, tôi bằng tốc độ nhanh nhất có thể bật dậy lấy điện thoại, nhấn nút nghe.

Giọng của bạn học tiểu Trình truyền đến: "Tình rượu chưa?"

Tôi che gương mặt nóng hổi: "Ừ!"

Nhặt nhẻo trong chốc lát, hẩn hỏi: "Lời nói tối qua, em còn nhớ không?"

Tôi kéo dài: "Ừm."

"Lúc này em rút lại vẫn còn kịp."

Tôi ôm di động tựa vào Cậu bé bút chì Shin to lớn trên đầu, giọng nhỏ như tiếng ruồi muỗi: "Nếu như em không có ý định rút lại?"

". . . Đêm nay chúng ta đến quán bar, tiếp tục trò chuyện."

"Hửm?"

Cúp điện thoại, tôi ôm Cậu bé bút chì Shin chờ người suốt một ngày.

Đến bước này, tôi tin hắc câu mà mọi người truyền nhau rằng: lam nhan tri kỉ, lam lên thì tái, hồng nhan tri kỉ, đỏ lên thì thất bại.

--< Bí kíp tình yêu > khóa thứ mười hai --

Nếu bạn tin mình thích người đó, ngàn vạn lần đừng lập tức nói cho hẳn biết, không phải vì giữ sự kiêu căng của con gái, mà là khi dễ dàng có được thứ gì đó, bạn sẽ không coi trọng nó nữa.

Thử tiếp cận người đó, để cho người đó mỗi khắc hiểu bạn, đợi đến khi bạn chắc chắn người đó hiểu bạn thấu đáo, nếu người đó còn không bày tỏ bất cứ cái gì thì bạn trực tiếp thổ lộ đi!

Bởi vì hân rất có thể giống tôi, là một người có phản xạ hình vòng cung cực kì dài!

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

16. Chương 16: Trải Nghiệm Tình Yêu Đầu Tiên

** Action 1:

Đêm hè mát mẻ, gió mát thổi vào mặt, tôi đứng đối diện quán bar Luân Hồi, nhìn thấy bạn học tể Trình đang đi về hướng tôi.

Xem ra tôi rất ít đối mặt nhưng trí nhớ lại khắc sâu gương mặt ấy, không có biểu cảm gì, chỉ vì ánh đèn đường sáng nhạt làm cho người ta có một loại cảm giác đặc biệt ấm áp.

Hắn đi đến bên cạnh tôi, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nắm tay tôi, băng qua đường phố không người.

Con đường kia rõ ràng rất vắng vẻ, ngay cả một bóng người đi qua cũng không có, hướng chi ô-tô, nhưng hắn lại nắm tay của tôi, nắm chặt dặt qua.

Tay hắn nắm tay tôi như tỏa ra hơi ấm, không dao động. . .

** Action 2:

Đi vào quán bar, người phục vụ ở quầy rượu xem ra nhìn tôi với hần rất quen, vừa thấy hần liền hỏi: "Muốn uống rượu gì?"

Hắn nhìn tôi một cái, hỏi: "Nước chanh được không?"

Tôi gật đầu.

Thế là hẳn gọi hai ly nước trái cây, chúng tôi một người một ly, tôi đoán đại khái là hẳn muốn cùng tôi nói chút chuyện quan trọng, hi vọng chúng tôi đều có thể giữ vững tinh táo.

Tối qua dưới mái hiên, chúng tôi mặt đối mặt ngồi đây, rõ ràng đêm rất lạnh nhưng tôi lại cảm thấy rất khô nóng.

"Anh từ lúc nào thì . . . thích em?" Thời điểm tôi hỏi hẳn, gương mặt tôi nóng đến có thể chiêm được trứng.

Hắn cười cười, không trả lời.

"Rốt cuộc là từ khi nào?"

Tôi vẫn không trả lời, tôi vẫn tiếp tục hỏi.

Bị tôi bức không còn đường lui, hẳn thẳng thắn đáp: "Em tính xem, em cho rằng lúc nào thì là lúc đó."

Việc này, cũng có thể do tôi định đoạt sao?

**** Action 3:**

Nhìn ra bạn học tiểu Trình không muốn trả lời, tôi quyết định đổi vấn đề: "Từ lúc nào anh bắt đầu không thích Trác Trác?"

Hắn quay đầu nói với phục vụ bàn: "Cho thêm hai chai bia."

Haizz, tôi lại hỏi điều không nên hỏi rồi!

Uống cạn hai chai bia, bạn học tiểu Trình mới nói: "Anh với cô ấy chỉ là quan hệ bạn học bình thường thôi, anh đối với cô ấy từ trước đến giờ chưa từng nói những điều không nên nói, chưa từng làm những điều không nên làm, vì sao em lại nghĩ anh thích cô ấy?"

"Bởi vì quả quýt kia!" Tôi chất vấn, "Nếu như anh không thích Trác Trác, vậy tại sao anh lại đem quả quýt cho Trác Trác, không cho em?"

Bạn học tiểu Trình nghiêm túc suy nghĩ một lúc lâu, hỏi một câu tôi thiếu chút nữa học máu: "Quả quýt nào?"

Tôi uống một hớp nước chanh, nén máu sắp phụt ra: "Chính là thời gian Đại học năm hai, anh gặp em với Trác Trác, anh đem quả quýt trong tay cho Trác Trác, duy nhất một quả, lại đem cho cô ấy."

"Có chuyện này sao? Anh không nhớ."

Tôi: "... "

Chuyện tình tôi khắc sâu trong trí nhớ một đời, hẳn lại có thể hoàn toàn không có chút ấn tượng.

Hắn nhìn ra tôi để bụng chuyện quả quýt kia, vừa cẩn thận suy nghĩ, nói với tôi: "Nếu quả thật có chuyện này, như vậy với suy luận lô-gíc của anh: lúc đó anh nhất định nghĩ cho hai người bạn em, cô ấy gần anh nhất, anh thuận tay đưa cho cô ấy, sau đó cô ấy nhất định sẽ chia cho em một nửa."

Trác Trác quả thực là chia cho tôi một nửa, thế nhưng chuyện đó không quan trọng, quan trọng là một nửa đó Trác Trác chia cho tôi chứ không phải hắn.

Tôi lại hỏi: "Vậy sao anh không chia đôi quả quýt ra, cho em một nửa, cô ấy một nửa?"

"Chỉ là một quả quýt thôi mà, anh còn phải trịnh trọng chia nửa nó ra, chia cho hai nữ sinh, em cho rằng anh nhàm chán như vậy sao?"

Nói thật, hẳn không phải là một nam sinh nhàm chán như vậy.

Bạn học tiểu Trình còn nói: "Còn nữa, với tư duy lô-gíc của anh, nếu muốn tặng quýt cho nữ sinh, anh nhất định sẽ mua mười ân tám cân để tặng, sao lại chỉ mua một quả. . . Anh lúc đó nhất định là tiện tay đưa, không hề suy nghĩ gì."

"À. Vậy lúc đó trong đầu anh nghĩ gì?"

Bạn học tiểu Trình lại nói với phục vụ: "Cho thêm hai chai bia nữa đi."

Ash? Tôi lại nói điều không nên nói rồi sao?

** Action 1:

Tôi đang định hỏi rớt cuộc hăn với Trác Trác đã từng lui tới với nhau chưa, lần đó "bữa cơm tất niên" đã xảy ra chuyện gì, nhìn thấy hai chai bia nữa lại cạn đáy, ánh mắt của hăn có phần mơ màng, tôi quyết định lần sau lại hỏi.

Sau đó tiểu Trình đưa tay nắm chặt lấy tay tôi đặt trên bàn.

Hăn nói với tôi: "Nhiều năm như vậy đã là quá khứ rồi. Chỉ còn một tháng nữa anh phải đi rồi, đi đến thành phố khác. . . Vì sao bây giờ em lại đến tìm anh?"

"Em, em biết bây giờ không phải là thời điểm thích hợp, chúng ta sắp tốt nghiệp, đây là thời điểm tốt nhất để chấm dứt một đoạn tình cảm, mà không phải bắt đầu. . . Nhưng mà chuyện này không quan trọng, quan trọng là anh có muốn ở cùng với em hay không?"

Hăn không trả lời lại tôi.

Nhưng tôi có thể đọc hiểu sự do dự của hăn.

Hắn từng nghĩ tới, có thể khi đó tôi không có dũng khí, lựa chọn trốn tránh.

Hiện tại, tôi không muốn trốn tránh, chúng tôi cần phải đối mặt với rất nhiều vấn đề, không cách không gian, khoảng cách giữa hai bên, còn có rất nhiều rất nhiều trở ngại khác không biết nữa, đây không phải là một khởi đầu tốt đẹp, nhất định là rất khó để có một kết thúc tốt đẹp. . .

** Action 5:

Chúng tôi ngồi ở quán bar đến khi khu nhà trọ sắp đóng cửa.

Hắn tiễn tôi về trước cửa nhà trọ, tôi đang định đi vào nhà trọ, hắn đột nhiên lại giữ chặt tay tôi.

Tôi vừa quay đầu, nụ hôn của hắn rơi xuống.

Đôi môi mềm mại nhẹ nhàng đụng chạm, chính là đụng chạm, tôi nhất thời có cảm giác như bị điện giật.

Đêm hè gió đặc biệt dịu dàng. . .

Nụ hôn này, chỉ là lướt qua, không có tìm kiếm sâu hơn.

"Chúng ta thử một chút xem." Hắn nói bên tai tôi.

"Thử cái gì?"

"Thử một lần yêu không chia tay."

"Không chia tay. . . "

"Không chia tay!"

Một chiều kia, tôi không ngừng liếm môi, cảm giác môi vẫn còn tê dại, không phải bị trúng độc rồi đấy chứ?

** Action 6:

Nửa đêm, tôi ôm em trai Shin trần trọc, di động vang lên.

Nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, tôi vui mừng bấm nút nghe. "A lô. . ."

Giọng của bạn học tiểu Trình vang lên bên tai: "Tối mai có rảnh không?"

Tôi nhẹ nhàng liếc các bạn cùng phòng ngủ say trên giường, nhỏ giọng nói: "Có chuyện gì sao?"

"Muốn hẹn em đi xem phim."

". . . Anh không phải lại chơi bài thua đấy chứ?"

Tôi lơ mơ nghe thấy giọng của hấn thoáng chứa ý cười: "Nếu không phải thì sao?"

Tôi nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu: ". . . Cũng đi."

"Ngày mai, à, là năm rưỡi chiều nay, anh ở cửa tầng ba chờ em, anh đi trước năm phút sẽ gọi nhắc em."

"Không cần nhắc, em không quên đâu." Tôi nhìn Trác Trác một cái, "Hay là anh đến rạp chiếu phim chờ em đi."

"Ừ, được rồi."

Tôi đang chuẩn bị cúp điện thoại lại nghe thấy hấn nói: "Anh ngủ không được. . ."

"Em cũng vậy."

"Chúng ta trò chuyện một lúc đi."

"Được."

Sau đó chúng tôi bắt đầu nói chuyện, nói chuyện gì tôi hoàn toàn không nhớ rõ, chỉ nhớ tôi trùm mền nói chuyện với hần rất vui vẻ, cười đến mức chết ngộp luôn vẫn không bỏ điện thoại xuống được.

Về sau lúc tôi ngủ, tỉnh dậy vẫn thấy điện thoại ở bên tai.

** Action 7:

Tôi với bạn học tiểu Trình đi xem phim lần thứ hai, là ngôi sao lớn

Bộ hài kịch ngôi sao lớn này, không ngoài ý muốn làm cho tôi khóc thành dòng lớn.

Tử Hà tiên tử nói: "Ta đã đoán trước được bắt đầu nhưng lại không đoán được kết thúc. . . "

Tôi ôm khăn giấy nước mắt chảy đầy mặt, bạn học tiểu Trình chìa tay ôn lấy vai tôi, an ủi vỗ lưng.

Tôi đang cực kỳ bi ai muốn chết, có bạn trai hào phóng dâng hiến bờ vai, tôi đương nhiên không khách khí hưởng dụng một phen.

Hần vừa nói bên tai tôi: "Em biết không? Lần đầu tiên anh hẹn em đi xem phim, em cứ khóc, anh cứ nghĩ. . . "

"Nghĩ gì?"

"Nghĩ anh cần phải cho em mượn vai dùng."

Tôi chùi nước mắt hỏi: "Vậy sao anh lại không cho em mượn?"

"Anh sợ em không trả."

Tôi cố không bật cười: "Thật nhỏ mọn."

"Thật ra anh sợ nhất chính là. . . Anh không muốn làm cho em trả lại."

Biết rõ bạn học tiểu Trình đối với tôi tính tình "hào phóng", tôi càng tin tưởng vào tương lai sau này hơn nữa!

-- khóa thứ mười ba --

Có người thường hỏi tôi: Tình yêu có hạn sử dụng sao?

Tôi cho rằng có. Giống như đồ ăn có hạn sử dụng, tình yêu cũng vậy, cũng sẽ biến chất, ăn vào thì vô vị, bỏ thì lại tiếc.

Nhưng giống như vậy, tình yêu cũng giống như thức ăn, có thể trải qua một số phương pháp để tăng hạn sử dụng cho nó.

Ví dụ như chọn thời gian ướp lạnh thấp, thêm muối làm tăng hương vị, hoặc bỏ thêm một chút chất bảo quản. . .

Tóm lại phương pháp có rất nhiều, phải xem phải có tâm ý "bảo quản" không mà thôi!

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

17. Chương 17: Thời Điểm Tiến Tới Tình Yêu

** Action 1:

Trước ngày tốt nghiệp, hướng dẫn viên triệu tập toàn bộ sinh viên tốt nghiệp lần cuối để mở Đại hội, giảng về một số biện luận tình yêu.

Tôi nhớ Đại hội lần đó có hơn hai trăm người, ngồi đầy bậc thềm phòng học.

Tôi muốn một lần nhìn lại tất cả bạn học của mình, những người đã cùng học chung với tôi suốt bốn năm, những người tôi quen biết, không quen biết, nói chuyện nhiều, chưa từng nói chuyện. Ai ngờ tôi vừa quay đầu lại liền nhìn thấy bạn học tiểu Trình, ánh mắt của tôi bỗng dừng cứng đờ.

Không biết là vô tình hay cố ý mà chỗ ngồi của bạn học tiểu Trình lúc này vừa đúng góc độ mà lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau.

Người vẫn như trước nhưng mối quan hệ đã không còn giống trước.

Tôi không khỏi xúc động muôn vạn lần!

Vì giữ dáng vẻ khiêm tốn, tôi giả vờ không để ý đến hẳn, yên lặng quay đầu lại, giả vờ nói chuyện say sưa với Niếp Niếp: "Thời tiết hôm nay thật tốt ha!"

Niếp Niếp nhìn ra ngoài cửa sổ: "Đẹp? Trên trời rất nhiều mây đen!"

Tôi: " . . . "

Lúc này bạn học tiểu Trình đưa tay chọc chọc vai tôi, thấy tôi không có phản ứng, lại chọc chọc.

Tôi bình tĩnh ngoảnh lại, bình tĩnh liếc hẳn một cái: "Bạn học, có chuyện gì sao?"

Hắn từ dưới hộc bàn đưa ra một túi quýt, đặt lên bàn, ít nhất phải tám cân mười cân: "Mời em ăn quýt!"

Tôi nhất thời đánh mất khả năng nói.

Nam sinh ở bên cạnh vừa nhìn thấy quýt vàng óng, phản ứng nhanh nhẹn, động tác mạnh mẽ, trong nháy mắt cướp hơn phân nửa số quýt trong túi.

Tôi nhanh tay lẹ mắt ôm lấy số quýt còn lại, chia cho Niếp Niếp bên cạnh, Phì Phì, còn có Trác Trác.

Trác Trác nhận quả quýt xem một cái, lại quét mắt nhìn bạn học tiểu Trình, đem quả quýt đặt lên bàn.

Tôi cúi đầu tách quả quýt bỏ vào miệng, quýt rất ngọt, gọt đến mức miệng tôi bất giác cong lên.

Bỗng nhiên tôi nghe thấy có người hỏi hẳn: "Trình Trạch, hôm nay cậu lên cơn hay sao mà lại mua quýt? Cậu không phải không thích ăn quýt sao?"

Hắn đáp: "Thiếu nợ cô ấy, nếu không trả, cô ấy sẽ nhớ một đời."

Mọi người hình như có chút hiểu "À!" một tiếng.

Tôi quay đầu, hừ lạnh với hẳn: "Ai nói? ! Tôi ăn xong rồi cũng sẽ nhớ một đời!"

Về sau, mỗi khi tôi đề cập tới chuyện quả quýt kia, hẳn đều sẽ cảm khái vô hạn mà nói: "Thực sự là một quả quýt dẫn đến án mạng. . . không, án oan!"

**** Action 2:**

Biện luận tốt nghiệp suôn sẻ kết thúc, ...

Chia cách sắp đến, cơm chia tay hết đợt này đến đợt khác không dứt, tiệc của lớp, của đồng hương, của bạn chung phòng, của bạn bè, tóm lại là một lần tiếp xúc là một lần ăn.

Tôi với bạn học tiểu Trình từng người riêng lẻ đi bên ba khắp các loại tiệc, muốn nói chuyện yêu đương một chút cũng không có cách nào nói được.

Nhưng mỗi tối trước khi đi ngủ, hẳn đều gọi điện cho tôi, nhờ hơi rượu mà nói rất nhiều rất nhiều lời, nói đến khi hẳn ngủ thiếp hoặc tôi ngủ thiếp đi, hoặc là điện thoại của hai người hết pin thì cuộc trò chuyện mới ngưng hẳn.

Ngày trước tôi đâu có phát hiện hẳn nói nhiều như vậy!

**** Action 3:**

Chia cách nối đuôi nhau mà tới, những bạn học chung đụng với nhau bốn năm ấy, bạn cùng phòng, bạn bè, lần lượt từng người rời khỏi Đại học T lại lần nữa chạy về phía hướng tới nhân sinh của họ.

Tôi gần như ngày nào cũng phải ra nhà ga, lưu luyến ôm chặt các cô bạn, vẫy tay, tạm biệt.

Tiền Niếp Niếp đi thì cô ấy bỗng nhiên ôm lấy tôi: "Thực ra bọn mình đều muốn hung hăng đòi Trình Trạch một bữa cơm, nhưng khi nhìn cậu

luôn không muốn công khai mối quan hệ của các cậu, bọn mình đành phải nhin. Nhớ kỹ, cái ngày hai người kết hôn, nhất định phải mời bọn mình một bữa cơm!"

"Các cậu đã sớm biết?" Nước mắt cả kính của tôi bị cô ấy làm cho khô cạn.

"Cậu cho rằng bọn mình đều là kẻ mù hết sao? Mấy ngày nay, mỗi lần cậu nhìn thấy hãn khuôn mặt đều cười tươi như hoa đào vậy!"

Tôi ảo não cúi đầu để lộ gương mặt đỏ ửng của mình.

Niếp Niếp cùng với Thao đệ tiến lên xe lửa, trước khi lên xe còn ôm tôi một cái: "Bọn mình hãy cùng nhau hạnh phúc nhé!"

Tôi ra sức gật đầu: "Đều phải hạnh phúc!"

Theo tiếng còi chói tai vang lên, xe lửa chậm rãi rời đi, nước mắt của tôi cuối cùng cũng không kìm nổi mà rơi xuống.

Xoay người, tôi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đứng cách đó không xa.

Hãn đến gần tôi, đưa cho tôi một tờ khăn giấy.

Trái tim tôi lại ấm áp. "Sao anh lại ở chỗ này?"

"Tiễn em." Hãn nói.

Tôi lại hỏi: "Chờng nào thì anh đi?"

Hãn do dự một chút, nói: "Ngày mai anh phải về nhà một chuyến, sẽ quay về nhanh thôi."

"Ừm!"

Trong lòng chua xót, chỉ là tạm xa nhau một thời gian ngắn mà tôi đã bắt đầu đau lòng rồi.

**** Action 4:**

Ngày hôm sau, tôi tiễn Trác Trác đi, tôi đã từng là bằng hữu tốt nhất.

Ngày kia cô ấy đi, có mưa, bạn trai của cô ấy tới đón cô ấy, cô ấy lạnh nhạt theo sát tôi nói một tiếng "tạm biệt", căng chiếc ô màu trắng đi xa, chiếc váy màu lam nhạt dính nước trong veo nhưng lạnh như băng.

Tôi đứng trước cửa nhà trọ, nhìn cô ấy lên xe, giọt mưa rơi xuống cửa xe làm mờ đi khuôn mặt của cô ấy, tôi cố giữ bản thân không khóc, không được rơi lệ, nhưng nước mắt vẫn rơi xuống.

Thời điểm xe hơi lăn bánh, tôi rất muốn đuổi theo nói với Trác Trác: người tôi thực sự thích là Trình Trạch, nhưng tôi chưa từng muốn tranh dành với cô ấy, tôi thực sự xem cô ấy là bạn tốt. . .

Song, tôi không nói gì cả.

Đây là cuộc sống, trong cuộc sống có rất nhiều lời thoại, chúng ta thà chôn vùi nó dưới đáy lòng cũng không muốn nói ra.

Về sau, tôi với Trác Trác thỉnh thoảng có gọi điện cho nhau nhưng không hẹn ngày gặp mặt:

Về sau nữa, ở trên QQ chúng tôi chỉ nói vài câu hỏi thăm đơn giản với nhau.

Về sau nữa, không còn liên lạc với nhau nữa. . .

Cho tới bây giờ, tôi chưa gặp lại cô ấy, không biết cô ấy sống có tốt không, nhưng tôi tin, cô gái thông minh như cô ấy nhất định sẽ sống hạnh phúc!

Có một số tình bạn giữa những người phụ nữ, tựa như những bông hoa nở trong căn phòng ấm áp, khi nở thì hương thơm hấp dẫn lòng người, nhưng khi trải qua mưa gió lại không chịu được bị kịch.

**** Action 5:**

Về đến phòng ngủ trống rỗng, tôi bỗng nhiên nhớ bạn học tiểu Trình, lấy điện thoại muốn gọi cho hắn mới nhớ ra hắn đã về nhà rồi.

Tôi trong nháy mắt cảm thấy trà không nhớ cơm không nghĩ, không biết hắn đang làm gì, khi nào tôi mới có thể nhìn thấy hắn.

Thế là, một buổi sáng tôi đứng ngồi không yên, luôn liếc mắt nhìn di động, muốn xác nhận pin vẫn đầy, di động có tín hiệu hay không.

Cuối cùng tôi nhịn không được, gửi một tin nhắn cho hắn: [Đang làm gì vậy?]

Hắn trả lời lại rất nhanh, vẫn như trước, lời ít ý nhiều: [Nhớ em.]

Nhìn chăm chăm hai chữ trên màn hình điện thoại, tôi trong nháy mắt nhiệt huyết dâng trào.

Tôi hoàn toàn không suy nghĩ gì, chạy thẳng đến nhà ga mua một vé đến nhà bạn học tiểu Trình.

Đợi cho đến khi xuống xe lửa, đứng trước nhà ga nhìn người qua kẻ lại, hoàn toàn không tìm thấy phương hướng, tôi mới bắt đầu lo lắng đến vấn đề mấu chốt: Tôi đi tìm hắn như thế nào đây?

Vì đạt tới hiệu quả surprise, tôi cố gắng nhớ lại, nhớ lại lời hắn nói nhiều năm về trước: gần nhà hắn có một quán internet, gọi là quán net phát triển. Ngày trước hắn thường lên mạng ở quán net đó để nói chuyện cùng tôi.

Hắn còn nói qua, gần nhà hắn có một cửa hàng bánh bao Thần Quang, hồi nhỏ em hắn cực kỳ thích ăn, nửa đêm không ngủ được sẽ kéo hắn đi ăn bánh bao. . .

Tôi đánh xe không biết qua bao nhiêu cái ngã tư, cuối cùng cũng tìm thấy cửa hàng bánh bao Thần Quang và quán net phát triển, lúc đó trăng tròn đã lên cao.

Tôi vội vã chạy vào quán net, vừa vào đã tìm thấy chỗ ngồi.

Sau đó tôi mới rút điện thoại ra gửi cho hắn một tin nhắn: [Em ở quán net phát triển chờ anh.]

Tôi hưng phấn đợi một lúc lâu, vẫn không thấy trả lời, đoán chừng di động không có trong tay hắn.

Tôi để điện thoại di động xuống, đăng nhập liên kết vào trò chơi, tôi đánh bài đánh tới quên cả thời gian, bỗng có cảm giác bất thường truyền tới trung khu thần kinh, tôi quay đầu, trông thấy người thầm thương nhớ mấy ngày qua ở ngay sau lưng mình, hắn mặc áo sơ mi màu đen, càng tôn thêm vẻ tĩnh mịch như đêm. . .

Tiếng động lớn trong phút chốc khiến quán net trở nên yên tĩnh, tôi gần như có thể nghe thấy hơi thở của hắn, vừa rối loạn vừa gấp rút.

Giống như trái tim của tôi.

Tôi cố tình làm bộ dạng bình tĩnh cười cười: "Anh tới nhanh vậy sao? Em đang định lập kế hoạch tìm soái ca nữa đó!"

"Em giữ sức mà vạch kế hoạch của anh đây này!" Hắn nắm chặt tay tôi, kéo tôi ra khỏi quán net.

Đi đến trước cửa, tôi kêu to: "Chờ một chút, em còn chưa trả tiền!"

"Ông chủ sẽ ghi nợ cho anh."

" . . . "

Tôi không nói gì, bởi vì hai chân vừa mới bước ra khỏi cửa quán net, hần ấn tôi lên bức tường bên cạnh, chặn miệng tôi lại, chặn không còn chỗ hở.

Đừng hỏi tôi chặn bằng cách nào, các người biết mà.

Ánh trăng đêm đó rất đẹp, trăng tròn sáng tỏ, làm cho tôi nhớ mãi không quên.

Năng lực biểu đạt cảm xúc bằng lời nói của tôi không tốt, nếu không phải muốn miêu tả một chút cảm giác lúc đó, tôi chỉ có thể nói một câu -- Cả đời này, không thể không là hần!

** Action 6:

Không nhớ rõ qua bao lâu, hần buông tôi ra, xen lẫn hơi thở bất ổn, hần hỏi tôi: "Em ăn tối chưa?"

Tôi nhất thời cảm thấy đói bụng. "Bữa trưa em còn chưa ăn!"

Hần thở dài thật sâu, dẫn tôi đi ăn bữa trưa kiêm bữa tối.

Ăn uống no say, chúng tôi nắm tay nhau, đi qua ngã tư xa lạ.

Hần nhất nhất giới thiệu với tôi, nói cho tôi biết những nơi hần thường đến, những địa điểm yêu thích của hần, những nơi khắc sâu trong trí nhớ của hần. . .

Tôi nghiêm túc lắng nghe, nghiêm túc ghi nhớ.

Hắn còn giới thiệu với tôi cha mẹ hắn, người thân, tiểu Phát, đó là lần đầu tiên tôi nghe hắn nói cha hắn là một người nghiêm khắc, mẹ hắn là một người hiền hậu, tuy chỉ miêu tả ngắn gọn nhưng tôi cũng nhìn ra được đây là một gia đình đầm ấm hạnh phúc viên mãn.

Sau đó hắn còn ép tôi nhớ số điện thoại cố định của nhà hắn.

Tôi hoài nghi: "Sao phải nhớ?"

Hắn nói: "Điện thoại cố định nhà anh không bao giờ đổi, em nhớ cho kỹ, sau này có cơ hội thì dùng đến."

Tôi yên lặng ghi nhớ trong lòng, đến nay vẫn không quên.

.....

Rất nhiều năm sau, tôi hiểu được một đạo lý, phụ nữ căn bản không nên hỏi một người đàn ông: Rốt cuộc anh có yêu em hay không? Rốt cuộc anh có muốn cùng chung thuyền với em không?

Bởi vì bạn chỉ cần dùng trái tim cảm nhận, nhất định tìm được câu trả lời qua lời nói và hành động của người đó.

Đương nhiên, mặc dù tôi hiểu được đạo lý này, nhưng tôi vẫn khẳng định mỗi tháng ít nhất hỏi một lần, cho đến ngày hôm nay.

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

18. Chương 18: Yêu Người Con Trai Kiêu Ngạo Đáng Yêu

Trên đời này có một loại đàn ông, hãnh vô cùng phiến, hãnh không nói 'anh yêu em', nhưng hãnh rất biết cách dụ dỗ lừa gạt cho bạn vui; hãnh lúc nào cũng ghét cái này cái kia của bạn, nhưng hãnh chưa bao giờ nghĩ tới việc bỏ rơi bạn; hãnh thích nhất là bắt nạt bạn, nhưng hãnh tuyệt đối không cho người khác ức hiếp bạn. . .

Có người gọi loại đàn ông này là ngạo kiêu(*), tôi gọi là - Phiến Nhân

(*): Ngạo kiêu: Ý nói những người kiêu ngạo một cách đáng yêu)

Thực tế chứng minh, nói lời yêu đương với loại đàn ông này, bạn phải có một khối sức mạnh vô địch và trái tim không thay đổi, nếu không chỉ cần một phút đồng hồ thôi bạn sẽ muốn vứt bỏ hãnh!

** Action 1:

Đêm lạnh, tôi và bạn học tiểu Trình cứ đi thẳng về phía trước, cứ đi thẳng, không biết đi qua bao nhiêu con phố, tôi không cảm thấy chút mệt nào.

Người đang yêu, ngay cả chuyện thực sự nhàm chán nhất, cũng có thể làm tăng thêm hương vị cho nó.

"Rốt cuộc là khi nào anh đi?"

Tôi cố ý dùng giọng điệu nhỏ nhẹ hỏi hãnh, che dấu đi nội tâm nặng nề của mình.

Nghĩ đến việc hăn muốn đi, tôi sợ hãi tột cùng, Sợ đoạn tình cảm vừa mới bắt đầu, chưa kịp ấm lên đã bị khoảng cách thử thách. Sợ giấc mộng đẹp này sẽ sớm tỉnh lại, tôi cùng với chỗ người yêu, cuối cùng mỗi người một nơi. Nhưng cuối cùng tôi không thể trốn tránh.

"Anh quyết định trái với điều hẹn ước, không đi công tác nữa."

Đáp án của hăn khiến cho tôi như bị sét đánh, không, là kinh hỉ vạn phần. "Cái gì! Anh vừa mới nói gì?"

"Anh không đi công tác nữa. Anh muốn ở lại thành phố T, thi nghiên cứu sinh."

Tôi mở to mắt nhìn hăn, kinh ngạc quá đột ngột, tôi nhất thời không thích ứng được, cảm giác như mình nghe lầm: "Anh thực sự không đi nữa?"

"Không đi. Anh đã nói với ba mẹ rồi, họ tôn trọng quyết định của anh."

Khoảnh khắc đó, buổi tối đó như hé ra một tia pháo hoa rực rỡ sáng chói, ánh sao trên trời như đổ xuống.

Hăn ôm chặt vai tôi, chậm chậm đi về phía trước, giống như đi lơ lửng giữa những tầng mây.

....

"Sao anh lại quyết định ở lại thành phố thi nghiên cứu?" Tôi hỏi.

Hăn giả vờ thâm sâu đáp: "Trong lòng anh có một Thiên Bình. Mỗi khi phải đưa ra quyết định, anh sẽ đem hai chuyện đó lên Thiên Bình cân cho kỹ, Thiên Bình hướng về bên nào anh sẽ theo bên đó, cho nên. . ."

Trong lòng tôi tràn đầy mong chờ chờ câu nói tiếp theo của hăn, lại nghe thấy hăn nói: "Anh cảm thấy em nên giảm cân một chút."

Con người này, lời ngon tiếng ngọt có thể nói như vậy sao?!

"Đáng ghét! Phiền Nhân!" Tôi vung tay muốn đánh hắn, bị hắn né được, tôi kiên định đuổi theo quyết đánh hắn, đuổi tới nơi không thấy ánh sáng, cuối cùng tôi cũng đuổi kịp hắn. Chân tôi loạng choạng đứng không vững, liền ngã vào lòng hắn. . .

Gió đêm thổi tung mái tóc, cũng thổi tung lòng người.

Đêm, từ khi có hắn, không còn cô đơn nữa.

Sau đó, bạn học tiểu Trình giúp tôi tìm chỗ ở, lại đem bạn học trung học tới giúp, hắn mới yên tâm rời đi.

Đêm đó, tôi với bạn học trung học của hắn nói rất nhiều chuyện, câu nói tôi ấn tượng sâu sắc nhất là: "Hắn tuyệt đối là một người đàn ông tốt đáng để gả!"

** Action 2:

Tốt nghiệp Đại học rồi, phòng ngủ đã từng trống không, những thứ khác ngoài phòng học đã từng làm đề cương luận văn đã bị con trai chiếm dụng, mà tôi cũng không buồn phiền, bởi vì người quan trọng nhất của tôi đã ở lại với tôi rồi.

Học kỳ mới bắt đầu, tôi với bạn học tiểu Trình chính thức yêu đương với nhau, chính là loại sáng tối có nhau, yêu thương như hình với bóng.

Nói lời yêu thương với bạn học tiểu Trình ngạo kiều, bạn đừng mộng tưởng nghe từ miệng hắn nửa câu lời ngon tiếng ngọt, Nhưng tôi hết lần này tới lần khác muốn nghe.

Một ngày tự học nào đó, tôi bỗng muốn nghe lời ngon tiếng ngọt, chỉ chỉ người đẹp ngồi ở bên trái hỏi bạn học tiểu Trình: "Nhìn kia, bên kia có

một mỹ nữ, xinh đẹp không?"

Hắn buông cuốn sách toán học đề tài của Trần Văn Đăng xuống, trong lúc cấp bách nhìn lướt qua: "Anh không thích loại nữ sinh bộ dạng không ấm áp."

"Ấm áp? Bộ dạng như thế nào mới là ấm áp?"

Hắn lôi trong cặp tôi ra một cái gương nhỏ, đưa cho tôi: "Tự em nhìn đi!"

Tôi mếu máo: "Khen em một câu xinh đẹp anh chết chắc?"

Hắn chỉ chỉ khoảng trống phía sau: "Ra sau ngồi đi, anh tới là để học không phải đến nhìn mỹ nữ."

Lời này của hắn là có ý gì chứ?

**** Action 3:**

Lại một ngày kia, tôi lại muốn nghe lời ngon tiếng ngọt, quay đầu cướp cuốn sách ngoại ngữ trong tay bạn học tiểu Trình, hỏi nhỏ hắn: "Anh yêu em không?"

"Không phải hôm qua em đã hỏi rồi sao?"

Tôi mếu máo: "Nhưng ngày hôm qua anh chưa trả lời em nha!"

"Đó là bởi vì ngày hôm trước em cũng hỏi câu đó, hôm kia cũng hỏi, ngày nào em cũng hỏi."

Tôi càng mếu máo: "Nhưng có bao giờ anh trả lời em đâu."

Hắn bất đắc dĩ thở dài, hỏi tôi: "Hôm nay em muốn ăn gì, loại lẩu nào? Không phải ngày hôm qua em nói muốn đi ăn sao?"

"Được, bây giờ chúng ta đi đi!"

"Đi thôi."

Lúc này chúng tôi nói đến đâu rồi?

** Action 4:

Lại mấy ngày sau, tôi quay đầu vừa muốn nói chuyện cùng hẳn, bạn học tiểu Trình đã trực tiếp hỏi tôi: "Hôm nay em lại muốn ăn gì?"

Tôi nghĩ lại mấy ngày nay tiền tiêu phí quá nhiều nên xây dựng ý kiến hết sức thiết thực: "Hôm nay em sẽ nấu cơm cho anh, về nhà anh đi!"

"Hả? Em còn biết nấu cơm?" Bạn học tiểu Trình không tin, nhìn lướt tôi từ trên xuống dưới.

Tôi cười hì hì gật đầu: "Biết chứ!"

Đọc đường mua thức ăn, tôi nói cho hẳn biết: Từ nhỏ mẹ tôi đã dạy dỗ vô cùng tốt, theo tôi nhớ thì mẹ hay nói thế này:

"Tâm Tâm, con đi lau chén đi, nếu con không lau chén, sau này ai cưới phải con người ta sẽ ghét con cho mà xem."

"Tâm Tâm, giúp mẹ xỏ chỉ nào, con mà không biết xỏ kim, sau này đem con đi gả, người ta sẽ ghét bỏ con cho mà xem."

"Tâm Tâm, bữa sáng con phải tự làm, con mà không làm cơm, sau này đem con đi gả, người ta sẽ ghét con cho mà xem."

"Tâm Tâm, phải học thật giỏi, con học không giỏi sau này đem con đi gả người ta sẽ ghét con cho mà xem. . ."

Hắn kiên nhẫn nghe tôi thuật lại nửa giờ, kiên định nói: ". . .Bà ấy thực sự là mẹ em."

Vì có được sự khen ngợi của hắn, tôi bận rộn hơn nửa ngày, mua đồ dùng nấu ăn, mua gia vị, mua thức ăn, ở trong bếp loay hoay đến tối. . .

Cuối cùng, tôi bưng lên món sở trường nhất là cà chua xào trứng và tiêu xanh xào thịt từ phòng bếp đi tới, trong lòng tôi tràn đầy mong đợi lời khen ngợi của hắn.

Thế nhưng, sự thật bao giờ cũng tàn khốc.

Hắn ăn một miếng cơm: "Cơm quá nhão, để nước quá nhiều."

Hắn lại ném một miếng cà chua xào trứng: "Anh không thích ăn cà chua, quá chua."

Hắn lại tiếp tục ném món tiêu xanh xào thịt: "Món này cũng tạm, nhưng quá nhạt."

Tôi tui thân ném một miếng tiêu xanh, vừa mặn vừa cay: "Khẩu vị của anh cũng quá nặng đó!"

**** Action 5:**

Ba ngày sau khi bị bạn học tiểu Trình xoi mói, tôi cuối cùng cũng không thể nhẫn nhịn được nữa: "Con người anh sao có thể đáng ghét như vậy chứ, em chịu nhiều đau khổ nấu cơm cho anh, anh còn bới móc chọn ba nhạt bốn!"

Hắn kéo tôi ngồi cạnh hắn, lấy thái độ nghiêm túc hỏi tôi: "Em nấu cơm cho anh, có phải là để thỏa mãn nhu cầu ăn uống của anh không?"

"Phải!"

"Như vậy, anh không phê bình khách quan một chút làm sao em biết anh thích ăn cái gì? Thích mùi vị như thế nào?"

" . . . " Nói cũng có lý à.

"Nếu như anh cúi đầu ăn một hai bữa, đương nhiên có thể trái với lòng khen em một tiếng, nhưng anh dự định ăn cả đời, em không thể chiều theo ý anh được sao?"

"Ồm. . . " Chi bằng hăn quyết tâm ăn cả đời, tôi nhin, "Được! Anh tiếp tục phê bình đi!"

**** Action 6:**

Trải qua một vòng rèn luyện, tài nấu nướng của tôi tiến bộ rất nhiều, hoặc là nói, đã gần hợp với khẩu vị của bạn học tiểu Trình.

Buổi tối đầu mùa thu, lá cây nhỏ rơi đầy khiến cả quăng sân vàng úa.

Bạn học tiểu Trình tới đón tôi tan học, luôn miệng la hét: "Anh đói bụng, anh muốn ăn thứ gì đó ngon ngon."

"Anh muốn đi ăn chỗ nào? Mì sợi Lan Châu thì thế nào?"

Hăn dụi dằm ôm lấy vai tôi: "Anh muốn ăn món sườn em làm."

"Nhưng không phải anh đói bụng sao? Món sườn hầm muốn chín phải cần ít nhất hai giờ!"

"Anh có thể chịu được! Bây giờ anh trừ những món em làm ra, không thích ăn cái gì cả. . ." Hăn bắt chước giọng điệu của tôi nói, "Khẩu vị của anh đều bị em làm hư rồi, em nhất định phải chịu trách nhiệm."

"Aish. . . Đi thôi, đi mua sườn."

Một ngày kia, tôi cuối cùng cũng tỉnh ngộ, bạn học tiểu Trình chỉ có thời điểm cần tôi nấu ăn cho mới có thể nói ra những lời tôi thích nghe, nhưng tôi vô cùng thỏa mãn với điều đó.

Đó là lý do mà cuộc đời tôi đây, nhất định phải bại trong tay hắn!

** Action 7:

Ăn uống no đủ, bạn học tiểu Trình đưa tôi về phòng ngủ, chúng tôi nói chuyện ồn ào, bất tri bất giác đã tới lúc chia tay.

Nhìn thấy cánh cổng rách nát của ký túc xá dành cho nữ sinh, tôi càng không thích trở về, rất muốn ngốc nghếch cùng hắn trong chốc lát, cho dù bị hắn khi dễ.

"Phòng ngủ sắp đóng cửa, em mau vào đi." Hắn nhắc nhở tôi.

Tôi đề nghị: "Chúng ta tìm cái ghế ngồi một chút chứ."

Bạn học tiểu Trình nghĩ nghĩ: "Chúng ta tới quán bar Luân Hồi, lâu lắm rồi không đến đó."

"Được."

Đêm đó, tôi và bạn học tiểu Trình một mình đơn độc ngồi ở đó vừa uống vừa tán gẫu, một chén rồi một chén, không để ý rằng mình đã say rồi.

Rượu gây tê lý trí, tiểu Ngôn tình trong lòng tôi khắc chế không được, tôi ngồi bên cạnh hắn, nhẹ nhàng tựa lên vai hắn, hỏi hắn: "Anh tin tưởng có thể yêu một người trọn đời trọn kiếp sao?"

Hắn nói: "Anh không biết. Biết là con người sẽ thay đổi, khi còn bé chúng ta yêu phim hoạt hình, bây giờ chúng ta không còn yêu nữa."

Tôi lắc đầu, tham lam mùi hương trên cơ thể hắn, hai tay không tự chủ được vòng qua eo hắn: "Ngày bé em rất thích phim hoạt hình, bây giờ không thích rồi. Nhưng người em yêu, không phải phim hoạt hình, hắn sẽ thay đổi, trở nên đáng yêu hơn. . . "

Hắn rơi vào suy tư.

Hắn nói tiếp: "Anh yêu em, tuyệt đối sẽ không thay đổi. . ."

Hắn bỗng ôm chặt lấy tôi, dùng rất nhiều sức, tôi chịu không được sức lực lớn như vậy, không cần thận ngã trên ghế dài.

Nụ hôn tỉ mỉ của hắn rơi xuống trên mặt, trên môi tôi, giống như là mưa phùn lướt qua mặt không tiếng động. . .

Lúc sau, tôi chỉ nhớ đầu óc mình rất choáng, bạn học tiểu Trình hỏi tôi: "Bây giờ phòng ngủ đã đóng cửa rồi, tối nay em ở chỗ anh nhé?"

Tôi mơ mơ màng màng gật đầu.

Hắn công tôi lên, đi về con đường xa lạ.

Lưng của hắn rất ấm, mùi vị trên người hắn rất tươi mát, làm cho tôi vô cùng an tâm, đặc biệt không muốn rời xa.

Tôi an tâm mà ngủ thiếp đi.

Chờ tôi tỉnh ngủ, người đã nằm trên giường của bạn học tiểu Trình, hắn đang cầm khăn lông ướt, giúp tôi lau mặt, ánh sáng lờ mờ, tôi nhìn không rõ gương mặt của hắn, chỉ cảm thấy động tác của hắn rất dịu dàng.

Nghĩ tới người trước mắt là Trình Trạch, tôi đột nhiên khóc, cảm thấy thâm mến hắn hơn hai năm quá tủi thân, cũng quá chua xót.

"Em làm sao vậy?" Hấn lo lắng ôm chặt tôi, lòng bàn tay ấm áp lau nước mắt giúp tôi.

Tôi rúc vào ngực hấn, hai tay vòng quanh cổ hấn, thâm tình nói với hấn: "Em yêu anh. . . Anh yêu em không?"

Tôi không đợi câu trả lời chỉ chờ nụ hôn nóng bỏng rơi xuống. . .

Long trời lở đất nhiệt tình làm cho tôi không biết phải làm sao, chỉ có thể sít sao ôm lấy bờ vai hấn đáp ứng.

Sau đó tôi không còn nhớ gì nữa.

Ngày hôm sau, tôi cảm nhận sâu sắc cái đạo lý: Phụ nữ mãi mãi không nên làm cho bản thân say đến mất đi ý thức, bất luận người đàn ông uống rượu cùng có tin tưởng nhiều đi chăng nữa.

Đương nhiên, khi tôi hiểu được đạo lý này thì đã trễ mất rồi.

Nên phát sinh, không nên phát sinh thì cũng đã xảy ra rồi.

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

19. Chương 19: Về Một Số Vấn Đề Tôi Nghi Hoặc Nhiều Năm

Ánh nắng tươi mát của buổi sáng tinh mơ, tôi và bạn học tiểu Trình nói với nhau rất nhiều về chuyện cũ.

Chúng tôi nói về cuộc sống thời trung học. Tôi nói với bạn học tiểu Trình: Tôi thật tình liều mạng thi vào Đại học T, chỉ còn thiếu nước thắt dây treo cổ chết thôi. Cuối cùng tôi cũng được toại nguyện thi đậu Đại học vì chính là để gặp hần.

Hần nói cho tôi biết: Thời điểm hần học trung học thì còn nhỏ tuổi, cơ thể đang phát triển, lúc nào cũng rất tham ngủ, mỗi tối tám giờ đã đi ngủ, bảy giờ sáng thức dậy. Khi đi học thường xuyên ngủ gật. Sớm biết thi vào Đại học T sẽ gặp được tôi, hần nhất định chịu khó học tập, thi vào học viện quân sự.

Tôi hung hăng trừng hần: "Gặp em có cái gì không tốt?"

Hần nói: "Anh có dự cảm, một người tuổi trẻ tài cao như anh đây là trụ cột chi tài của tổ quốc, đời này lại bị hủy hoại trong tay em."

"Chính anh rơi vào cạm bẫy ôn nhu của em, đâu có liên quan đến em?"

Trò chuyện qua thời trung học, chúng tôi chúng tôi lại nói về cuộc sống Đại học. Rất nhiều vấn đề tôi nghi hoặc nhiều năm, rốt cuộc tôi cũng có thể hỏi.

** Action 1:

Tôi hỏi: "Thời gian anh ở khu trọ Z, cả ngày đều vạch đáp em, là bởi vì thích em sao?"

Hắn nói: "Em dùng từ không chính xác, anh gọi cái này là xây dựng tình cảm."

Tôi khinh thường: "Có ai nuôi dưỡng tình cảm như anh không? Vừa không tặng quà, vừa không mời ăn cơm, vừa không hẹn em đi xem phim."

Phát hiện ánh mắt khác thường của hắn nhìn tôi, tôi mới nhớ ra. Bề ngoài có vẻ như hắn không hề làm những chuyện này, nhưng mà, bạn học tiểu Trình, bạn không biết là mình làm rất tự nhiên hay sao?

Tôi tiếp tục khinh bỉ hắn: "Anh ám chỉ không thể rõ ràng chút sao?"

Hắn đáp: "Theo đuổi loại nữ sinh như em không thể quá thẳng thắn được. Nếu ngày đó anh xem hết phim cùng em sẽ nói: 'Anh thích em, em làm bạn gái của em được không?' Anh đoán chừng em sẽ quay đầu bước đi, lần sau gặp anh nhất định em sẽ lẩn trốn tránh rất xa."

Tôi gật đầu, đó là điều đương nhiên.

"Anh không nói gì, tựa như tiếp cận, như gần như xa, mập mờ ám muội, làm cho điều đó trở thành thói quen của anh, để cho em từ từ chậm rãi đón nhận tình cảm của anh. . . "

Tôi kinh ngạc nhìn hắn: "U! Nhìn không ra. Anh biết rõ nữ sinh quá nha! Kinh nghiệm dồi dào thật đấy!"

Hắn nhìn đồng hồ: "Giữa trưa rồi, em đói không? Anh dẫn em đi ăn món cá hấp. Không phải hôm qua nói muốn ăn cá sao?"

Tôi lập tức mở cờ trong bụng: "Đi Lão Xuyên đi."

Hắn nói: "Được."

Ban này chúng tôi nói tới đâu rồi?

** Action 2:

Xem thời gian còn sớm, tôi quyết định để thức ăn ngon xuống, hỏi một cái vấn đề quan trọng tôi nghi hoặc đã nhiều năm: "Anh thực sự từng nói chỉ số thông minh của em đã ngưng phát triển từ tiểu học phải không?"

Hắn nói: "Trí nhớ của em không phảo không tốt sao?"

"Em có thể nhớ nhưng không nhiều lắm, nhưng chỉ cần đã nhớ kỹ, một đời cũng sẽ không quên, cho nên. . . đừng trách em chưa cho anh cơ hội giải thích."

Bạn học tiểu Trình bất đắc dĩ mà nhớ lại sự tình năm đó.

Tình hình ngày đó là như vậy.

Nam sinh trong phòng ngủ năm nói chuyện với nhau, mọi người bàn luận về chủ đề thẩm mỹ quan của người miền nam miền bắc. Nam sinh nói chuyện ban đêm với nhau, chủ đề không cách ly khỏi nữ sinh.

Bạn học tiểu Trình là người miền Bắc, hắn bày tỏ mình thích nữ sinh có vóc dáng cao, tóc dài mượt mà xoa vai, cười toát lên vẻ dịu dàng đáng yêu.

Vì thế tiểu Mã ca lập tức dẫn vào sự thật: "Ồ! Cô nương Tâm Tâm ban ba rất phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ quan của cậu đó. Thoạt nhìn tính cách của cô ấy không tồi, là loại nữ sinh thích hợp lấy về nhà làm vợ."

Bạn học tiểu Trình im lặng rồi lại im lặng: "Tính tình của cô ấy đúng là rất tốt, đáng tiếc là từ sau khi tiểu học chỉ số thông minh đã ngưng phát triển rồi. . . Nhưng mà, phụ nữ ngọc một chút lại thành ra đáng yêu."

Lời hắn còn chưa dứt, tiếng huýt sáo đã nổi lên bốn phía.

Ấy? Mấu chốt nằm ở nửa câu sau? Nhưng tại sao lại có lời đồn vô trách nhiệm như vậy, bỏ mất đi phần mấu chốt ?!

Tôi cười hì hì hỏi: "Rốt cuộc là từ khi nào anh thích em?"

Hắn nói với tôi hắn cũng không rõ lắm, tình cảm của hắn đối với tôi là tích lũy theo năm tháng, nói không ra lời là trong nháy mắt đã biến thành yêu rồi.

Hắn còn nói với tôi, mới đầu hắn cảm thấy tôi rất thú vị, tính nết cũng rất được, muốn hiểu tôi nhiều hơn. . . Sau này, chờ chúng tôi nói chuyện rồi ghi chép lại cuộc trò chuyện xem hoài không tới, hắn thường nghĩ, nói chuyện yêu đương với tôi nhất định sẽ thú vị nhiều hơn thế.

Khi đó, hắn thực sự quá trẻ tuổi, không muốn sau này suy nghĩ lo lắng quá nhiều, chỉ nghĩ nói một đoạn tình cảm yêu đương, đương nhiên nếu hai người có thể tay nắm tay đi suốt đời thì tốt, nếu như không thể, hắn cũng muốn giữ lại một đoạn ký ức thanh xuân.

Hắn từng bước tiếp cận tôi, ngy khi hắn cho rằng tất cả đã nước chảy thành sông thì tôi đã thổ lộ cùng hắn trở thành một cặp có quan điểm tình yêu hiện đại. Sau khi hắn và tôi chân thành trò chuyện, hắn thực sự nghiêm túc suy nghĩ rất nhiều. Bất luận quan niệm tình yêu của tôi là đúng hay sai, hắn không thể không thừa nhậnphương diện tình cảm của mình vẫn chưa trưởng thành, gánh vác không được tình yêu chân chính!

Thay vì tổn thương hai bên để trưởng thành, hắn tình nguyện lựa chọn nổi nổi tiếc lớn dần.

**** Action 3:**

Tôi lại hỏi: "Anh nói thật với em đi, có phải anh thích Trác Trác nên mới ân cần với cô ấy như vậy. Sau này anh phát hiện mình không theo đuổi được Trác Trác mới chọn ở cùng em không?"

Bạn học tiểu Trình vẻ mặt kinh ngạc: "Ai nói anh thích cô ấy?"

Tôi: "Rõ ràng như vậy, anh nghĩ rằng em không nhìn ra sao?"

Hắn nói: ". . . Em động não thì chết người hả?"

Tôi cầm cái gối không suy nghĩ gì ném hắn, hi vọng có thể đập hư đầu óc hắn, có như vậy thì cuối cùng chỉ số thông minh của tôi mới không bị hắn chèn ép đến sít sao.

Trải qua một phen đánh đập tra hỏi, hắn cuối cùng cũng thành thật: "Anh với cô ấy chỉ là quan hệ bạn bè bình thường. Nếu anh thích cô ấy, anh đã sớm theo đuổi cô ấy rồi."

Thấy vẻ mặt tôi vẫn còn nghi ngờ, hắn hỏi lại: "Một bên anh mập mờ với em, một bên thầm mến cô ấy, em cho rằng người bình thường có tư duy Lô-gíc vậy sao?"

Có phải tôi là người bình thường nên không rõ ràng cho lắm, nhưng tôi khẳng định, tư duy Lô-gíc này không phù hợp với hắn.

Tôi vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng, tôi tiếp tục tra khảo hắn: "Em nghe nói: Có một lần Đại học năm ba, lớp học của hai người hợp mặt, anh với Trác Trác ra ngoài nói chuyện, hàn huyên cả đêm, anh cởi áo choàng ra khoác cho cô ấy, anh không thích cô ấy, vì sao lại đối tốt với cô ấy như vậy?"

Bạn học tiểu Trình kinh ngạc: "Làm sao em biết?"

Tôi: "Cát Cát nói, chính mắt cô ấy thấy."

Bạn học tiểu Trình thở dài: "Nữ sinh các người đúng là nhiều chuyện, không để lại chút cá nhân nào à?"

"Không thể. Anh với Trác Trác rốt cuộc là chuyện gì? Anh mau khia thật đi, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị!"

"Anh nói thật với em, chuyện ngày đó, anh cũng không nhớ rõ."

"Em không tin!"

"Thật sự. Đêm đó anh bị bạn cùng phòng ép uống rất nhiều rượu, say. Anh vốn muốn ra ngoài hít thở không khí lạnh một chút, để đầu óc tỉnh táo, sau đó cô ấy cũng đi ra, đưa cho anh một chai nước, cô ấy hỏi anh: 'Có phải tâm trạng không tốt không?' , anh nói: 'Rất tốt!' "

Hắn chậm rãi nhớ lại, tựa như đang chấp vá lại đoạn ký ức không nhớ rõ: "Anh nhớ rồi. . . Bọn anh có nói chút chuyện. Nội dung cụ thể, anh không nhớ rõ lắm, em phải hiểu anh, mỗi lần uống vào anh lại nói rất nhiều."

Nhớ tới cuộc trò chuyện thâu đêm suốt sáng không ngừng nghỉ, tôi đồng ý gật đầu.

"Thực ra thì cô ấy rất thông minh, rất tinh tế, là cô gái có lối suy nghĩ cũng rất chần mẫn, không giống người nào đó. . . "

Tôi hung hăng trừng mắt nhìn hắn: "Nói chuyện chính đi."

Bạn học tiểu Trình lập tức quay lại trọng điểm, hắn nói cho tôi biết, ngày hôm sau, hắn thức dậy, tiểu Mã ca hỏi hắn có phải nói lời yêu đương với Trác Trác rồi hay không?

Hắn hết sức mu muội, hoàn toàn không hiểu "chuyện xấu" kia từ đâu mà tới.

Tiểu Mã ca tường thuật lại thật chi tiết chuyện tối qua cho hắn nghe, hắn mới lờ mờ nhớ ra một vài hình ảnh mơ hồ, nhớ ra hắn cởi áo khoác cho

cô ấy, nhớ ra hẳn tiền cô ấy về phòng ngủ.

Ngay từ đầu hẳn cũng không để ý, bất quá đây chỉ là bạn học bình thường gặp gỡ hết sức bình thường. Mãi đến một tuần sau, Trác Trác gọi điện thoại cho hẳn, nói muốn trả áo cho hẳn, hẳn mới hẹn gặp cô ấy ở địa phương.

Gặp mặt thì hẳn vì tránh Trác Trác hiểu lầm, cố ý biểu hiện lãnh đạm, nhận áo khoác xong liền bỏ đi. Trác Trác đột nhiên hỏi hẳn: Có muốn tìm chỗ ngồi một chút không?

Hẳn ngờ ngợ phát giác một tia khác thường, vì không muốn hiểu lầm càng ngày càng sâu, hẳn liền tìm cơ rời đi. Sau đó, hẳn không chủ động liên lạc với Trác Trác nữa, Trác Trác cũng không còn liên lạc với hẳn nữa, tất cả đã xử lý lạnh nhạt như vậy.

Tôi hỏi hẳn: "Anh nhất định hiểu được ý của Trác Trác? Cơ hội ngàn năm có một như vậy mà anh lại lạnh nhạt cho qua sao?"

"Ừ, đúng là cơ hội tốt, ai có thể làm cho anh không buông được một cái đầu heo."

Tôi cầm gối đập về trước một cái: "Anh nói ai đầu heo!"

" . . . "

**** Action 4:**

Tôi lại hỏi hẳn: "Trong thời gain cắt đứt liên hệ một năm, anh không từng nghĩ đến em sao? Không muốn tâm sự cùng em, cho dù hỏi một câu: Em đang ở đâu làm cái gì?"

Hẳn đáp: "Không có, chưa từng có."

Tôi nói: "Anh thật không có tâm, cuối cùng em vẫn nghĩ đến anh, muốn hỏi anh đang ở đâu làm gì? Có khỏe hay không?"

Hắn trầm mặc một hồi.

Tôi thấy hắn trầm mặc không cảm xúc, tôi lại hỏi: "Anh thực sự chưa từng nhớ em? Em không tin!"

Hắn nhẹ nhàng kéo tay tôi, chậm chậm nắm trong lòng bàn tay: "Anh đã từng đăng ký một tên QQ mới, gửi tin xin kết bạn cho em, em đọc qua rồi nghiệm chứng. Câu đầu tiên em nói rất đúng: Anh với em chỉ là bạn học."

Tôi giật mình nhớ ra, từng có một người tên □□ mỗi ngày đều gửi tin xin kết bạn với tôi, tôi hết lần này đến lần khác từ chối ý chí kiên cường của người đó, bị tinh thần của hắn làm cho cảm động, tùy tiện xem trang cá nhân của hắn một chút, ngoài ý muốn phát hiện ra trang cá nhân của hắn và bạn học tiểu Trình giống hệt nhau, tôi mới đồng ý chấp nhận.

Lúc đó, chúng tôi chỉ đơn giản trò chuyện vài câu. Tôi nói: [Có người tìm tôi, tôi phải log out.]

Hắn hỏi: [Bạn trai cô?]

Tôi nói: [Một người đồng hương.]

Từ đó, cái tên QQ kia mai danh ẩn tích.

Tôi nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, trong lòng có chút chua xót hiện lên.

Hắn lại nói cho tôi biết: "Lễ tết năm đó, anh từng dùng điện thoại cũ của ba anh gửi một tin nhắn ngắn quấy rối em, em hỏi anh là ai, anh kêu em

đoán. Kết quả em đoán cả đêm, cũng không đoán ra anh là ai, ngày hôm sau cái điện thoại kia thông báo ngoài vùng phủ sóng."

Hắn hỏi tôi: "Em thực sự không đoán được anh sao? Chúng ta từng trò chuyện lâu như vậy, thói quen lời nói của anh, em không thể không cảm nhận được."

Tôi cười cười: "Có lẽ, cho là biết đi!"

Tôi còn nhớ rất rõ ràng, mùa tết năm thứ hai đó, tôi nhận được một tin nhắn xa lạ, không phải chúc tết, mà chỉ đơn giản hỏi thăm một câu: [Đang làm gì vậy?]

Tôi có cảm giác rất mãnh liệt, là hắn, thực sự rất mãnh liệt!

Hắn kêu tôi đoán hắn là ai, tôi từ đầu đến cuối không dám đoán hai chữ "Trình Trạch", bởi vì tôi sợ hắn nói không phải, tôi sẽ rất thất vọng, rất thất vọng.

Tôi đoán rất nhiều người, mỗi lần hắn trả lời đều nói: [Không phải.]

Tôi lại vui vẻ một chút, bởi vì khả năng là hắn lại lớn thêm một chút.

Đêm đó, chúng tôi gửi tin nhắn cho nhau đến nửa đêm, ngày hôm sau, tôi lại gửi tin cho hắn, phát hiện di động của hắn đã ngoài vùng phủ sóng.

Tôi cực kỳ hối hận, bởi vì tôi đã lỡ mất cơ hội duy nhất, tôi không còn cơ hội xác nhận người kia đến cùng có phải là hắn hay không.

....

Im lặng một lúc, bạn học tiểu Trình còn nói: "Về sau có một ngày, khi anh đang nhàm chán, trò chơi đưa ra nhắc nhở, một người chơi nữ cấp lẻ kinh nghiệm lẻ tìm anh. Anh đang tò mò là ai, liền nhìn thấy sức chiến đấu yếu nhất, quần áo và trang sức xinh đẹp nhất đi đến bên cạnh anh, ngây

ngốc là đứng, không nói câu nào. Anh lập tức đoán được đó là em, bởi vì chỉ có em mới có thể ngây ngốc mà nghĩ rằng. . . anh cũng ngốc như em!"

Tôi tựa vào vai hắn, một chữ cũng không muốn nói.

Bởi vì tôi hiểu được, cho dù hắn chưa bao giờ nói với tôi một câu lời ngon tiếng ngọt, nhưng tình cảm hắn đối với tôi kia - đó là yêu!

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

20. Chương 20: Thời Gian Sống Chung

Theo xã hội phát triển, rất nhiều nam nữ được phép sống thử. Chúng tôi cho rằng trước hôn nhân nên sống chung với nhau mới biết được hai người cuối cùng có thích hợp ở chung với nhau hay không. Nếu như không thích hợp, cũng đừng nên bắt đầu một đoạn hôn nhân thất bại.

Tôi cũng tán thành sống thử. Nhưng tôi cho rằng, sống thử không phải để xem hai người có hợp để kết hôn hay không, mà là xem hai người vì sao lại không hợp nhau, cần phải thay đổi thói quen sinh hoạt như thế nào mới có thể hòa hợp sinh hoạt chung một chỗ.

Không thử không biết, thử một lần đã giật mình!

** Action 1:

Bạn học tiểu Trình là một nam sinh đặc biệt ưa thích sạch sẽ, thường xuyên gội đầu của tôi rụng mọi lúc mọi nơi. Ghét tôi làm rớt khoai tây chiên trên giường, còn ghét đồ đạc của tôi lúc nào cũng vứt lung tung, hiển cho căn phòng trở nên lộn xộn.

Tâm trạng tốt thì tôi sẽ tỏ thái độ tốt bụng mà nhận sai, tâm trạng không tốt thì tôi bị hằn ghét bỏ chê phiền, bất mãn mà khinh bỉ bỏ về.

Vài ba câu không hợp, chúng tôi khó tránh khỏi cãi vã.

Con người hằn ưu điểm lớn nhất chính là lời nói có nội công rất thâm sâu, khuyết điểm lớn nhất chính là lời nói có kỹ thuật quá thâm sâu. Mỗi lần cãi nhau thì tốc độ phản ứng của hằn rất nhanh nhẹn, tư duy Lô-gíc tinh

tế, cùng với lời nói sắc bén như kim châm. Mười phút có thể khiến người sống tức chết, người chết tức mà sống lại!

Có một lần, tôi bị hấn giận chạy về phòng ngủ.

Bạn cùng phòng mới của tôi có am hiểu rất sâu sắc tình huống về các chòm sao, cô ấy thấy tôi tức giận chạy về, tốt bụng nói cho tôi biết: "Chòm sao Xử Nữ và chòm sao Song Tử căn bản là không hợp ở cùng một chỗ với nhau, việc đó chính là bi kịch của nhân gian."

Tôi căn bản không tin. Sau khi lên mạng nghiên cứu chiêm tinh với cô ấy, cuối cùng tôi cũng hiểu được tại sao mỗi ngày tôi đều muốn quảng bạn học tiểu Trình đi một trăm lần, một ngàn lần.

Bởi vì tính cách của chòm sao nam Xử Nữ tinh tế chu đáo và chòm sao nữ Song tử hay thay đổi là hai loại người điển hình bất đồng với nhau.

Xử Nữ nam yên tĩnh, chính tề ngay ngắn của chủng tộc, mà Song Tử là loại hình ồn ào, không cò nguyên tắc, nói một đằng làm một nẻo. Lúc đầu có thể có cảm tình, lực hấp dẫn ban đầu có thể rất mãnh liệt, yêu đến chết đi sống lại, nhưng một khi chung sống lâu dài, Xử Nữ nam dần dần có xu hướng lãnh đạm, thậm chí phiền chán, dưới tình huống như vậy cảm tính Song Tử nữ sẽ không rời bỏ hẳn sao?

Đương nhiên không!

Giữa lúc hai bên không hợp nahu khắc sâu vào tâm trí tôi thì bạn học tiểu Trình gọi điện thoại đến.

Tôi thận trọng nói cho hẳn biết: "Chúng ta chia tay đi!"

Hẳn ở đầu dây bên kia trầm mặc vài giây, không nín kéo: "Được, em muốn chia thì chia đi."

"Anh tổng đồ đạc của em về đây, tất cả đồ của em." Nói xong, tôi cúp điện thoại.

Nửa giờ sau, hấn gọi điện cho tôi, kêu tôi xuống lầu. Tôi phát hiện trong tay hấn chỉ cầm mỗi bọc khoai tây chiên của tôi.

"Đồ đạc của em đâu Sao lại chỉ có cái này?"

Hấn bất đắc dĩ nhìn tôi: "Đồ đạc của em nhiều như vậy, anh mang tới đây chốc nữa lại phải mang về, phiền lắm, cầm một ít đồ tượng trưng là được rồi."

"Aish?" Tôi tức giận dậm chân, "Anh đừng nghĩ rằng em nói giỡn với anh, em nghiêm túc đó."

"Được! Em nói chia tay thì chia tay." Hấn nhìn đồng hồ đeo tay một chút, "Đã hơn mười hai giờ rồi, Em còn không ăn cơm đi? Chúng ta đi ăn bữa cuối cùng, xem như bữa cơm chia tay."

". . . Đi đâu ăn?"

"Em thích mùi vị quán Lão Xuyên mà."

"À. Đi!"

Thời điểm ăn cơm chia tay, hấn vô cùng chân thành mà thừa nhận sai lầm của mình, quyết tâm sửa sai. . .

Trên đường trở về, tôi nói với hấn: "Em có thể tha thứ lỗi cho anh, nhưng em có hai yêu cầu. Yêu cầu thứ nhất rất đơn giản: nếu chúng ta cãi nhau, em mà tức giận, anh nhất định phải dỗ em, dỗ đến khi nào em vui vẻ mới thôi."

"Sao anh phải dỗ em, em có dỗ anh đâu?"

"Không được à! Con người của em rất nhỏ nhen, chút chuyện nhỏ cũng giống như trời sập xuống! Nếu tâm tình em không tốt, em sẽ ăn không ngon ngủ không yên, nói không chừng còn có thể chết tâm nữa chứ! Anh không giống em, năng lực chịu đựng của anh rất mạnh mẽ, đối với anh mà nói trời sập xuống cũng là chuyện nhỏ!"

Phiền Nhân cẩn thận suy nghĩ: "Hình như là vậy. Được rồi, anh đáp ứng em! Yêu cầu thứ hai là gì?"

"Thứ hai, chỉ có em được nói bỏ anh, anh không được nói bỏ em."

"Nghe không công bằng."

"Là không công bằng. Nhưng em là con gái, em cảm tính, em xúc động! Em vừa xúc động đã quyết định, ba phút sau sẽ hối hận. Anh sống lý tính như vậy, bình tĩnh lãnh đạm như vậy, nếu anh nói bỏ em, vậy nhất định là anh có ý định bỏ em!"

Hắn nghĩ nghĩ: "Nghe rất có lý. Được rồi, anh đồng ý với em."

Tôi lập tức chìa ngón út: "Chúng ta ngoéo tay! Ngoéo tay thắt cổ một trăm năm không thay đổi!"

Rất nhiều rất nhiều năm sau đó, ngày nào tôi cũng cảm thán thật sâu: "Người kia, ngàn vạn lần đừng vì thương hoa tiếc ngọc, dưới thê tre một trăm năm là hiệp ước không bình đẳng, bởi vì một trăm năm là quá dài, ba vạn sáu trăm nghìn ngày hứa hẹn dễ dàng, giữ vững là quá khó. . ."

** Action 2:

Mấy ngày sau, chúng tôi lại cãi nhau.

Sau khi cãi nhau kịch liệt.

Tôi vô cùng tức giận mà rống to: "Anh để em đi, đừng cản em!"

Hắn buông tay đang nắm chặt cổ tay tôi ra: "Em nhất định phải đi, vậy thì đi đi. Trước khi đi, anh tặng em một thứ."

"Thứ gì?"

Hắn lôi ra một cái vòng tay tinh xảo: "Vòng tay này, vốn dĩ anh định lễ tình nhân sẽ tặng em, nếu chia tay rồi, xem như quà chia tay."

"Trước giờ em chưa nghe qua chia tay còn tặng quà."

"Chúng ta là ngoại lệ."

Hắn cẩn thận đưa vào tay đeo vào cổ tay tôi, còn tặng cho tôi một cái ôm thật chặt: "Anh sẽ nhớ em."

"Em biết." Ngay lúc đó tôi cũng nhớ hẳn.

"Vậy thì đừng đi nữa, anh biết sai rồi, từ nay về sau anh sẽ không bao giờ chọc giận em nữa, được không?"

Tôi cúi đầu nhìn chiếc vòng tinh xảo trên cổ tay, đó là cái vòng tôi từng rất thích, nhưng vì quá mắc nên tôi không cam lòng bỏ tiền ra mua, không ngờ hẳn lại mua cho tôi.

Tôi ngậm nước mắt hỏi: "Anh thực sự không chọc em giận nữa sao?"

"Không."

"Ừm." Tôi tháo vòng xuống đặt trong tay hắn, "Chờ ngày lễ tình nhân rồi tặng em."

...

** Action 3:

Lại sau khi cãi nhau kịch liệt.

"Lần này em nhất định phải chia tay với anh, anh có nói gì cũng vô dụng!" Tôi nói chắc chắn.

Hắn trầm mặc giây lát: "Hơn nửa đêm rồi, em muốn chia tay, ít nhất cũng phải đợi đến ngày mai!"

"Em không muốn đợi, một phút cũng không thể!"

"Em không thể sống lý tính một chút sao, bây giờ phòng ngủ của em đã đóng cửa rồi, chia tay, em đi đâu? Hôm nay em muốn lang thang trên đường phố mùa đông lạnh lẽo sao?"

Tôi nói: "Em đi ra quán net."

"Quán net vừa dơ vừa loạn, một mồi không có chỗ nghỉ ngơi, một mồi không có chỗ ngủ, hà cớ gì em lại tự chuốc khổ vào thân?" Thấy tôi có chút do dự, hắn buông ra giọng điệu êm dịu, vỗ vỗ vai tôi, "Như vậy đi, em ngủ trong nhà anh, anh đi ra quán net."

"Nhưng mà quán net vừa dơ vừa loạn, còn không có chỗ ngủ. . ."

Hắn lập tức nói: "Nếu không chúng ta đợi sáng mai rồi mới nói chuyện chia tay."

"Được rồi." Tôi ôm mền nằm xuống.

Hắn đi tới dựa vào, ôm lấy tôi, sau một hồi cực lực phản kháng, tôi trở nên . . . khuất phục!

**** Action 4:**

Vài ngày sau, trong lúc cãi nhau kịch liệt. . .

Tôi không mở miệng, bạn học tiểu Trình thấu hiểu lòng người nói thay tôi: "Lại muốn bỏ anh phải không? Em không cần phải nói, bỏ thì bỏ đi."

" . . . " Tôi không cướp lời.

"Cuối tuần là sinh nhật em, anh dẫn em đi mua một món quà, xem như quà chia tay, giữ àm kỉ niệm."

"Em không cần quà chia tay!" Quà chia tay của tôi đã rất nhiều rồi.

"VẬY em tặng anh một món đi." Hấn nghiêm túc nói, "Anh tặng em nhiều thứ như vậy, mà em một món cũng chưa từng tặng anh."

Tôi nghĩ nghĩ, rất có lý lẽ: "Em tặng anh một đôi giày đá banh, giày của anh sắp hư rồi."

Mắt hấn sáng lên một tia dịu dàng: "Được."

Chúng tôi cùng đi mua giày, hấn lại mua cho tôi một món quà sinh nhật, chúng tôi lại ăn "tiệc chia tay" . . .

Tôi nghĩ không ra lý do buổi sáng chúng tôi cãi nhau là gì thế nhỉ?

Lúc sau, tôi nói với hấn: "Mỗi lần anh tùy tiện dụ dỗ một cái là em hết giận ngay. Em là người bị anh dụ dễ lắm, chỉ có anh mới biết quý trọng hiểu biết em, như vậy mới không chọc giận em nữa."

Hấn u oan liếc nhìn tôi một cái: "Tùy tiện dụ dỗ? Em có biết để mỗi lần dỗ em, anh lãng phí rất nhiều tế bào não hay không?!"

Tôi vỗ vỗ đầu hấn, "Lãng phí một chút cũng không sao! Dù sao anh cũng không thiếu não mà."

**** Action 5:**

Một tháng giày vò đấu đá với bạn học tiểu Trình, tôi nhớ không rõ chúng tôi đã chia tay nhau bao nhiêu lần, tóm lại tôi thu được "quà chia

tay" đầy cả một tủ, vòng tay có, nhẫn có, giày có, váy có, còn có cả gối ôm.
..

Đến nỗi "cơm chia tay" cũng không biết ăn bao nhiêu lần.

Nhưng kết quả chia tay từ đầu đến cuối kết quả cũng chỉ có một là mua quà tặng, ăn hết thức ăn ngon, chúng tôi lại tay nắm tay hoan hoan hỉ hỉ về nhà.

Có một ngày, tôi hỏi bạn học tiểu Trình: "Mọi người đều nói hai từ 'chia tay' không thể dễ dàng nói ra, nói rồi sẽ làm tổn thương tình cảm, nhưng em nói nhiều lần như vậy rồi, cũng không thấy tình cảm của anh bị tổn thương à?"

Hắn dừng tay lật sách, giương mắt nhìn tôi, nghiêm túc đáp: "Đó là bởi vì tình cảm của anh dành cho em quá sâu, tổn thương một ngàn tám trăm lần, em căn bản cũng nhìn không ra."

Tôi vui vẻ, tận sâu trong lòng cảm thấy lời ngon tiếng ngọt của bạn học tiểu Trình càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng dễ hiểu.

Tôi lại hỏi: "Anh đã hứa anh sẽ không bỏ rơi em. Tại sao mỗi lần em nói chia tay với em, anh đều dỗ em quay về? Sao anh không rời bỏ em?"

Hắn cúi đầu tiếp tục xem sách.

Tôi cướp cuốn sách của hắn: "Trả lời em nhanh lên!"

Hắn bất đắc dĩ nhìn cuốn sách trong tay tôi một cái, trả lời tôi: "Bởi vì em rất lâu trước đây đã nói với anh: Em yêu một người, khi gặp sẽ toàn tâm toàn ý, em không chịu được đau khổ khi 'chia tay'. Mặc dù mỗi ngày anh đều muốn vứt bỏ em một trăm lần, nhưng cuối cùng anh lại sợ em không chịu được. . ."

Sóng mũi tôi cay cay, con mắt có chút ẩm ướt, tôi hung hăng ném sách cho hẳn: "Anh đúng là phiền nhất, nói một câu 'bỏ em', có thể chết à!"

Hẳn ôm chầm lấy bờ vai tôi, cười nói: "Nếu như lúc trước quyết định nói lời yêu đương một hồi không phân biệt được tay ai là ai, vậy thì chúng ta chỉ có thể chấp nhận như vậy."

Chúng tôi đây đã tạm chấp nhận như vậy đã mấy chục lần rồi. . .

Tôi không biết chúng tôi có thể chấp nhận được như vậy suốt đời hay không, nhưng tôi không hối hận khi quen biết hẳn, yêu hẳn, lựa chọn hẳn, tất cả tuổi thanh xuân của tôi đều dành cho hẳn. . .

Vốn dĩ đàn ông trời sinh không phải liền gặp được người đàn bà tốt, mà là hẳn muốn được dạy dỗ.

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

21. Chương 21: Tình Yêu, Không Thuận Buồm Xuôi Gió

Trên con đường tình yêu, không có thuận buồm xuôi gió, nhưng cũng không phải không có đường để đi.

Nếu như bạn cho rằng tình yêu của bạn đã đến mức không còn đường để đi, như vậy, thỉnh cầu bạn đừng đổ lỗi cho "tình yêu" mỏng manh. Là các bạn không tận lực đi tìm lối đi khác.

** Action 1:

Mỗi bậc cha mẹ đều toàn tâm toàn ý yêu con cái của họ. Bọn họ xem bạn như báu vật dù cho bạn đã trưởng thành, bọn họ phản đối bạn với người bạn yêu ở cùng một chỗ, chẳng qua là bởi vì ở trong mắt họ, bạn đáng giá được một người tốt che chở, được một người quý trọng, suốt đời cũng không thay đổi tình yêu dành cho bạn!

Đưa vào tình yêu lớn lao này, khi mẹ tôi nghe nói tôi yêu đương với một tiểu nam sinh hai mươi tuổi, còn đến mức ở cùng với nhau, không nghĩ cũng biết, kết quả có bao nhiêu nặng nề.

Kỳ nghỉ về nhà, tôi bị mẹ mắng khéo không hết da. "Từ nhỏ con đã thiếu mắt nhìn người, cho tới bây giờ. . . càng thiếu. Cậu ta là đàn ông, chơi đùa một chút không sao cả. Con là con gái, con chơi đùa nổi sao?"

Tôi nói: "Anh ấy nghiêm túc với con mà."

"Nghiêm túc. Bây giờ nghiêm túc, sau này còn có thể nghiêm túc sao?"

" . . . "

Sau đó, rốt cuộc tôi bị mẹ phán cho không thể chịu đựng nổi, bỏ lại một câu trước khi bước ra cửa: "Dù sao người con thích chính là anh ấy, con với anh ấy đã sống chung với nhau rồi."

** Action 2:

Ngày hôm sau, chị họ tôi nghe nói tôi yêu đương với một tiểu nam sinh, cũng đến tận tình khuyên bảo tôi: "Tâm Tâm à, chị thật không hiểu em suy nghĩ thế nào. Đàn ông ngày nay khi yêu thì thề non hẹn biển, thời điểm bỏ rơi em sẽ không quay đầu lại. Em không phải hai mươi tuổi, em đã hai mươi ba rồi, em có từng nghĩ tới hay không, ngộ nhỡ vài năm sau hã không nhớ em, em có muốn tìm một người đàn ông thích hợp cũng khó như lên trời."

Tôi gật đầu, tôi có nghĩ tới, mỗi ngày đều nghĩ, nằm mơ cũng nghĩ, cho nên tôi vô cùng sợ hãi vài năm sau hã sẽ chán ghét tôi, không muốn tôi nữa.

Tôi nói: "Chị họ, mặc kệ tương lai ra sao, bây giờ em không muốn xa anh ấy."

Chị họ: " . . . "

Dì Năm của tôi rất có tiếng nói chung, dì nhỏ, thím, cô cô, còn có tiểu thúc. Bọn họ nghe nói tôi yêu đương với tiểu nam sinh hai mươi tuổi, liền thay phiên nhau đến khuyên bảo tôi.

Tôi hiểu rõ, họ yêu tôi, thương tôi, nên mới không muốn tôi đi nhầm đường, không muốn tôi có một ngày nào đó bị đàn ông tổn thương mình đầy thương tích mới hiểu được bản thân lúc trước ngu ngốc đến nhường nào.

Nhưng tôi cố tình hết lần này đến lần khác ngu ngốc, biết rõ đây là một vòn bài nguy hiểm, đã thua bởi tuổi già hạnh phúc của tôi, nhưng tôi vẫn nguyện ý đánh cược một lần. . .

Bạn học tiểu Trình gọi điện cho tôi, nghe ra được tâm trạng không tốt, hỏi tôi lý do vì sao không vui.

Tôi nói cho hẳn biết: "Bởi vì ngoại trừ em, tất cả mọi người đều cho rằng anh và em không thể có kết quả."

Hắn cười nói: "Không phải mọi người, còn có anh!"

" . . . "

Cúp điện thoại, hẳn gửi đến cho tôi một ca khúc, bài của Lương Tịnh Như.

Tôi hiểu, đó là hẳn luôn nghĩ cho tôi, cho nên tôi luôn luôn nghe: "Yêu thực sự cần phải có dũng khí, để đối mặt với những lời đồn đại vô căn cứ, chỉ cần một ánh mắt kiên định của anh, tình yêu của em còn có ý nghĩa. . . Chúng ta đều cần dũng khí để tin tưởng vào tương lai có nhau. . . "

Đoạn gian nan khó khăn kia, mỗi lần tôi thiếu kiên quyết, sẽ tìm bài hát này mở nghe mấy lần, nháy mắt bề ngoài đã lấy lại dũng khí.

**** Action 3:**

Không lâu sau, tôi nghe nói ba chồng mẹ chồng đã nghe nói tôi với con trai của họ có quan hệ "bất chính".

Bọn họ nói chuyện với bạn học tiểu Trình hơn một giờ đồng hồ.

Tôi không nghe thấy bọn họ nói gì, chỉ thấy hẳn cầm điện thoại đầu mày nhú chặt, lặng im.

Kết thúc cuộc trò chuyện, tôi hỏi hẳn: "Ba mẹ anh nói thế nào? Có phải lại phản đối chúng ta sống chung không?"

Hẳn nói: "Không, bọn họ chẳng qua là tùy tiện hỏi thăm vậy thôi."

Tùy tiện hỏi, vậy sao hẳn lại cau mày chặt như vậy?

Tôi không tin: "Bọn họ không nói gì khác sao?"

"Ba anh nói: tiêu hết ba triệu tiền cho bạn gái, ngày mai ba ra ngân hàng chuyển ho ít tiền."

Tôi đương nhiên không tin, chỉ là bạn học tiểu Trình nói lừa dụ cho tôi vui, ai ngờ ngày hôm sau bạn học tiểu Trình vừa nhìn, thấy con số trong tài khoản tăng lên!

Ngôn tình tiểu thuyết quả nhiên là nghệ thuật! Trên thực tế, làm gì có cha mẹ nào cắt đứt quan hệ ruột thịt máu mủ!

**** Action 4:**

Đêm đông yên tĩnh, tôi ngồi một mình trong phòng như hầm băng, máy tính liên tục phát bài :

"Rốt cuộc cũng phải đưa ra cái quyết định này, người ta nói thế nào em không quan tâm, chỉ cần anh khẳng định như vậy, cho dù là chân trời góc biển hay bất cứ nơi đâu em nguyện ý đi theo anh..."

Gió lạnh từ cửa sổ lùa vào, từng đợt rét thấu xương. Tôi nhìn lò sưởi, nghĩ đến tiền điện tháng trước, đành nhin!

Tôi lấy cái ga giường cũ cát thành thất linh bát lạc, chặn kín cửa sổ, nhưng vẫn ngăn không được không khí lạnh bức người ở bên ngoài.

Tôi mở tủ quần áo ra, muốn mặc thêm vài bộ quần áo nữa, ngoài ý muốn nhìn thấy bộ trang phục hai ngày trước đi dạo phố tôi nhìn thấy rất thích. . .

Từ khi lên Đại học, tôi có một thói quen đặc biệt ngược đãi bản thân, mỗi lần tôi không muốn học, muốn sa đọa đi chơi đâu đó một thời gian, tôi sẽ đi dạo phố.

Đặc biệt thích môi trường xinh đẹp, giá cả hàng hóa vượt ra ngoài khả năng tài chính của tôi.

Bởi vì một lần trông thấy tôi yêu thích cái váy kia, trang sức kia, đồ trang điểm kia, tôi đều có động lực học mãnh liệt. Sau khi trở về ít nhất có thể chuyên tâm đọc sách một tháng.

Thói quen khích lệ tốt của tôi đây gặp phải bạn học tiểu Trình. . . Ôi! Bị kịch rồi!

Hai ngày trước, tôi phát hiện bạn học tiểu Trình quá mức trầm mê ôn nhu, không nhớ bài vở, tôi quyết định cùng hăng đi cảm thụ khích lệ. Tôi nhìn thấy quần áo trên người người mẫu vô cùng xinh đẹp, tôi vô cùng thích, nhịn không được thử một chút.

Hăng nhìn ra tôi rất thích: "Trang phục rất hợp với em, thích thì mua đi."

Tôi liếc mắt nhìn nhãn hiệu, liền kéo hăng bước đi.

"Rất đắt sao?"

"Em muốn về học thật tốt, chờ sau này em kiếm được tiền rồi, lại đến mua nó."

Tôi chỉ là thuận miệng nói thôi, nào ngờ . . . hăng lại mua.

...

**** Action 5:**

Bạn học tiểu Trình tan tầm trở về, thấy tôi mặc quần áo mới ngồi trên giường xoa xoa tay, lập tức mở hệ thống sưởi lên, nắm tay tôi đang lạnh cóng ôm vào lòng.

Hắn hỏi tôi: "Còn lạnh không?"

"Không lạnh." Tôi chỉ chỉ quần áo trên người, "Anh mua nó lúc nào vậy?"

Hắn thuận miệng đáp: "Buổi trưa được lãnh lương anh đi mua, quay về không thấy em ở nhà nên treo trong tủ quần áo."

"Nhưng mà. . . nó rất đắt."

Hắn cười nói: "Anh nói rồi, tiền có rất nhiều cơ hội để kiếm, cơ hội lấy lòng người yêu không có bao nhiêu."

Hắn từng nói sao? Tôi chẳng nhớ gì cả, trí nhớ của hắn bao giờ cũng tốt như vậy!

**** Action 6:**

Tôi mặc trang phục thích nhất, dựa vào người bạn trai thích nhất.

Đó là tôi đã từng trải qua mùa đông lạnh lẽo nhất, cũng là mùa đông ấm áp nhất!

Hắn ôm lấy tôi, đề nghị: "Chúng ta cùng thi nghiên cứu đi!"

"Thi nghiên cứu?" Thi vào trung học khiến tôi trong lòng vẫn còn sợ hãi, quả thực để lại cho tôi bóng ma tâm lý, cái gì cũng không muốn thi lại.

"Nếu như chúng ta cùng thi đậu nghiên cứu sinh, cha mẹ của chúng ta có thể thay đổi định kiến."

Ba tôi đã từng ám chỉ tôi: "Làm việc không như đọc sách, xã hội rất phức tạp, va chạm với nhiều người rồi, đều sẽ thay đổi ít nhiều tâm tính ban đầu. Các con nếu như có thể ở lại trường học, quan hệ không chừng lại ổn định hơn."

Tôi có chút do dự: "Nhưng mà em đây rất ngốc, thi chắc không đậu nổi đâu!"

"Yên tâm, còn có anh!" Hấn cười hân lên mặt tôi, "Em không muốn tiếp tục làm bạn học của anh nữa sao?"

"Muốn!"

"Chờ anh hoàn thành công việc, rồi sẽ thi nghiên cứu sinh với em!"

"Được!"

Hai tháng sau, hấn bỏ việc chuyên tâm giúp tôi ôn tập, từ đó về sau, tôi bước lên đường thi nghiên cứu không đường về.

** Action 7:

Vì thời kì nghiên cứu sinh, trí nhớ của tôi rất bi thảm, cũng là khoảng thời gian ảm áp nhất.

Mỗi ngày, chúng tôi đều mặc kệ gió mưa mà đến phòng tự học học, phấn đấu làm hết đồng bài tập chất cao thành núi, mãi đến khuya khi trăng lên đầu óc vầng vất mới quay trở về. Tôi dựa vào hai người Cậu bé bút chì nhỏ và Cậu bé bút chì lớn, mệt mỏi không muốn động đậy, hấn lại nấu một chậu nước nóng, bưng tới cho tôi. . .

Tôi nhìn mặt mũi dẹt dẹt của hắn, tôi hỏi: "Vì anh mệt mỏi cũng đáng!"

Mặc dù nói như vậy, đối mặt với rất nhiều tài liệu ôn thi nghiên cứu, tôi thực sự khăng khăng không muốn xuống, tôi nản lòng nói với hắn: "Em không muốn thi, căn bản là thi không đậu. . . Vì sao em lại phải lãng phí thời gian không thể yêu đương như vậy?"

Mỗi lần như vậy, bạn học tiểu Trình đều sẽ nói cùng một câu với tôi: "Có một số việc, em kiên trì, không nhất định có khả năng thành công, nhưng em không kiên trì, em sẽ nhất định thất bại. . . Cho dù thất bại, em hi vọng em thất bại thì nói một câu: 'Em đã từng cố gắng, em không hối hận!' hay nói câu: 'Nếu như lúc đó em cố gắng nỗ lực một chút, có lẽ kết quả đã không như vậy. . .'"

Tôi cắn chặt răng, cầm sách lên tiếp tục xem.

Tôi không phải vì việc nhất định thi nghiên cứu sinh, tôi chỉ nghĩ một ngày nào đó có thể thản nhiên nói với bản thân một câu: Tôi đã cố gắng hết sức, tôi không nuối tiếc!

**** Action 8:**

Về việc thi tiếng Anh cấp bốn lần thứ n tôi vẫn không qua, bị cuốn sách tiếng anh giày vò đến bi thảm, không nghĩ cũng có thể biết.

Còn hắn, bị đầu óc ngu dốt của tôi làm cho te tua tê thảm, không muốn cũng biết. Nhưng tính khí hắn bao giờ cũng nhẫn nại, dạy tôi lĩnh hội những ngữ pháp khó hiểu, dạy tôi cách nhớ kĩ các từ vựng tiếng Anh khô khan.

Nửa đêm trước khi ngủ, hắn lật sách chính trị ra, nói một chút lý luận tiên tiến cho tôi, cùng tôi thảo luận chủ nghĩa duy vật và chủ nghĩa duy tâm.

Sáng sớm tỉnh lại, hăn đều khảo tôi mấy từ vựng tiếng anh, vì bị hăn khinh bỉ, tôi không thể không liều mạng nhỏ học hết đồng từ vựng khô khan đó.

Mỗi lần tôi không chịu nổi áp lực, muốn từ bỏ, hăn đều sẽ theo tôi đi dọc hành lang vừa đi vừa chạy, vì tôi miêu tả quãng thời gian đẹp nhất chính là thời học sinh: "Chúng ta cùng nhau thi đậu nghiên cứu sinh, chúng ta lại trở thành bạn học, chúng ta cùng lên lớp, cùng đến nhà ăn ăn cơm, em còn có thể đến sân thể dục xem anh đá cầu, cho em làm cố động viên. . ."

Để đạt được khao khát đó, tôi sẽ phải có nghị lực tăng gấp trăm lần để tiếp tục học.

Còn nữa, mỗi lần tôi tinh bì lực tẫn, hăn đều sẽ dẫn tôi đi ăn món thịt nướng tôi thích nhất, giữa mùi thịt mù mịt, hăn hứa với tôi: "Sau này thi đậu nghiên cứu sinh, mỗi ngày anh đều dẫn em đến chỗ này ăn thịt nướng. . ."

Tôi cười cười cầm tay hăn: "Đừng quên những gì anh đã hứa với em."

"Em nên tin tưởng vào trí nhớ của anh."

Khi đó, hăn là động lực lớn nhất của tôi, là mong ước tương lai sau này của tôi. . .

**** Action 9:**

Cuộc thi nghiên cứu sinh kết thúc, tôi lo lắng chờ đợi kết quả đạt được.

Chúng tôi đều thi đậu. Tôi thi được mấy phần cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ hăn đạt được điểm số không giống người, đạt điểm tuyệt đối, có thể trực tiếp học lên thạc sĩ.

Thời điểm cha mẹ nghe tin đạt được thành tích phi thường đó, tỏ rõ thái độ sùng bái, hoàn toàn bình tĩnh.

Ba tôi còn tâm sự với tôi một phen, nội dung chính là ý nghĩ đề xuất tôi: "Các con cùng nhau học thạc sĩ đi, tình cảm ở trường tương đối ổn định."

Suy nghĩ lo lắng của ba tôi mặn hơn nhiều so với đĩa ăn toàn cơm như tôi, tối đó tôi gọi điện cho bạn học tiểu Trình: "Anh học thạc sĩ đi, em cũng thi tiến sĩ."

Hắn chần chừ vài mươi giây: "Học thạc sĩ ít nhất phải bốn năm."

"Bốn năm cũng không phải là lâu, dù sao tuổi anh còn trẻ, có thời gian."

"Nhưng em khẳng định em có thể tốt nghiệp tiến sĩ sao?"

Tôi nói: "Vì tương lai của chúng ta, dù phải liều cái mạng nhỏ này em cũng phải học!"

"Được, vậy chúng ta cùng đồng lòng cố gắng."

Cứ như vậy, chúng tôi cùng nhau cố gắng đến cùng!

Tôi nghĩ, con đường hạnh phúc chưa bao giờ phân sai lối. Cho dù bạn chọn sai đường miễn là bạn kiên trì đi tiếp, kiên trì không quay đầu lại, cứ như vậy sẽ đến được điểm cuối của hạnh phúc.

Chỉ sợ bạn trên đường đi gặp phải vòng lẩn quẩn muốn quay đầu, không biết hạnh phúc với bạn là gì. . .

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

22. Chương 22: Phiên Ngoại Về Những Người Bạn Đó, Những Tình Yêu Đó

Từ lúc bắt đầu học nghiên cứu sinh, tôi với bạn học tiểu Trình đã ước hẹn với, tạm thời gác qua ân oán tình thù, quay về lại là bạn học như lúc trước, lần nữa bắt đầu cuộc sống tập thể như trước.

Đang sinh hoạt trong nhóm học bá, tôi phát hiện: Học bá là người đơn thuần nhất trên thế giới này, một loại người đáng yêu, đặc biệt là bạn học bá cùng phòng với tôi.

1. Bạn học bá cùng phòng.

Bạn nghiên cứu sinh cùng phòng với tôi Kiều Kiều là học bá trong truyền thuyết, thành tích cuộc thi luôn luôn phần đầu đạt mục tiêu 100 điểm, 90 điểm là điểm bình thường mà bản thân đạt được, luôn luôn đạt vị trí đầu bảng, luôn luôn sống nhờ học bổng kiếm được.

Tôi ngày trước cho rằng người như thế là thiên phú dị bẩm, khi tôi nhìn thấy cô ấy đem sách chuyên ngành cùng vô số sổ ghi chép ra xem vô số lần, có thể đọc thuộc lòng, còn thức trắng đêm trong phòng tự học ôn tập, tôi mới hiểu được sâu sắc một cái đạo lý.

Tài năng xuất chúng, 1% là dựa vào thiên bẩm; người tài, 100% là dựa vào mồ hôi.

Từ đó, mỗi ngày tôi đều theo bạn cùng phòng Kiều Kiều đến phòng tự học tức giận phần đầu, thế nào cũng không thể trở thành thiên tài, tôi ít nhất cũng phải trở thành một nửa nhân tài, đúng không?

Kiều Kiều là dạng người đặc biệt dịu dàng, là một nữ sinh đặc biệt có lòng thương người. Cùng một vấn đề, bất luận tôi hỏi cô ấy bao nhiêu lần, cô ấy đều biết cách dùng kiến thức trụ cột vững chắc mà kiên nhẫn giảng giải toàn bộ phương hướng lập thể cho tôi, mãi đến khi tôi hoàn toàn hiểu mới thôi.

Tôi nghĩ, con đường tiến lên tiến sĩ của tôi hôn nay càng ngày càng chạy càng xa, hơn phân nửa phải đổ lỗi cho bạn học bá cùng phòng với tôi Kiều Kiều.

Nhưng mà tôi có được tài năng viết tiểu thuyết ngôn tình như hôm nay chấp mê bất ngộ, phải quy cho bạn học bá cùng phòng Kiều Kiều. Bởi vì, Kiều Kiều đem 123 cuốn tiểu thuyết ngôn tình sang giới thiệu cho tôi, tôi mới biết được, những chuyện cũ ban đầu trong đầu tôi có thể viết đến, có thể cùng chia nhau món hời.

Tối muộn nào đó năm 2005, tôi bắt đầu sự nghiệp viết lách đầu tiên, mặc dù suy nghĩ với lối hành văn vẫn còn non nớt, nhưng là tôi hoàn toàn viết theo cốt truyện của mình, không hòa theo khẩu vị của độc giả, không vì điểm kích dẫn, thuần túy là dựa vào chuyện của mình mà viết.

Kiều Kiều là độc giả thứ nhất của tôi, cô ấy nghiêm túc nhận xét cho tôi, kiên trì không ngừng cổ vũ tôi, làm tôi không còn viết nhận xét hay điểm kích dẫn dưới mọi tình huống nữa, kiên quyết sửa lại cả bộ tiểu thuyết.

Kiều Kiều nói: "Đợi sau này sách của cậu xuất bản, nhất định phải kí tên tặng mình một quyển."

Tôi chỉ nghĩ trong lúc cô ấy đùa giỡn, thuận miệng đáp: "Được!"

Thật ra khi đó, đánh chết tôi tôi cũng không tin tiểu thuyết mình được xuất bản, còn ta nhiều tiểu thuyết như vậy, lại càng không tin sẽ có nhiều người thích đọc tiểu thuyết của tôi như vậy. Nhưng mà sự thật chứng minh,

có một câu nói bạn không thể không tin: "Ước mơ nhất định phải có, một phần vận cũng cứ thực hiện đi!"

...

Trước đó không lâu, Kiều Kiều theo nhà nước chủ nghĩa tư bản trở lại, tôi vội vã đi thành phố T gặp mặt hai người em rể, một người thông minh lanh lợi là em trai, người mập nục nịch như mang thai là anh trai.

Tôi đang ăn cơm cùng hai người con trai bắt diệc nhạc hồ, Kiều Kiều đột nhiên hỏi tôi: "Cậu đã hứa tặng sách có chữ ký của cậu cho mình rồi nha, khi nào mới tặng mình?"

Tôi hết sức kinh ngạc: "Sao cậu biết sách mình xuất bản rồi?"

Cô ấy cười nói: "Mình còn đang theo dõi văn chương của cậu đây!"

Tôi cười khẽ.

Nhớ lại chuyện cũ, mười năm đã qua, cảnh còn người mất, tình cảm thuần khiết kia vẫn tốt đẹp như lúc ban đầu!

2. Giáo sư Quan.

Học tiến sĩ ở Đại học T thì tôi chỉ lo bận rộn, bận rộn tìm tòi học hỏi các môn học, bận rộn viết tiểu thuyết, mà sơ sót bạn học tiểu Trình. Chờ lúc tôi nhớ tới hần thì phát hiện thái độ của bạn học tiểu Trình đối với tôi có chút thay đổi, mỗi lần tôi gọi điện cho hần, hần đều nói rất bận, không bận đi đá banh thì bận đi ăn tiệc, có lúc còn nói bận học, vội vã cúp điện thoại.

Tôi lờ mờ nghĩ ra có mùi thay đổi đâu đây.

Một ngày, tôi gọi điện cho bạn học tiểu Trình, hỏi hần đang làm gì, hần nói mình đang ở phòng ngủ giặt quần áo, không nói mấy câu liền vội vàng chấm dứt cuộc trò chuyện.

Với loại người "không phiền đến bản thân" như hần, giặt quần áo không phải là nên tha thiết cầu khẩn bạn gái sao, điều này tuyệt đối không hợp với lẽ thường.

Tôi không chút do dự đi thẳng đến phòng ngủ của hần, trong lòng dấy lên cảm xúc "bắt gian", trực tiếp xông vào cửa.

Kết quả, tôi không bắt "gian" mà bắt "bài"

Ba nam sinh trên bàn mặt chược kinh ngạc hốt hoảng nhìn tôi, tôi đi tới trước mặt bạn học tiểu Trình, néo mặt của hần, cười hỏi: "Không phải anh nói đang giặt đồ sao? Quần áo đâu?"

Hần lập tức nhận sai. Hần trước giờ luôn tỏ thái độ nhận sai tốt đẹp, nhưng dạy mãi không sửa.

Bốn nam sinh xem náo nhiệt liền cười to: "Bình thường không phải mày rất đàn ông à, hóa ra là đứa sợ vợ ha!"

"Đúng vậy đó! Tao thấy mày đá banh thân thể rất cứng rắn, thấy vợ trước mắt sao lại mềm yếu như vậy chứ?!"

"Thảo nào gần đây mặt của hần càng lúc càng lớn, thì ra là được vợ đấm bóp cho."

" . . . "

Bạn học tiểu Trình ho một tiếng, lặng lẽ nói với tôi: "Vợ, cho anh một chút mặt mũi, khi về anh quỳ trên CPU được không?"

Nghĩ đến mấy vị soái ca đang ở trước mặt, tôi nên giữ một chút hình tượng thực nữ, tôi gật gật đầu: "Được rồi, chờ không có ai em sẽ tiếp tục chinh đốn anh."

Chiến tranh lắng xuống, bạn học tiểu Trình giới thiệu tôi với bạn mới của hẳn, nhìn qua rất soái rất vừa mắt đặc biệt là bạn học tiểu Quan, chủ nghiên cứu biến đổi động lực học. Bởi vì mục tiêu phấn đấu của bạn học tiểu Quan là giáo sư, nên tất cả mọi người đều gọi cậu ta là Giáo sư Quan.

Hơi thừa chút dinh dưỡng là bạn học Tô, cậu ta phụ trách Học viện tiến sĩ, sau khi tốt nghiệp dự định thi công chức, cho nên mọi người gọi hẳn là Chủ nhiệm Tô.

Còn một người cao cao then thùng là bạn học Ngụy, cậu ta nghiên cứu người máy, tương lai dự định làm kỹ thuật viên cho một công ty máy móc, cho nên mọi người gọi hẳn là Giám sát Ngụy.

Về phần bạn học tiểu Trình, mọi người đều cho rằng hẳn thích hợp với việc kinh doanh, nên gọi hẳn là Trình tổng.

Bọn họ đều là thành viên đội bóng tiến sĩ, trong khoảng thời gian gần đây, vài người trên sân bóng cải cách triệt để tình hữu nghị, dưới sân bóng chơi mạt chược, uống chút rượu, sống chung vô cùng vui vẻ, vì vậy mỗi ngày đều ở cùng một chỗ quăn lầy nhau. Đến nỗi nghiên cứu đề tài, đối với bọn họ mà nói, đêm dài ngủ không được kia thì tìm chuyện làm giết thời gian.

Bởi vậy có thể thấy được, tình địch của tôi không phải chỉ có con gái, mà còn có mấy vị soái ca này.

Quan giáo sư là người tôi thấy đẹp trai nhất, không phải soái bởi gương mặt, mà soái ở trong lòng.

Nghe nói từ bé cậu ta đã rất gầy, thời gian ở nhà trẻ thường xuyên bị những đứa trẻ khác bắt nạt, cha hẳn tức giận, chỉ vào mặt hẳn nói: "Sau này ai dám bắt nạt con, con cứ đánh lại hẳn, đánh cho tàn phế ba móc tiền ra bồi thường."

Tôi nghĩ cha hẳn trong lúc tức giận nhất thời mới có thể nói ra những lời như vậy, thế nhưng câu nói đó trong nháy mắt kích động bản tính đàn ông chính trực trong lòng Quan giáo sư. Cậu ta đánh nhau từ nhà trẻ lên tới tiến sĩ, từng trận đánh giáp lá cà, luyện cho hẳn thành người võ thuật bách chiến bách thắng.

Từ nguồn tin đồn đáng tin cậy: Chỉ cần Quan giáo sư ra tay, đối phương nhất định ngã xuống không dậy nổi. Tôi vốn không tin, về sau may mắn chứng kiến một lần, lòng sùng bái của tôi dành cho hẳn cuộn trào như nước sông, chảy mãi không hết.

Đó là một lần nhà trường tổ chức thi đấu bóng đá, mỗi một hệ có một đội bóng tham dự, tôi đi xem bạn học tiểu Trình tham gia trận đấu, bất ngờ phát hiện Quan giáo sư sẽ xuất hiện trong cuộc tranh tài tiếp theo.

Thời điểm trận đấu đang diễn ra kịch liệt, bạn học tiểu Trình đẹp trai hơn người đang chuẩn bị sút gôn, kết quả bị hậu vệ của đối phương dồn ép đá quả banh ra xa, xô ngã khiến áo của hẳn dính bùn. . .

Lúc đó tôi chỉ muốn xông lên đánh người!

Trọng tài bên này còn chưa kịp rút thẻ, bên kia một bóng người lao nhanh ra sân bóng, tôi vừa mới chớp mắt, liền nhìn thấy Quan giáo sư xuất ra một đấm, đánh bạn học làm ngã tiểu Trình té xuống không đứng dậy nổi. . .

Quả thật là danh bất hư truyền!

Mặc dù giáo sư Quan trong lúc diễn ra trận đấu tự tiện rời hàng bị phạt thẻ đỏ nhưng hình tượng của cậu ta trong lòng tôi ổng trở nên to lớn, tôi nói với bạn học tiểu Trình: "Nếu như em không có anh, em chắc chắn mình sẽ theo đuổi Quan giáo sư, quá đẹp trai!"

Bạn học tiểu Trình nói: "Em đừng có năm mơ, cậu ta nhìn em đã chướng mắt, cậu ta có người yêu rồi!"

"Anh đừng có lúc nào cũng xem thường thẩm mỹ quan của em được không? Ấy? Cậu ta có người yêu rồi sao, là bạn học của chúng ta sao?"

"Không phải, là bạn học thời trung học của hã."

Bạn học tiểu Trình nói cho tôi biết, Quan giáo sư lên Đại học T thì nổi tiếng vì gương mặt dễ nhìn, trên sân bóng thì hính dáng nhanh như gió, hấp dẫn không ít ánh mắt của nữ sinh. Nhưng mà vì bản tính cố chấp tận trong xương tủy hết lần này đến lần khác vẫn chỉ chung thủy với một người con gái.

Sau này, từ nguồn thông tin chính thức, Quan giáo sư chính xác là mười bảy tuổi có quen một bạn cùng lớp.

Hã yên lặng đợi đến khi nữ sinh đó thi xong Đại học, thổ lộ tấm lòng, nữ sinh cũng vui vẻ đón nhận. Đáng tiếc nữ sinh kia đến thành phố X học ở Học viện ngoại ngữ, cậu ta đến thành phố T, hai thành phố cách nhau cả nửa Trung Quốc, khoảng cách thiên sơn địa thủy. Nhưng tấm lòng Quan giáo sư luôn cháy bỏng một tình yêu, cậu ta thường xuyên đứng trên xe lửa nửa đêm, đến thành phố X nhìn ngắm người con gái mình yêu.

Có một lần trên đường trở về, cậu ấy thấy người yêu tiễn mình, trong lòng buồn phiền, khóc từ thành phố X đến thành phố W, khiến mọi người trên xe lửa cho là cậu ta bị thất tình, tìm mọi cách khuyên giải hã. Sau đó nữ sinh kia tốt nghiệp, vì cậu ta mà đến thành phố T làm việc, bọn họ hạnh phúc sống cùng nhau.. .

Nghe xong chuyện xưa của bọn họ, tôi không khỏi cảm thán: "Cậu thực sự yêu cô ấy!"

Quan giáo sư nói: "Tôi không biết yêu, nhưng năm mười bảy tuổi tôi đã quyết định muốn cưới cô ấy."

Hóa ra, trên cõi đời này không phải toàn bộ lời "thề non hẹn biển" chỉ là lời dụ dỗ phụ nữ cho họ vui!

"Vậy cậu tính khi nào thì cầu hôn cô ấy?"

Quan giáo sư bối rối gãi đầu: "Tôi không biết phải mở lời thế nào."

Sau đó, mọi người vì Quan giáo sư mà nghĩ rất nhiều kiểu cầu hôn, Quan giáo sư chung quy không hài lòng, bỗng nhiên có một ngày, tôi còn chưa ngủ trưa đã tỉnh, Quan giáo sư gọi điện cho bạn học tiểu Trình, nói phải mời ăn cơm, nói hăng lãnh giấy chứng nhận rồi.

Tôi nhất thời tỉnh cả ngủ, gọi điện cho phu nhân giáo sư kể lại toàn bộ tình tiết cầu hôn.

Phu nhân giáo sư rất lãnh đạm bình tĩnh nói cho tôi biết: "Hôm nay chúng tôi đi ngang qua cục dân chính, thấy rất nhiều người đang xếp hàng, Quan giáo sư sau khi nghe ngóng, mới biết hóa ra hôm nay ngày 20 tháng 5, là ngày lành. Hăng hỏi tôi có muốn lãnh giấy chứng nhận luôn hay không, tôi nói được, thế là chúng tôi nhận giấy hôn thú."

Tôi lau mồ hôi, nhin không được nói: "Thân ái, hôn nhân đại sự à, cậu có thể đừng tùy tiện như vậy được không!"

Phu nhân giáo sư cười cười: "Buổi tối tới nhà mình ăn cơm đi, mình làm món sườn hầm cho các cậu."

Buổi tối tới nhà Quan giáo sư ăn sườn, trông thấy vợ chồng tân hôn bận rộn loay hoay trong bếp, tôi bỗng hiểu được, khi bạn yêu một người, chỉ cần cùng hăng làm những chuyện như vậy cũng đủ rồi, cái gọi là lãng mạn có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Hiện tại Quan giáo sư đã là phó giáo sư nhiều năm, chuẩn bị đánh giá lên giáo sư rồi, cậu ta mỗi ngày ngoại trừ bình luận các loại công thức biến đổi máy móc ra, toàn bộ thời gian dư đều dành để lên mạng trò chuyện với người yêu "Hải Đào", phu nhân giáo sư tức đến giậm chân, nói sớm muộn gì cũng phải chặt tay hấn!

Thật không biết nếu chặt hai tay kia, hấn lấy gì bách chiến bách thắng đây?

3. Tình địch thứ hai Ngụy Giám sát.

Giám sát Ngụy sau khi tốt nghiệp thực sự đã tìm một công ty làm ở đó, hiện tại đã là Tổng giám kỹ thuật, âu phục thẳng thớm nghiêm trang, gương mặt tràn đầy vẻ trẻ trung tinh anh. Hoàn toàn không giống lúc tôi mới gặp, lúc đó cậu ta mặc bộ quần áo đá banh ướt đẫm mồ hôi; cũng không phải đói bụng tới mức lục tới lục lui tủ lạnh của tôi, tìm thấy hai cân sườn đông lạnh, lập tức chạy vào nhà bếp làm món thịt kho, sau đó mà ăn sạch đồng thức ăn đó.

Đương nhiên tôi càng không nhìn thấy ánh mắt yêu thương kia của cậu ta, bởi vì cậu ta đau buồn bi thương lâu ngày cuối cùng cũng tu thành chính quả.

Học tiến sĩ thì Giám sát Ngụy của chúng tôi đã được bạn bè công nhận là người đàn ông tốt, rất ấm áp, cũng rất dịu dàng, chúng tôi nhất trí cho rằng nếu ai gả cho cậu ta, sau này sẽ rất hạnh phúc.

Thế nhưng cách chọn bạn gái của cậu ta rất đặc biệt, không thích nữ sinh bên cạnh, giữ mình trong sạch nhiều năm. Mãi đến một ngày, cậu ta ở sân bóng trông thấy một nữ sinh náo nhiệt, tóc ngắn lạnh lợi, áo sơ mi rộng cùng quần bò, khoe miệng còn kẹp một điếu thuốc.

Từ đó Giám sát Ngụy chìm đắm. Khi cậu ấy gần như mê muội theo đuổi, nữ sinh kia đón nhận cậu ta, nhưng chung quy đối với không lạnh

cũng không nóng, sống chung một năm, nữ sinh kia đưa ra lời chia tay với cậu ta, lý do là không có cảm giác với cậu ta.

Hắn cũng không đau đến mức chết đi, thậm chí không nói lời buồn bã sâu thẳm thế nào, cậu ta chỉ lặng im, lặng im khi bạn bè chúng tôi khuyên bảo.

Từ đó về sau, tôi cũng không nghe nói cậu ta qua lại với bất kì bạn nữ nào nữa, sau khi cậu ta tốt nghiệp, bên cạnh cũng không có một người phụ nữ nào, cậu ta đem toàn bộ tinh lực đặt vào công việc, từ hạng mục quản lý, đến việc kinh doanh, đến giám sát kỹ thuật, sự nghiệp của cậu ta thuận buồm xuôi gió, tình cảm thì một mảnh cũng không có.

Bỗng nhiên có một ngày, cậu ta nói với chúng tôi, cậu ấy muốn kết hôn, chắc chắn cô dâu sẽ là người phụ nữ duy nhất cậu ta yêu.

Khách quan mà nói, lúc đó chúng tôi những người bạn của hắn cho rằng cậu bi ai, nhưng cậu ta rất vui vẻ, hắn nói hắn chỉ thích cô ấy, ngoài cô ấy ra, ai cậu ta cũng không cần!

Chúng tôi lập tức thu dọn đồ đạc, cả tập thể lên xe nấu ăn đi dự đám cưới của cậu ta.

Trong hôn lễ lẳng mạn, cậu ta vì cô dâu mà hát một bài rất xúc động, tôi cảm động đến rơi lệ.

Khoảnh khắc đó, tôi đã hiểu.

Tình yêu, từ trước đến nay người ngoài không có quyền phán xét, cậu ta yêu, cậu ta thỏa mãn, điều đó là đủ rồi!

4. Tình địch thứ ba chủ nhiệm Tô.

Chủ nhiệm Tô tốt nghiệp Thạc sĩ liền lấy vợ, cuộc sống gia đình trôi qua đặc biệt thoải mái, học tiến sĩ khó tránh khỏi phát tướng.

Tôi nhìn tấm ảnh năm kia mà phát hoảng, thật tình là vô cùng soái, ở thành phố J là chủ tịch hội học sinh, có sở trường với các loại cầu, vang dội ở thành phố J. Cuối cùng, hẳn phải lòng một người có đôi mắt to tròn đáng yêu, gọi là A Hàm.

Sau khi hai người gặp gỡ, Tô chủ nhiệm mới phát hiện A Hàm là con của một cán bộ cấp cao.

Lúc trước tôi chưa gặp qua A Hàm, tưởng tượng cô ấy phải là một người co quý sang trọng như trong TV, kiêu ngạo, trên người toàn nhãn hiệu nổi tiếng, là một nữ sinh vòng vàng đeo đầy người. Thế nhưng, A Hàm hoán toàn phá vỡ hình tượng con của cán bộ cấp cao trong mắt tôi.

Cô ấy là tiến sĩ hệ toán học của thành phố J, người đứng thứ ba trong truyền thuyết. Cô ấy xem ra là một cô gái bình thường, nhãn hiệu quần áo cũng là loại bình thường, ít nhất tôi không nhận ra, cô ấy chưa từng phô bày kiến thức hàng hiệu của mình, mà bao giờ cô ấy cũng giới thiệu nhãn hiệu thường dùng là loại rẻ tiền, cô ấy thích kịch truyền hình, thậm chí cô ấy còn nghiên cứu cách dùng túi rác, . . . thiệt tình là làm cho tôi có lợi rất nhiều.

A Hàm đối với Tô chủ nhiệm đặc biệt tốt, cuối tuần thường đến thành phố T, giặt quần áo nấu cơm cho cậu ta, thu xếp đồ đạc cho cậu ta, cô ấy nói cả đời cô ấy không theo đuổi thịnh vượng, không chạy theo phú quý, cô ấy chỉ muốn cùng người mình yêu sinh một đứa con, toàn tâm toàn ý làm một người vợ hiền mẹ tốt.

Trước đó không lâu, trong lúc tụ tập bạn bè tôi đã nhìn thấy ảnh đầy tháng của đứa trẻ, tôi thực sự vui mừng cho cô ấy.

Tình yêu ban đầu có thể khiến cho một người phụ nữ bình thường như thế lại trở nên vĩ đại như thế.

Có rất nhiều người cho rằng, tiến sĩ là một loại với Ai Nhân Tư Thản và Newton, trong đầu toàn những thứ người khác không thể hiểu nổi, thật ra không phải vậy, ít nhất không hoàn toàn là như vậy.

Bọn họ cũng biết mê game online, cũng biết mê chơi mạt chược, cũng biết uống rượu miệng đầy tình nghĩa huynh đệ, cũng biết vì người phụ nữ mình yêu mà giữ lại một nét ôn nhu, đương nhiên, bọn họ cũng vì luận văn tốt nghiệp, thức trắng đêm mà xem tài liệu, làm thí nghiệm, nhưng đó cũng không phải là tất cả.

Nếu như nhất định phải nói, những điểm khác nhau giữa học bá và người bình thường, tôi nghĩ, đó chính là tâm của bọn họ không dễ thay đổi, cho rằng một sự kiện, khi gặp rồi thì sẽ kiên trì tới cùng, đối với bài vở như vậy, đối với tình yêu cũng vậy, với bạn bè cũng thế. . .

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

23. Chương 23: Tình Yêu Cuối Cùng "An Nghỉ"

Tôi cũng giống đa số phụ nữ, mơ ước về một người đàn ông của mình, không cần quá tuấn tú, chỉ cần là chỗ dựa cho tôi. Chúng tôi có một căn nhà chung, không cần quá lớn, chỉ cần có một chiếc đèn ấm áp. . .

Tôi thường xuyên mơ ước, nếu có một ngày tôi và bạn học tiểu Trình thực sự kết hôn, cho dù đó là năm mồi của tình yêu, tình yêu của chúng tôi cũng có thể nghỉ ngơi một đời.

**** Action 1:**

Từ khi học nghiên cứu sinh, tôi càng thêm bận rộn.

Mỗi ngày tôi đều ở trong phòng tự học quyết chí tự cường, sớm đã quên năm đó bạn học tiểu Trình đã hứa cho tôi thời gian tốt đẹp.

Đã trải qua cuộc thi máu nhiễm sa trường, tôi cuối cùng cũng có tên trong danh sách trúng tuyển học Thạc sĩ. Tôi đem tin tức sốt dẻo này thông báo với ba mẹ, mẹ tôi kích động nhất thời không biết nói gì cho phải, cuối cùng nói một câu: "Có rảnh thì mang bạn trai về đây."

Nghe thấy câu nói tôi đã mong chờ từ lâu, cảm thấy máu đổ bao nhiêu ngày qua rất có giá trị.

**** Action 2:**

Nghỉ hè năm ấy, tôi dẫn bạn học tiểu Trình về nhà.

Hắn dành thời gian một ngày giúp mẹ tôi dọn nhà.

Dành một ngày cùng ba tôi bàn bạc trên dưới năm ngàn bài thơ phú.

Dùng một ngày giúp ông ngoại tôi xử lý vườn rau nhỏ.

Dùng một ngày giúp cô em vợ đang học trung học phương pháp học tập hiệu quả.

Dùng một ngày giúp cô bảy dì tám chọn quà.

Lại dùng một ngày cùng các chú các bác các em các anh nâng chén nâng cốc.

Sau một tuần bận rộn, không nói trước với ba mẹ tôi, cô bảy dì tám rủ nhau đến nhà tôi, khen bạn học tiểu Trình như được trời sinh, không ở trên mặt đất, cuối cùng nói với tôi một câu: "Tâm Tâm à, con thật tinh mắt, tiểu Trình người ta xem ra còn trưởng thành hơn con nữa đó!"

Tôi suy xét cả nửa ngày, như vậy có phải là khen tôi không nhỉ?

Tôi hỏi bạn học tiểu Trình: "Em thật sự không hiểu, chỉ trong vòng một tuần anh đã thu phục được bọn họ rồi sao?"

Hắn xoa bóp mặt của tôi, nói: "Anh cũng không biết, vì sao anh lại dành bốn năm mới thu phục được em!"

Tôi thở dài: "Sớm biết anh dễ dàng thu phục các cô ấy, em còn liều mạng thi nghiên cứu sinh làm gì cơ chứ?"

Hắn gật đầu, nói: "Cũng đúng, sớm biết ăn cái bánh mì thứ ba sẽ no, sao còn ăn hai cái trước làm gì?"

**** Action 3:**

Từ khi gặp bạn học tiểu Trình, mẹ tôi không có việc gì lại gọi điện hỏi chúng tôi có dự định gì hco tương lai chưa, giống như sợ con rể tương lai

tốt bỏ chạy vậy.

Sau đó, tôi bị ép buộc bất đắc dĩ, phải chủ động cầu hôn bạn học tiểu Trình, còn rèn sắt khi nóng, còn chủ động liên hệ hai nhà gặp mặt ăn bữa cơm.

Uống rượu đã ba lần, hai nhà đều cao hứng, liền đem hôn sự của chúng tôi ra sắp đặt.

Tiểu Trình len lén nói bên tai tôi: "Ở quê em, đính hôn có phong tục gì sao?"

Tôi lắc đầu: "Chưa nghe nói qua."

"Ồ, vậy anh sẽ bỏ bớt."

"Eish. .. "

Tôi đang muốn kháng nghị, Nghe thấy hấn lại bổ sung thêm một câu: "Dù sao anh cũng là của em."

Tại sao lúc nào hấn cũng cướp lời nội tâm của tôi như vậy chứ?

**** Action 4:**

Từ khi đính hôn, cảm giác an toàn của tôi và bạn học tiểu Trình ngày càng tăng, lúc rảnh rỗi sẽ tìm cách sinh hoạt như một cặp mới cưới.

Đêm nào, tôi với hấn cũng đến quán bar xem trận bóng đến sáng, chúng tôi vốn định tìm một cái khách sạn gần đó qua đêm.

Ai ngờ khi chúng tôi tìm được thì đã sáu giờ sáng, cũng không tìm được một phòng trọ trống.

Tôi không khỏi cảm thán: "Nhớ căn phòng thuộc về chúng ta quá."

Phiền Nhân nói: "Em muốn nhà sao?"

Tôi nói: "Muốn."

"Được, anh mua cho em một cái."

" . . . "

Hắn cho rằng đây là chợ mua bán đồ cũ Bạch Thái sao?

**** Action 5:**

Ngày hôm sau, trong lúc rảnh rỗi tôi gọi điện thoại cho bạn học tiểu Trình, hỏi hắn đang làm gì, hắn nói: "Đang xem nhà."

"Đang xem nhà? Nhà gì?"

"Anh nghĩ qua rồi, hiện nay giá nhà đang tăng, trước mắt mua một căn nhà nhỏ, chờ thêm vài năm chúng ta đi đến thành phố khác làm việc, sẽ bán nhà này, mới có thể kiếm chút tiền."

Tôi lắng tai nghe những lời thâm sâu rất có đạo lý.

Ngày hôm sau trong lúc rảnh rỗi, tôi đi dạo xung quanh trường học thì thấy một căn nhà lâu, không ngờ lại gặp được bạn học tiểu Trình đang nói chuyện cùng cô bán nhà.

Tôi cười cười tới gần: "Này, trùng hợp vậy? Anh đi mua nhà cho vợ sao?"

Hắn rất phối hợp gật đầu: "Đúng vậy! Em cũng tới đây xem nhà? Em thích nhà ở đây à?"

"Ừ, gần trường, không cần phải chen chúc xe cộ."

Hắn lại hỏi: "Em muốn mua diện tích bao nhiêu?"

Tôi nghĩ rồi nghĩ: "Ba bốn mét vuông loại cho gia đình nhỏ là đủ rồi, dù sao em cũng không ở thường xuyên, loại nhà nhỏ rất dễ bán."

Cô gái bán nhà nghe vậy, lập tức cầm bản vẽ mô hình nhà nhiệt tình giới thiệu, Phiên Nhân ở bên cạnh xem chừng.

Ở một căn phòng nguyên rất nhiều phòng, tôi nhìn trúng một phòng giá rẻ đặc biệt, hỏi y kiến hẳn: "Soái ca, Anh xem căn phòng này thế nào? Cho chút ý kiến đi."

Hắn nghiên cứu cẩn thận: "Ngoài rẻ ra, không còn ưu điểm nào."

Tôi: "... "

Hết khinh bỉ thâm mĩ quan của tôi, hẳn nói với cô gái bán nhà: "Vừa rồi cô giới thiệu cho tôi mô hình căn hộ kia, tôi muốn xem bản mẫu."

Cô gái bán nhà dẫn hẳn đi xem nhà mẫu, tôi tự nhiên đi theo quan sát góp vui.

Hắn chọn căn hộ mô hình rất tốt, phòng khách sáng sủa, phòng bếp rộng rãi, còn có phòng sách yên tĩnh.

Đứng trước cửa sổ sát đất sạch bóng, quan sát sân trường Đại học T. . . Đây chính là căn hộ trong giấc mơ của tôi.

Bất giác, hẳn từ phía sau tiến lại gần tôi, hỏi: "Thích không?"

Tôi gật đầu: "Thích, nhưng mà nó rất mắc."

"Em thích là được!" Hẳn từ phía sau ôm lấy eo tôi, cùng tôi quan sát tang thương bể dâu của thành phố T. "Anh mua cho em."

Tôi lén nhìn cô bán nhà một cái, ánh mắt cô ấy nói cho tôi biết - cô ấy không hiểu!

**** Action 6:**

Ba ngày sau, tôi còn chưa tỉnh ngủ, bạn học tiểu Trình gọi điện cho tôi, nói cho tôi biết: "Anh ký tên hoàn thành hợp đồng rồi."

"Hợp đồng gì?"

"Em thích cái nhà kia mà."

Tôi nhất thời hết buồn ngủ: "Anh nói thật sao?"

"Thật, ba anh đến xem qua, ông ấy nói nhà không tệ, sẽ giao tiền cọc cho anh."

"Nhưng mà căn hộ đó rất đắt, nhà anh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?"

"Cái này em không cần quan tâm, em chờ đến ở là được!"

Tôi biết hẳn nhiều năm như vậy, những lời này của hẳn nghe rất giống một người chồng.

**** Action 7:**

Căn hộ của chúng tôi lấy tốc độ ánh sáng ra mua, ngày đó ký hợp đồng, hậu tri hậu giác cô gái bán nhà hỏi chúng tôi: "Trên giấy tờ bất động sản muốn ghi tên ai."

Tôi không chút chút do dự nói với bạn học tiểu Trình: "Viết tên anh đi, để tránh trong lòng ba mẹ anh thấy không thoải mái."

Hẳn kinh ngạc nhìn tôi, tựa như muốn hỏi tôi cái gì, lại không tiện mở miệng.

Tôi đoán hẳn muốn hỏi gì rồi, cười nói với hẳn: "Có phải anh muốn hỏi em, có sợ một ngày chúng ta ly hôn rồi, em không lấy được gì đúng

không?"

"Em sợ không?"

Tôi nắm tay hắn, nói với hắn: "Nếu có một ngày chúng ta thật sự ly hôn rồi, cho dù một vạn căn hộ cũng không bù đắp được những tổn thương đó, em có hay không có cũng có khác gì nhau đâu."

Hắn nhìn tôi một lúc thật sâu, nhanh như gió trên giấy tờ nhà ghi xuống tên hắn.

Thu lại hợp đồng mua nhà, hắn nói với tôi: "Giấy tờ nhà ghi tên ai, với anh mà nói, một chút cũng không quan trọng."

** Action 8:

Ba tháng sau, chúng tôi kết hôn, tất cả đều gấp gáp, rất tùy ý, nhưng chỉ chúng tôi hiểu, một ngày trôi qua là một ngày chờ đợi, chờ đợi rất lâu.

Đêm tân hôn, tôi hỏi người chồng mới: "Em gốc như vậy, vô tâm như vậy, rốt cuộc anh thích em ở điểm nào?"

Hắn cười đáp: "Vợ gốc, dễ nuôi."

Tôi giơ cái gối trong tay, chỉ vào hắn nói: "Nói câu em thích nghe."

Tôi ra oai phóng túng, anh chồng mới không chịu khuất phục, còn thực sự ra dáng phối hợp nói: "Phụ nữ gốc một chút, không có tâm kế tính toán, rất tốt. . . Anh cảm thấy em rất giống thủy tinh, có thể làm cho người khác nhìn thấy vẻ trong suốt bên ngoài, cũng có thể làm cho người ta liếc mắt một cái thấy tâm hồn thuần khiết bên trong."

Tôi vui vẻ, ưu điểm lớn nhất của hắn chính là biết tôi thích nghe cái gì.

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

24. Chương 24: Luyện Thành Thành Tiến Sĩ Như Thế Nào?

Có lẽ trong mắt một thế hệ không có cơ hội đọc sách thì tiến sĩ là một danh hiệu trên cả vĩ đại, đại diện cho thành tích cao, IQ cao, không hề có chuyện tình hình thực tế thì lại đứng chót.

Nhưng trên thực tế, chức vị tiến sĩ này phần lớn sản xuất ra những "sản phẩm" không hề vĩ đại như trên đầu, bọn họ chỉ là một người bình thường, là loại người đem cả thể xác và tinh thần đi giao nộp.

Nếu một người sẵn lòng toàn tâm làm một việc gì đó, cùng kiên trì bao nhiêu năm, như vậy coi như có thể coi như IQ của người đó thấp cũng có thể làm tốt. Ví dụ điển hình là ...tôi.

** Action 1:

Ngày nào đó, tôi trò chuyện với bạn học nào đó về đề tài của tôi, người đó hỏi tôi: "Tâm Tâm, rốt cuộc cậu đang làm gì vậy?"

Tôi: "Đang nghiên cứu tài liệu sửa chữa đồ gốm."

Người đó tỏ vẻ không hiểu.

Bạn học tiểu Trình giải thích: "Lấy ví dụ như một cái chén bị vỡ, cô ấy sẽ tìm cách khôi phục lại hình dạng ban đầu của nó."

Người bạn kia tỉnh ngộ, vỗ đùi: "Sao phải làm chuyện khó khăn như vậy chứ, chỉ cần mua một cái chén mới là được thôi mà."

Tôi: "..."

Hắn nói cũng không phải không có lý lẽ, nhưng ông chủ của tôi nói đề tài này rất có ý nghĩa, đó chính là có ý nghĩa, làm khó người trẻ tuổi như tôi cũng muốn làm.

**** Action 2:**

Năm nhất học tiến sĩ, tôi nghĩ sâu sắc: 'Tôi không tốt nghiệp được tiến sĩ thì cũng có thể làm liệt sĩ.'

Bởi vì suốt một năm trời, ban ngày tôi ở trong phòng thí nghiệm làm thí nghiệm, còn ban đêm thì lại trong phòng làm việc cúng bái các loại bằng chứng bí hiểm.

Mỗi khi tôi bị số liệu giày vò đến tan nát thì sẽ gọi điện cho bạn học tiểu Trình, rất nghiêm túc nói cho hắn biết: "Em muốn nhảy lầu, anh đừng cản em."

Hắn vội vàng nói: "Đừng! Em nhảy lầu rồi anh biết phải làm sao hả?"

Tôi: "Anh hãy quên em đi và đi tìm một người phụ nữ khác tốt hơn em."

Hắn bất chợt nói sang chuyện khác: "Em muốn ăn Xào Khắc Lực không? Anh đi mua cho em."

Tôi lập tức buông tài liệu trong tay, thèm thường nói: "Em muốn ăn!"

Nửa giờ sau, hắn ôm một hộp thức ăn lớn tới phòng làm việc của tôi, dùng ánh mắt buồn bã nhìn tôi: "Lúc đầu anh đối với em mà nói không bằng một hộp thức ăn này sao."

Tôi cười, đưa tay nhận lấy hộp thức ăn: "Ai nói... có thể giữ vững ý chí sống tiếp của em là anh... cộng thêm một hộp Xào Khắc Lực."

"Coi như em có chút lương tâm." Hấn sờ sờ mặt tôi: "Cực cứng viết luận văn đi, xong bài thì gọi điện cho anh, anh chờ em."

"Được."

Tôi vừa ăn vừa chiến đấu với luận văn mà không hề nhận ra bây giờ đã là đêm.

Tôi nhớ tới bạn học tiểu Trình liền gọi điện hỏi xem hấn đang ở đâu. Tôi cho rằng hấn lại ghét cái tính vô tâm của tôi, ghét cái trí nhớ không tốt của tôi nhưng hấn chỉ nói: "Cuối cùng em cũng nhớ đến anh, nếu em không gọi điện, chắc anh sẽ chết trong phòng thí nghiệm quá."

Tôi cầm điện thoại, một câu cũng không thể thốt ra.

**** Action 3:**

Một năm tiếp theo, thí nghiệm của tôi liên tiếp thất bại, đề tài không có tiến triển gì, thầy giáo liên tục thúc giục tôi nhanh chóng nộp luận văn, nhưng tôi ngồi trước máy tính cả đêm, một câu cũng không thể nặn ra.

Mỗi lần như vậy, bạn học tiểu Trình lại an ủi tôi: "Đề tài của em đúng là tra tấn đầu óc của em mà nhưng nếu như không tra tấn người thì không phải là đề tài của tiến sĩ."

Bạn cùng phòng Kiều Kiều cũng thường xuyên bàn luận đề tài với tôi, cô ấy dùng kiến thức trụ cột vững chắc giúp tôi tìm kiếm cách suy nghĩ mới.

Mỗi ngày tôi đều nói với bản thân: "Kiên trì làm một việc nhất định không khó hơn kiên trì yêu một người."

Sau đó, rốt cuộc tôi cũng viết ra được một phần bài văn nhưng 'ông chủ' lại không hài lòng khiến tôi sửa rồi lại sửa.

Khoảng thời gian đó mỗi ngày tôi đều đi ngủ lúc 3 giờ sáng và 9 giờ ròi giường, tôi bị giày vò đến mức nội tiết mất cân bằng nghiêm trọng, tôi bắt đầu mất ngủ, có rất nhiều đại soái ca quay tong đầu tôi.

Rất nhiều lần tôi muốn từ bỏ , nhưng mỗi lần thấy 'ông chủ' quan tâm bình luận, đánh giá luận văn của tôi , tôi đều cắn răng nhẫn nhịn làm tiếp.

**** Action 4:**

Ngày đầu của năm hai tiến sĩ, sáng sớm tôi đã chạy vội đến phòng thí nghiệm, trên đường đi gặp pahi thầy hướng dẫn.

Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, tôi thuận miệng nói trang thiết bị thí nghiệm của trường có vài cái không làm được thí nghiệm, thầy hướng dẫn tức khắc nói với tôi: "Trường đại học Osaka Nhật có thiết bị XX, vừa khéo trường đại học T có danh sách do nhà nước chọn đi du học, con sang bên đó làm thí nghiệm đi."

"Hả..." Tôi chớp mắt rồi lại chớp mắt, trong lòng đầy kháng nghị: "Thầy à, người ta vừa mới lãnh giấy hôn thú, còn chưa đi tuần trăng mật nữa đó."

Tôi đang lo lắng không biết nên làm gì thì thấy hướng dẫn lại hỏi: "Em muốn đi mấy năm? Một hay hai năm?"

Tôi nghĩ ngợi đáp: "Một năm."

"Được, thầy sẽ đi Đại học Osaka liên hệ dạy học một năm."

Cứ như vậy, tôi sáng sớm thức dậy cơm còn chưa ăn, đã bị thầy giáo tâm huyết dâng trào cử đi Nhật Bản xa xôi.

Đối với người từ bé xem kịch kháng Nhật mà lớn lên như tôi thì đối với quốc gia Nhật Bản này lại không có ấn tượng gì tốt đẹp cho lắm.

Thế nhưng tới Nhật Bản tôi không thể không thừa nhận chỗ của bọn họ cực kỳ đáng giá có được sự tôn kính của tôi, đó là sự 'chân thành'. Bọn họ không ngần ngại giúp đỡ người gặp chuyện, chỉ đường cho người lạ, bọn họ chân thành giải thích cho đến khi bạn hiểu thì thôi, nếu như bạn vẫn không hiểu thì họ sẽ tự mình dẫn bạn đi.

Ở Nhật Bản được một năm, mặc dù tôi vẫn không bỏ được tật xấu mơ mơ màng màng, nhưng ít nhất tôi học được cách nghiên cứu khoa học.

Đây là thu hoạch lớn nhất của tôi.

**** Action 5:**

Ở Nhật, thành quả mà tôi thu được đáng trân trọng nhất chính là những người bạn chân thành của tôi.

Chúng tôi ở cùng phong trong khu trọ của du học sinh, trong căn hộ hoàn toàn không cách âm mà cười ồn ào nhốn nháo cùng làm sủi cỏ, cùng nhau chơi trò chơi sát nhân, cùng nói về đề tài của từng người, an ủi lẫn nhau.

Tha hương nơi đất khách thì bạn mới có thể cảm nhận sâu sắc ý nghĩa của tình dân tộc, mới biết được người Trung Quốc có nhiều ý vị như thế nào.

Thế nhưng, có vẻ người chồng mới của tôi lại không hiểu được như vậy. Hẳn lại lo lắng tôi lâu ngày nảy sinh tình cảm với người khác, ở lại Nhật không về.

Cho nên hẳn cố gắng liên hệ với những người khác giao lưu hợp tác để mượn cơ hội tới Nhật Bản, xem xét tôi.

Ngày hẳn đến đó, tôi xúc động cả đêm ngủ không ngon, sáng sớm đã mò đến sân bay đón hẳn. Kết quả tôi ở sân bay đợi đến trưa, máy bay đã

đáp cánh hai giờ mà tôi vẫn chưa thấy hấn bước ra, tôi gấp gáp đi hỏi khắp nơi, sợ hấn bị an ninh giữ lại.

Đang mãi lo âu chờ đợi thì cuối cùng hấn lại xuất hiện.

"Sao giờ anh mới ra, em sốt ruột đến chết mất!" Tôi kéo tay áo của hấn rồi hỏi, trong lòng vẫn đầy sợ hãi.

Hấn thở dài: "Đừng nói nữa, anh mang cho em một hộp đầy thịt thành phẩm, tất cả đều bị hải quan kiểm dịch giữ lại. Anh đã đàm phán cùng bọn họ hai giờ, cuối cùng thì cũng giữ được cái này cho em."

Hấn mở balô ra, tôi liền thấy bên trong có một bọc nguyên liệu nấu lẩu cay.

Tôi cảm động liền ôm lấy tay và tựa vào vai hấn: "Chỉ cần anh không bị giữ lại em đã mãn nguyện lắm rồi."

"Sao em không nói sớm, anh đã không phải lãng phí nhiều thời gian như vậy rồi."

Tôi vội nói: "Anh, còn có một chén lẩu cay, thật là hoàn mỹ"

Buổi tối hôm đó, tôi gọi toàn bộ bạn bè tới, chia sẻ món ăn truyền thống của Trung Quốc - lẩu cay.

**** Action 6:**

Thu hoạch thứ ba của tôi là ở thư viện, tôi đã kiếm được những số liệu quý giá, dựa vào số liệu đó tôi nghĩ ra một loạt phương pháp mới, có thể sẽ làm đề tài của tôi có bước đột phá.

Từ đó về sau, tôi bắt đầu quên ăn quên ngủ để tìm tư liệu để làm thí nghiệm viết luận văn. Khi vô tình lật lịch ra xem, tôi phát hiện thời gian trôi qua đã được một năm, tới lúc tôi phải rời đi rồi.

Một năm kia, lá cây phong đỏ sớm, một mình tôi leo lên Lam Sơn, nhìn thấy lá đỏ khắp cả đồi núi, nhớ đến thời gian vừa tới.

Lần đó, một mình tôi kéo hai vali, vòng vo ba lần tàu điện, đi bộ máy cây số mới tới khu trọ cho sinh viên của đại học Osaka. Trong phòng không có internet, không có điện thoại, tôi đứng im nhìn cảnh vật xa lạ.

Khi đó tôi chỉ muốn lập tức trở về nước, một ngày đối với tôi quả thật buồn chán.

Nhưng hôm nay, tôi lại muốn thời gian kéo dài thêm chút nữa để có thể hoàn thành xong thí nghiệm của mình.

**** Action 7:**

À quên mất, tôi ở Nhật Bản còn thu được một thứ quan trọng nữa, đó là tôi đã hoàn thành bộ tiểu thuyết tôi yêu thích nhất, đó là "Ngủ cùng sói".

Khoảng thời gian đó nhiệm vụ làm thí nghiệm đối với tôi vô cùng nặng nề, tôi phải thường xuyên thức ba mươi mấy tiếng đồng hồ để canh chừng thí nghiệm, cứ cách một giờ là lại kiểm tra kết quả thí nghiệm. Cũng nhờ vậy mà bao nhiêu đêm tôi thức trắng không ngủ. Tôi một thân một mình ở trong phòng vừa canh thí nghiệm, vừa viết "Ngủ cùng sói".

"Ngủ cùng sói" được xem là tiểu thuyết tôi dành nhiều tâm huyết nhất, bởi vì không có ai kháng nghị hay quấy rối, tôi có mặc sức chìm đắm để viết truyện tình cảm của nam nữ chính, cảm nhận yêu hận tình thù của bọn họ.

**** Action 8:**

Đời người, có gặp nhau thì có chia lìa, có chia lìa thì lại có trở về.

Ngân sách đầu tư du học cho tôi biết đã đặt vé máy bay trở về cho tôi rồi, tôi đành phải ôm một bụng tiếc nuối rời đi.

Trước khi rời Nhật Bản, tôi đã làm rất nhiều đồ ăn mời bạn bè ăn bữa cơm chia tay.

Mọi người đều đến, có cặp tình nhân đáng yêu anh chị Phùng, có Mã Tang nói : "Em trở về là tốt rồi", có sư tử tài trí, có tiểu sư muội dễ thương, còn có các cô bạn sát vách và các anh quân nhân...

Đêm đó chúng tôi ca hát cùng nhau, rồi ôm trầm lấy nhau chào tạm biệt.

Sau này, tôi nhiều lần mơ thấy mình trở lại khu trọ của trường Osaka, cùng mọi người làm sủi cỏ, ăn lẩu....

**** Action 9:**

Sau khi trở về từ Nhật Bản, nghiên cứu của tôi có tiến triển rất tốt, lần thứ n bài văn của tôi cũng được nhận, tôi vốn đang nghĩ kết quả sẽ nhiều hơn như vậy nữa, tỉ lệ phát sinh bên ngoài nhiều hơn bài văn, nhưng bạn học tiểu Trình hoàn thành xong luận văn, hẳn xin biện luận tốt nghiệp.

Thầy hướng dẫn chủ động tìm tôi, nói với tôi: "Em cũng chuẩn bị luận văn tốt nghiệp một chút, tốt nghiệp đi."

"Nhưng em còn chưa làm xong đề tài của mình." Tôi nói.

"Đề tài này làm mãi mãi cũng không xong."

Đúng vậy, đề tài này như là vô hạn duyên thân, với thời hạn của tiến sĩ, tôi sớm muộn dù muốn dù không cũng phải rời đi.

"Cảm ơn thầy."

Tôi cúi đầu thật sâu, chuẩn bị rời khỏi phòng làm việc thì thầy hướng dẫn một chuyện gì đó: "Thầy giúp em viết một bản giới thiệu gửi xuống thành phố T, giấy chứng nhận với phần thưởng để văn phòng khoa lo, em nhớ tới lấy... Bình Tâm, em thực sự không làm thầy thất vọng."

Tất cả nỗ lực, tất cả cố gắng, tất cả khổ cực, vào thời khắc này nó hoàn toàn biến thành niềm thỏa mãn.

"Bình Tâm, em không làm thầy thất vọng."

Câu nói này, đến giờ tôi vẫn nhớ, trong lòng vẫn đầy thỏa mãn.

Cho nên, mỗi khi tôi nhìn thấy bình luận "Hướng dẫn tiến sĩ bốc lột học trò" trên internet, tôi đều nhin không được lắc đầu, tại sao mọi người đều thấy "nghiêm khắc lợi dụng" mà không chú ý đến trong quá trình lợi dụng ấy, chúng ta là những người học được cách nhẫn nại và kiên trì, việc này so với tất cả chuyện kia đều không quan trọng!

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

25. Chương 25: Con Điều Phải Bay Về Phía Bầu Trời

Sau khi tốt nghiệp tiến sĩ, tôi với bạn học tiểu Trình kết thúc quan hệ bạn học, "bạn học tiểu Trình" xưng hô thể này cũng nên đổi để nâng danh dự lên. Vì thế, tôi nghĩ nát óc một cái tên phù hợp với tính cách của hẳn hơn, nhưng mãi vẫn không nghĩ ra, cho đến một ngày....

Trong hoàn cảnh nào đó.

Tôi nói: "Đáng ghét, phiền phức..."

Hắn hỏi: "Anh làm gì phiền sao?"

"Chính anh hiểu rõ nhất mà!"

"Vậy để anh đổi thành Phiền Nhân luôn đi...."

"....."

Từ đó, tôi bắt đầu gọi hẳn là Phiền Nhân.

Mặc dù Phiền Nhân từng nhiều lần đề nghị kháng nghị, nhưng đều bị tôi lấy lý do "thực tế" ra mà đè bẹp xuống.

** Action 1:

Trước lúc tốt nghiệp tiến sĩ, chọn nơi làm việc cho sau này là vấn đề rất lớn, tôi và Phiền Nhân lại trải qua một phen lựa chọn khó khăn.

Ban đầu chúng tôi đã liên lạc được với sở nghiên cứu nào đó ở thành phố S, hẳn chính thức nhận chức, tôi vẫn tiếp tục nhận chức học tiến sĩ. Từ đó hai người chúng tôi có thể tiếp tục làm mọi thứ cùng nhau, tiết kiệm đầu mỏ cho tổ quốc, giảm sự tồn tại của than.

Thế nhưng kế hoạch thay đổi nhanh đến chóng mặt.

Gần đến ngày rời trường, thầy hướng dẫn nói với tôi: một tổ chức nghiên cứu Châu Âu có hứng thú với đề tài của chúng ta, muốn mời thầy đi làm trên tiến sĩ(*).

(*) Chỉ những người học xong tiến sĩ nhưng muốn học lên nữa để làm phong phú thêm kinh nghiệm, kiến thức cho bản thân.

Thầy hướng dẫn của Phiền Nhân cũng vì hẳn mà giới thiệu hẳn làm việc cho viện hàng không nào đó ở thành phố B, chức vị đặc biệt phù hợp với hẳn. Tôi nhìn ra được hẳn rất muốn đi, dù sao dưới chân thiên tử càng nhiều cơ hội.

Chúng tôi cẩn thận suy xét cả một tuần.

Chúng tôi tin: chúng tôi tình cảm sâu đậm, tạm thời xa cách đối với chúng tôi mà nói không hề ảnh hưởng;

Chúng tôi cho rằng: chúng tôi còn trẻ, cần phải tìm cơ hội tốt để phát triển;

Chúng tôi mong đợi: chúng tôi sẽ có tương lai tốt. . .

Cuối cùng, chúng tôi quyết định: cùng đi sở nghiên cứu ở thành phố S.

Đơn giản là vì tôi không muốn rời xa hẳn!

Phiền Nhân nói: "Lý do này rất đầy đủ!"

** Action 2:

Đơn vị tôi vào làm là OSS, một đơn vị có rất nhiều nhà khoa học tôi sùng bái.

Từng nghe nói, họ không làm vì bản thân mình, một lòng cống hiến vì sự nghiệp nghìn thu của đất nước, vì thế không tiếc kinh phí vì quốc gia phát hành tài liệu. Người khác vì xin hạng mục này mà kiếm tiền, họ xin hạng mục phần ớn phải bồi thêm tiền;

Từng nghe nói, bọn họ vì làm ra tài liệu có giá trị cao mà tự nhốt mình trong khu nhà máy ô nhiễm độc hại, mỗi ngày làm việc cùng với công nhân;

Từng nghe nói, bọn họ làm việc suốt ngày suốt đêm, bản thân mệt đến lao lực, còn bôn ba khắp nơi trên đất nước, không chịu nghỉ ngơi;

Từng nghe nói, bọn họ từ nước ngoài về khai thác được rất nhiều người mới, cũng đào tạo được rất nhiều người tài mới, chỉ vì làm tốt một một đề tài nào đó. . .

Tôi từng sùng bái họ như sùng bái thần tượng, thế nhưng, khi tôi đến tổ đề tài của họ, đi theo họ vì tổ quốc ma trây da tróc vẩy, tôi mới nghe nói một việc.

Không lâu trước đó, một người trẻ tuổi được họ nâng đỡ giã lên vai họ lên vị trí kia, cướp đi danh dự thuộc về họ, vị trí, cùng rất nhiều đề tài, người kia còn vì bản thân phát triển lớn mạnh, củng cố địa vị, đem hết khả năng mà chèn chèn ép họ, không biết xấu hổ mà cướp đi hạng mục cùng kinh phí bọn họ xin.

Khoảnh khắc đó, trong lòng tôi có đủ thứ mùi vị.

Tôi vì các nhà khoa học hiểu cho ngành nghiên cứu, không biết "nhân tình lương bạc" mà cảm thấy bi ai, nhưng hơn nữa là, tôi thấy xót xa cho mảnh chiến trường tranh danh đoạt lợi của kẻ tiểu nhân kia.

Tôi khéo léo hỏi dò OSS: Nâng đỡ một kẻ tiểu nhân không có tiết tháo như vậy, có hội hận không?

Họ chỉ mỉm cười, không nói.

Tôi biết họ rất ân hận, nhưng họ hối hận không phải vì thanh danh địa vị bị cướp đi, mà hối hận vì một nửa đề tài hãn cướp đi không thể tiếp tục được nữa. . .

Đối với tương lai của tôi, OSS từng rất thành thật mà nói cho tôi biết: "Tổ đề tài hiện giờ không thể so với ngày trước được, công việc của chúng tôi rất mệt, áp lực rất lớn, đãi ngộ lại không lớn bằng lúc trước, tương lai mở rộng trong thời gian tới là rất mong manh, nếu cô không muốn ở lại, tôi có thể giới thiệu cô đi các trường đại học, công việc bên kia thoải mái hơn chút."

Tôi kiên định nói cho họ biết: "Tôi muốn ở lại."

Tôi đọc sách hai mươi mấy năm, không muốn nửa đời sau mình sống an nhàn, mà muốn nửa đời sau mình làm chút chuyện gì đó có ý nghĩa.

**** Action 3:**

Sau khi làm việc, tôi tiếp tục làm công việc sửa chữa phục hồi của mình, mỗi ngày ở trong phòng thí nghiệm chiến đấu tới cùng với kết quả thí nghiệm.

Phiền Nhân bỏ quên đề tài ban đầu, ngược lại nghiên cứu vật liệu phi tinh thể mới nào đó.

Tôi cực kỳ tò mò hỏi hẳn: "Tài liệu phi tinh là sao hả? Nghiên cứu có giá trị sao?"

Phiền Nhân đặc biệt chuyên nghiệp giải thích cho tôi: "Vật liệu thông thường đều là tinh thể, lấy ví dụ như sinh con, nhất định phải trải qua giai đoạn phôi thai, thai nghén, sinh ra và lớn lên, cuối cùng là hàng loạt quá trình hình thành, mới có thể sinh ra, mà vật liệu phi tinh thể không trải qua quá trình này, chỉ cần chúng ta ngủ một đêm, ngày hôm sau đứa trẻ sẽ được sinh ra..... Cho nên, nó nhất định không tồn tại như thuộc tính bình thường."

Trải qua quá trình Phiền Nhân giải thích chuyên nghiệp, tôi không cần suy nghĩ liền lĩnh ngộ: "Nghe như vậy, loại vật liệu này không giống người ha, nhất định là có giá trị, anh nghiên cứu tốt nhé!"

Phiền Nhân sát lại bên tôi: "Anh cảm thấy chúng ta nên nghiên cứu tốt cách tạo thành em bé như bình thường trước."

Tôi: "Người ta đang cùng anh bàn luận vấn đề nghiêm túc đấy!"

"Anh cũng đang nói chuyện nghiêm túc."

" "

**** Action 4:**

Phiền Nhân cũng là nhà khoa học huyền thoại trong OSS, người bình thường không thể với tới chỉ số thông minh và tư tưởng suy nghĩ của hẳn, cuộc đời này thứ hẳn theo đuổi chính là làm ra những vật liệu có tính ứng dụng cao, vì kế hoạch năn năm của quốc gia, cục tưng tận tụy vì kế hoạch mười năm, rồi sau đó mới chết đi.

Hẳn dùng khoảng thời gian nửa đời người, hẳn đem phòng thí nghiệm từ không có gì làm nên tiêu chuẩn quốc tế, còn chính hẳn nhất thành bất

biến. Bị hấn ảnh hưởng nghiêm trọng, nhân viên bên trong tổ đề tài của hấn tuyên bố có luận văn đủ mạnh mẽ, muốn vật liệu giá trị tương đối cao, lại trải qua cuộc sống tẻ nhạt.

Một năm sau khi Phiền Nhân gia nhập tập thể này, đã tạo ra làn sóng mới "Sản xuất kết hợp nghiên cứu khoa học", hấn trải qua một phen điều tra nghiên cứu và cân nhắc OSS, cử Phiền Nhân đi khảo sát thị trường người dân mong muốn những gì.

Từ đó Phiền Nhân bắt đầu với "nhân viên bán hàng".

Vì tìm kiếm thị trường và cơ hội, Phiền Nhân chủ động đi tiếp xúc với mọi kiểu người, không ngừng đi công tác, không ngừng đi xã giao, không ngừng nghe điện thoại. . .

Có một lần, tôi gặp Phiền Nhân ở cửa thang máy, tôi nhìn vẻ mặt mệt mỏi và cái kính của hấn, nhin không được tôi kéo hấn lại hỏi: "Lại gặp phải phiền toái gì sao? Thực sự làm không đến coi như xong, dù sao cuộc sống của chúng ta bây giờ cũng rất ổn, đừng làm bản thân mình thêm áp lực."

Hấn lắc đầu, hấn nói hấn nhất định sẽ kiên trì tới cùng, tổ đề tài của hấn đã gửi sản phẩm có giá trị đi rồi. Chỉ cần là Thiên Lý Mã, nhất định sẽ tìm được Bá Nhạc(*).

(*) Ngụ ý một người giỏi biết phát hiện và sử dụng tài năng.

Tôi cười nói: "Vì để cho Thiên Lý Mã chạy nhanh hơn chút, hôm nay em sẽ hâm sườn cho anh."

"Được, buổi tối anh sẽ về sớm. "

Lời của hấn còn chưa nói xong, điện thoại lại vang lên, trong lúc hấn nói chuyện với khách hàng, hấn lại đi ra, buổi tối hấn lại có tiệc xã giao.

Cúp điện thoại, không đợi hẳn mở lời, tôi nói trước: "Nhớ phải về nhà trước mười hai giờ, nếu không... anh sẽ phải lừa gạt mà chạy khắp khiêng về như Lọ Lem."

"Lọ Lem lừa cũng lừa được hoàng tử, anh không bị lừa như vậy đâu."

Tôi nghiêm túc nói với hẳn: "Ban đêm trời tối, Lọ Lẹm dễ nhìn nhầm!"

Hắn cười cười sờ sờ đầu tôi, "Chỉ có người phụ nữ ngốc như em mới có thể nhìn nhầm. . . "

**** Action 5:**

Một năm sau, Phiền Nhân lại đi cục khoa học kỹ thuật tạm giữ chức, hẳn ngoài trừ đi công tác, xã giao, còn phải đi đi về về giữa hai thành phố.

Thế nhưng, bất luận hẳn mệt mỏi bận rộn đến đâu, chỉ cần hẳn có chút thời gian rảnh nhất định cuối tuần sẽ quay về giúp tôi.

Tôi thích mặt trời lặn ở sân bay, ánh nắng chiều màu đỏ thắm ánh đỏ cả một khoảng trời, máy bay lướt từ trên không trung cao mờ mịt dần đáp xuống, giống như một con chim mệt mỏi quay về tổ.

Hoàng hôn buông xuống, tôi cho xe dừng vào bãi, đi chừng mười lăm phút đến cửa máy bay chờ hẳn.

Hắn đang ở cửa máy bay nhìn thấy tôi, rất kinh ngạc: "Anh không nói cho em biết anh đem xe đến cửa máy bay chờ anh, anh ra cửa là có thể lên xe, chúng ta không cần đi đến bãi đỗ xe ngầm xa như vậy."

Tôi nắm tay hẳn dắt đi, cười đáp lời hẳn: "Bờ vì em nhớ anh, em muốn nắm tay anh đi một lát, cùng anh tản bộ, tâm sự một lúc."

Hắn cũng cười, vững vàng nắm chặt tay tôi, vừa đi vừa nói chuyện về chuyển công tác của hắn .

Mười mấy phút đồng hồ đi đường trong nháy mắt đã hết.

Đối với chuyện cưới vợ lấy chồng, chúng tôi không phải là người có kinh nghiệm, muốn sờ lên tảng đá qua sông.

Nhưng tôi tin tưởng, chúng tôi đều cảm kích đối phương hiểu mình, tôi đối đãi với hắn ra sao, hắn sẽ dùng cách tương tự đối lại với tôi như vậy.

Khi tình yêu nóng bỏng bị thời gian buồn chán pha loãng, chúng tôi cần phải xây dựng nên một loại không khí ấm áp, sưởi ấm lẫn nhau.

**** Action 6:**

Cuối cùng cố gắng của Phiền Nhân không hề uổng phí, "Thiên Lý Mã" của bọn họ cuối cùng cũng gặp được "Bá Nhạc".

Bọn họ ban đầu tìm được đại lý thương nhân, lại bắt đầu hợp tác với thương nhân Chiết Giang, sau này tiếp tục, ngay cả ông chủ Hồng Kông cũng có hứng thú với vật liệu mới của bọn họ, hợp tác với bọn họ xây dựng nên căn cứ nghiên cứu sản xuất, nghiên cứu sản xuất vật liệu mới.

Tổ đề tài của bọn họ cảnh tượng vui mừng hưởng đến vinh quang hiện rõ, nhưng Phiền Nhân lại càng bận rộn, tôi gần như không nhìn thấy hắn, mỗi lần gọi điện cho hắn, hắn không phải đang xã giao thì cũng đang trên đường đi xã giao.

Tôi cũng rất bận, thường xuyên tăng ca đến khuya.

Rất nhiều lần, tôi về nhà lúc khuya, đối mặt với căn phòng lạnh như băng, đối mặt với tủ lạnh trống rỗng, không hề muốn ăn.

Tôi mệt mỏi chờ người tựa vào ghế salon, tự hỏi đây rốt cuộc có phải cuộc sống tôi mong ước không.

Không, đây không phải!

Cái tôi thực sự mong muốn chính là ngôi nhà ấm áp, một người chồng biết lo cho gia đình, hẳn không cần kiếm nhiều tiền, có thể làm cho tôi ăn no mặc ấm là được rồi.

Hẳn không cần quan tâm chăm sóc rất dụi dàng, chỉ cần những lúc tôi mệt mỏi thì hẳn có thể cho tôi một bờ vai ấm áp, để tôi dựa vào, cho tôi một tiếng an ủi mềm mại, để tôi an lòng, như vậy là đủ rồi.

Thế nhưng hẳn bây giờ, giống như một con diều phi cao bay xa, xa cách ở nơi chân trời, khi tôi cô đơn lẻ loi nhớ hẳn thì có thể nắm tay hẳn đi trên đường, nói với bản thân mình: Hẳn còn dắt tay tôi...

Hẳn không biết thời gian tới hẳn còn bay đi rất xa, tôi không biết đến cuối cùng mình còn có thể nắm giữ hẳn trong tay được bao lâu, nhưng tôi sẽ không để hẳn đi mà không kéo hẳn trở về.

Là con diều thì nhất định sẽ đón gió mà đi, là con chim ưng nhất định sẽ bay lượn trên bầu trời, là người đàn ông bình thường thì không cam chịu nhạt nhẽo, yêu hẳn, lựa chọn hẳn, nên đón nhận tất cả những gì của hẳn.

YÊU LÀ THỂ

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

26. Chương 26: Ký Ức Khó Quên Nhất

Nhớ lại ký ức đã qua, tôi nhấp một ngụm cà phê, cà phê đã lạnh, vẫn tỏa mùi hương chua xót ngọt ngào như cũ.

Tiểu trợ lý Vi Vi kinh ngạc nhìn tôi, tôi thấy được trong ánh mắt của cô ấy biểu cảm khó có thể tin.

Tôi cũng khó có thể tin, tôi lại có thể trở thành một người phụ nữ trẻ tuổi nói chuyện thao thao bất tuyệt về tình yêu, biết vậy ban đầu đã chẳng viết!

Tiểu trợ lý Vi Vi nói cô ấy tràn ngập tò mò về Phiền Nhân, muốn hỏi hẵn mấy vấn đề. Ví dụ như món ăn ưa thích, đã từng nghe lời nào cảm động lòng người nhất, trải qua chuyện nào xúc động nhất. Tôi cảm thấy mấy vấn đề sâu sắc này rất có nội hàm, chăm chỉ ghi lại vào giấy.

Lúc khuya về nhà, hiếm khi thấy Phiền Nhân ở nhà, đang nằm trên sofa vừa xem ti vi vừa chờ tôi.

Tôi vội vàng cầm câu hỏi đi đến bên cạnh hẵn, gối lên chân hẵn, nằm trên ghế sofa: "Chúng ta tâm sự chút nhé!"

"Tâm sự gì?"

Tôi cầm tờ giấy nhớ ghi mấy vấn đề cần hỏi đến trước mặt hẵn: "Tâm sự về mấy cái câu hỏi rất đáng yêu."

"Được. Dù sao đêm cũng dài. Em nói đi."

Đêm dài buồn chán kia, chúng tôi cùng nhau nhớ lại đoạn hồi ức tình yêu ngày nào.

**** Action 1: Câu nói khiến cả hai cảm động nhất.**

Tôi hỏi Phiền Nhân: "Em từng nói câu nào anh cảm động nhất?"

Hắn dường như nhớ tới một chuyện nào đó rất vui vẻ, khoe miệng chứa ý cười: "Em nói với anh: 'Anh không được rời xa em, rời xa anh, em không muốn sống nữa....' "

Tôi lập tức phản đối: "Nói bậy. Em nói những lời không có trách nhiệm như vậy bao giờ hả?"

"Em đã nói."

"Không đời nào!" Tôi trừng hắn, "Có phải người con gái nào đó nói với anh không, anh nhớ nhầm rồi!"

Hắn hừ lạnh: "Em nghĩ rằng anh là em à!"

Nhìn hắn chắc chắn như vậy, tôi có chút lo lắng: "Em thực sự đã nói sao? Sao em không nhớ chút gì chứ?"

"Chính là lúc trời tối, em uống say, em hỏi anh có yêu em hay không... Sau đó, em nói em thực sự rất yêu anh... Cầu xin anh đừng rời xa em, em còn nói rời xa anh em không sống nổi."

Những lời nói mất mặt như vậy, xem ra tôi thực sự uống say quá rồi. Tôi cố nhớ lại, chỉ lơ mờ nhớ lại được một chút, mặt bắt giắc đỏ lên: "Đáng ghét! Những lời nói lúc uống say mà anh cũng tin!"

"Mặc kệ đúng hay sai, em đã nói rồi. ...Cho nên, bất luận ra sao, anh cũng sẽ không bỏ rơi em!"

" ... " Tôi quyết định về sau phải cai rượu rồi!

Phiền Nhân hỏi lại tôi: "Em cảm động nhất là câu nói kia của mình sao?"

Tôi rơi vào trầm tư, rất lâu sau đó.

Phiền Nhân không vui: "Biết là em không nhớ nổi mà!"

Tôi nói: "Không phải không nhớ, mà là nhớ nhiều lắm, nếu phải chọn câu khiến em cảm động nhất, vậy chắc là câu nói kia: 'Thử xem, yêu mà không chia tay' . "

"Sao lại là câu này?"

"Bởi vì khi đó anh mới hai mươi tuổi, căn bản anh không thể xác định được tương lai của mình, anh khẳng định không muốn hứa hẹn gì nhiều với em, nhưng anh lại chấp nhận em. "

Hắn không nói gì, ngón tay luồn vào trong tóc tôi, hơi ấm từ lòng bàn tay truyền qua tóc bao phủ lấy trán tôi, đó chính là hơi ấm tôi quen thuộc nhất.

Tôi nghĩ, nếu như có một ngày tôi quên hẳn, nhưng nhất định nhớ rõ hơi ấm nhiệt độ này.

**** Action 2: Sự kiện khiến anh cảm động nhất.**

Đề cập đến chuyện cảm động nhất, tôi lập tức nhớ tới thời gian tôi làm mất di động, tôi rất đau lòng, đau lòng muốn chết.

Tôi nói với Phiền Nhân: "Vì tiếc điện thoại của mình, em đã đau buồn hết một tuần."

Phiền Nhân ôm lấy vai tôi nói: "Anh có biện pháp giúp em hết buồn."

"Thật không?"

Giữa trưa ngày thứ hai, Thiền Nhân tới tìm tôi, cầm trong tay cái điện thoại tôi thích nhất.

Tôi ngạc nhiên nói không nên lời.

Hắn hỏi tôi: "Thấy nó còn đau lòng không?"

Tôi quả thực không đau lòng, nhưng tôi lo vấn đề quan trọng kia: "Anh lấy tiền đâu mua cái điện thoại mắc như vậy?"

"Anh bán quyền trong trò chơi."

Tôi bỗng thêm đau lòng, so với cái điện thoại đã mất còn đau lòng hơn: "Cây quyền trong đó anh phải quét hơn hai tháng mới quét được mà."

"Dù sao cũng trong giới Võng Du, giữ lại những trang bị này cũng vô ích. Đúng lúc gặp phải loại si tình, muốn mua một trang bị cao cấp hòng dụ bạn gái hẳn vui, anh liền bán cho hẳn."

Khi đó, tôi chợt nhớ tới quan điểm tình yêu của chị họ, tôi nghĩ, nếu nguyện ý cho tôi xài hết tiền, phải cân nhắc đến tiêu chuẩn trở thành người đàn ông của tôi, như vậy, thế giới này mới không còn đàn ông nào có thể so với Thiền Nhân được nữa.

"Em đã làm chuyện gì khiến anh cảm động nhất?". Tôi hỏi lại Thiền Nhân.

Hắn trả lời tôi: "Chắc là ngày sinh nhật đó của em, em ở quán bar Luân Hồi chờ anh. Anh hỏi em sao lại ra đây, em nói em trèo tường ra....."

"À!" Tôi nghĩ lại dũng khí năm đó, tôi cũng bị bản thân mình cảm động.

Hắn nói tiếp: "Lúc anh hỏi em, thấy trên tay áo của em dính máu, trên cổ tay của em còn có mấy vết trầy xước. "

Tôi kinh ngạc nhìn hắn, không thể tưởng tượng được đã nhiều năm như vậy, tôi vẫn thấy ánh mắt đau thương như cũ trong đôi mắt hắn.

**** Action 3: Thức ăn yêu thích nhất.**

Nói đến thức ăn yêu thích nhất, với người thiếu cảm nhận vị giác như Phiền Nhân mà nói, quả thật rất khó khăn.

Hắn cẩn thận nhớ lại rất lâu, nói với tôi: "Là món sườn hầm của em. Anh cho rằng trên đời này đó là món đáng hưởng thụ nhất. Sau mấy ngày bận rộn đi công tác, về đến nhà, em hầm một nồi sườn thật lớn, chúng ta ăn thịt, uống rượu, trò chuyện. "

Trong mắt hắn tràn đầy dư vị, đột nhiên nói: "Bây giờ anh muốn ăn, vợ, trong tủ lạnh còn sườn không?"

Tôi không chút do dự gật đầu: "Còn, thứ trong tủ lạnh chúng ta không bao giờ thiếu nhất chính là sườn!"

Sườn hầm ở trong nồi, tôi quay lại tiếp tục trò chuyện với hắn.

Phiền Nhân hỏi tôi: "Em có món nào yêu thích không? Loại người ăn tạp như em, hắn là không có yêu thích, chỉ có yêu thích hơn?"

Tôi lắc đầu, nói cho hắn biết: "Có. Em thích nhất là mùi vị của món Xảo Khắc Lực mà lần đầu tiên anh tặng em."

Tôi nhớ rất rõ ràng, đó là ngày thứ ba chúng tôi chính thức hẹn hò.

Buổi tối, tôi đang một mình ôm Cậu bé bút chì Shin, một tay cầm điện thoại, nghĩ đến chuyện soạn một cái tin nhắn quấy rầy hắn.

Trên điện thoại bỗng thông báo có một tin nhắn đến từ hân: "Anh đang ở ngoài cửa khu trọ của em."

"Em tới liền!"

Sau khi trả lời tin nhắn, nhanh chóng thay quần áo, rửa mặt chải đầu trang điểm, xuống lầu thấy hân mỉm cười đứng trước cổng, trong tay cầm một hộp Xảo Khắc Lực.

Tôi cho rằng hôm nay là ngày lễ gì đó, thuận miệng hỏi: "Hôm nay là ngày gì?"

Hân nói: "Hôm nay không có ngày gì hết, anh đi siêu thị thấy Xảo Khắc Lực, nhớ ra em thích ăn, thuận tay mua cho em một hộp."

Rõ ràng là một câu rất chất phác, nhưng lại chạm đến đáy lòng ngọt ngào nhất của tôi, tôi cười đến mức khóe miện suýt chút rút gân.

Trở về phòng ngủ, tôi gấp rút lấy một miếng Xảo Khắc Lực cho vào miệng, tôi mãi mãi cũng không thể quên được mùi vị đó.

Hóa ra, món quà tốt nhất, không phải là món quà hân vất óc suy tính lựa chọn kỹ càng cho bạn, mà là hân trông thấy món quà thì nhớ đến bạn.

**** Action 4: Chuyện ghét nhất ở đối phương**

Đó quà thật là chủ đề châm ngòi chia rẽ, quả nhiên, Phiền Nhân vừa mở miệng đã nói những lời phê bình: "Anh ghét nhất là em viết tiểu thuyết, mỗi đêm đều viết đến khuya, khiến anh một mình phòng không gối chiếu."

Tôi lập tức phê bình lại: "Mỗi ngày không phải anh cũng ra ngoài đi xã giao tiệc tùng, cũng đêm hôm khuya khoắt mới về nhà sao."

"Đó là anh đi xã giao công việc!"

"Thì em cũng vì yêu thích văn học!"

Im lặng một lát, tôi đề nghị: "Từ hôm nay trở đi, em không viết tiểu thuyết, anh không được đi uống rượu."

"Anh không thể không đi uống rượu, em càng không thể bỏ viết tiểu thuyết. Không bằng như vậy, thời gian anh đi xã giao, em ở nhà viết tiểu thuyết. Lúc anh không đi xã giao, em phải ngoan ngoãn tiếp anh."

Nghe hẳn nói như vậy, tôi nhất thời tìm thấy cuộc sống đầy hạnh phúc và kinh hỉ!

**** Action 5: Ngày lạnh lẽo nhất trong ký ức.**

Nhìn đến vấn đề này, tôi vô ý thức rùng mình một cái.

Tôi nói cho Phiền Nhân: Một ngày lạnh lẽo trong cuộc đời em là rất nhiều mùa đông về trước.

Ngày đó tôi chỉ mặc một cái áo len sợi, ngồi trên ghế dài hai canh giờ.

Tôi một mực tự hỏi mình: Cuối cùng tôi nghĩ tình yêu là cái gì?

Là một người đàn ông nhìn chừng chạc trưởng thành nhưng không thể không biết nóng biết lạnh biết để tâm, còn chuyện nhìn như biết nóng biết lạnh biết để tâm kia, đàn ông nào lại đang lúc tôi lạnh nhất mà cùng người phụ nữ khác "ấm áp như xuân"?

Đều không phải!

Phiền Nhân cắt ngang hồi ức mê hoặc của người đối diện: "Anh thấy em ngồi ở bên ngoài hai canh giờ, còn không nở về phòng ngủ, anh còn tưởng em không lạnh ấy chứ!"

"Eish." Tôi ngạc nhiên nhìn về phía hắn, "Anh thấy em? Không phải anh lén nhìn trộm em từ cửa sổ chứ?"

Hắn quay lại liếc tôi một cái, rõ ràng nói cho tôi biết: Hắn không nhầm chán như vậy.

Tôi kiên quyết hỏi tiếp, hắn nói: "Buổi tối hôm đó, Mã ca với Lưu ca vào phòng tôi chơi đánh mạt chược, nói là trông thấy em ở cửa. Anh mở cửa sổ nhìn thoáng qua, đúng lúc trông thấy em ngồi trên ghế dài trước cửa. Anh thấy em chỉ mặc mỗi cái áo len sợi, còn tưởng rằng hôm đó không lạnh, sau đó anh ra ngoài mua bia, mới biết được hôm đó quả thật là lạnh hiếm có!"

Cuối cùng tôi cũng hiểu, "Khó trách hôm đó anh lại mặc ít như vậy, ban đầu bị em nói dối."

Tôi lại hỏi: "Vậy trong trí nhớ của anh ngày nào là lạnh nhất?"

Hắn nhìn tôi một cái, đáp: "Cũng là ngày đó!"

**** Action 6: Chuyện cảm thấy tổn thương nhất.**

Vừa nhắc tới vấn đề này, tôi không cần nghĩ nhắc lại chuyện cũ: "Chuyện em cảm thấy tổn thương nhất chính là việc anh đem quả quýt cho người khác, không cho em!"

"Em còn chưa quên chuyện đó à!" Phiền Nhân đỡ trán.

"Không quên. Một đời cũng không quên!"

"Aish, em không phải là vì anh không cho quả quýt đó mà ghi hận trong lòng, vì trả thù anh mới theo đuổi anh. Mặc kệ anh lạnh nhạt với em thế nào đi chăng nữa, em đều không lay chuyển, thậm chí đăng kí một tài

khoản game online câu dẫn anh nhưng anh không mắc bẫy, em vẫn chưa từ bỏ ý định, vậy nên trước khi tốt nghiệp mới thổ lộ với anh... "

Biết hẳn lâu như vậy, tôi không phát hiện ra năng lực thâm dật chuyện của hẳn còn mạnh hơn của tôi, một phút là có thể thâm dật nên câu chuyện ngược luyến tàn tâm như vậy, khiến tôi tò mò muốn nghe đoạn tiếp.

"Sau đó thì sao?" Tôi hỏi, "Căn cứ vào tình tiết phát triển của câu chuyện này, em hẳn là đã đạt được mục đích khi bỏ rơi anh, vì sao em lại không làm như vậy?"

"Tại sao không? Thời gian chúng ta vừa ở cùng nhau, mỗi lần cãi nhau em đều nói chúng ta chia tay đi, không phải muốn bỏ rơi anh sao?"

"Vậy tại sao em không thành công vứt bỏ anh?"

Hắn hất mặt lên, gương mặt biểu lộ vẻ tự mình hiểu lấy: "Em nghĩ anh là loại đàn ông muốn theo đuổi là theo đuổi, muốn bỏ là bỏ sao?"

Tôi khinh bỉ liếc hẳn một cái: "Em thật tình rất muốn bỏ anh, một trăm bữa 'cơm chia tay' cũng không đủ."

Không cần thận lặc đề.

Tôi quay trở lại đề tài: "Anh cảm thấy chuyện nào khiến bản thân đau khổ nhất?"

"Chưa từng có, năng lực chịu đựng của anh mạnh như vậy, làm sao có thể bị tổn thương?"

"Một lần cũng không có."

"Không có."

"Nửa lần cũng không."

"Không!"

Tôi chìa tay nắm lấy mặt của hắn: "Khai thật sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị, đừng nói em chưa cho anh cơ hội!"

Hắn lập tức khai ra lời chân thật: "Lần đầu tiên em nói chia tay."

"Hả?"

Hắn than nhẹ: "Anh biết rõ em chỉ là kích động nhất thời, không ngờ rằng chúng ta. . . lại nói hai từ này!"

"Sau này em không nói nữa."

Hắn cười: "Em cũng đâu có cơ hội để nói nữa."

Table of Contents

Mục lục

1. Chương 1: Khoảng Khắc Đáng Nhớ Nhất Của Đời Người
2. Chương 2: Sự Xuất Hiện Của "Phiền Nhân"
3. Chương 3: Về Chuyện Cãi Nhau Nhỏ Nhặt
4. Chương 4: Nguồn Gốc "Diệp Lạc Vô Tâm"
5. Chương 5: Trợ Lý Nhỏ Vạn Năng
6. Chương 6: Đời Người Nếu Chỉ Như Lúc Mới Gặp
7. Chương 7: Iq Đình Chỉ Dậy Thì
8. Chương 8: Một Quả Quýt Dẫn Đến Vụ Án Giết Người
9. Chương 9: Nhà Trọ "Tình Yêu"
10. Chương 10: Thật Ra Rất Dễ Thích
11. Chương 11: Không Có Chỗ Sắp Xếp Trái Tim
12. Chương 12: Nếu Như Chuyện Đây Không Tính Là Yêu
13. Chương 13: Lựa Chọn Tốt Nhất
14. Chương 14: Vong Du (Thế Giới Áo)
15. Chương 15: Tình Bạn Thuần Khiết
16. Chương 16: Trải Nghiệm Tình Yêu Đầu Tiên
17. Chương 17: Thời Điểm Tiến Tới Tình Yêu
18. Chương 18: Yêu Người Con Trai Kiêu Ngạo Đáng Yêu
19. Chương 19: Về Một Số Vấn Đề Tôi Nghi Hoặc Nhiều Năm
20. Chương 20: Thời Gian Sống Chung
21. Chương 21: Tình Yêu, Không Thuận Buồm Xuôi Gió
22. Chương 22: Phiền Ngoại Về Những Người Bạn Đó, Những Tình Yêu Đó
23. Chương 23: Tình Yêu Cuối Cùng "An Nghi"
24. Chương 24: Luyện Thành Thành Tiến Sĩ Như Thế Nào?
25. Chương 25: Con Điều Phải Bay Về Phía Bầu Trời
26. Chương 26: Ký Ức Khó Quên Nhất